

Vidūnas

Gimdīmo Slēpiniai

Tretiasis, taisītas leidimas

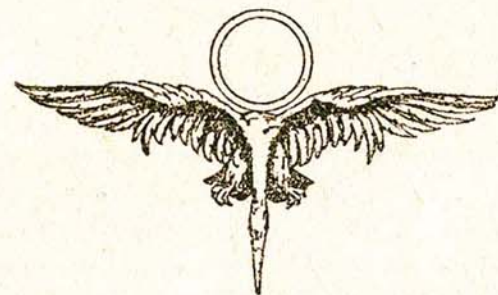

Rūta
Tilzēj 1921.

Vidūnas

Gimdīmo Slēpiniai

Tretiasis, taisītas leidimas

Rūta

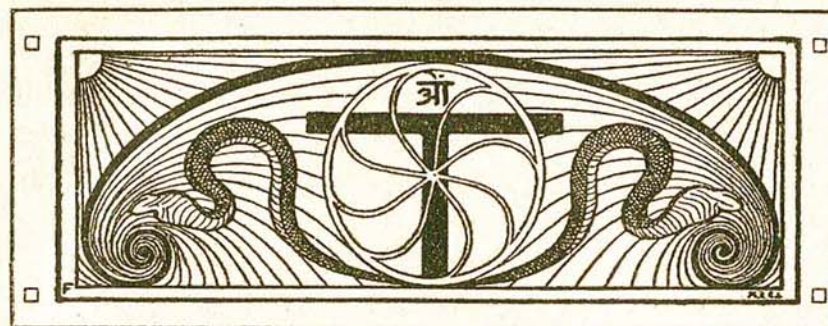
Tilzēj 1921.

Pastaba.

Buvau ketines šį veikalą daryti daug taisyti, jį tretį kartą išleisdama. Bet turiu tenkintis mažais pataisimais kalbos ir turinio. Keli zodiai dabar nauji. Kur seniau sakėta esmė, dabar dažniausia vartotas zodijs asmenybė. Kalbant apie regimajį pasaulį, kartais sakėta esamybė. Vietoje zodio stovis rasime zodį būtis. Mūsų kalbos zodių prasmė vis daugiau nusistato ir todėl reikia zodius ir atitinkamai pasirinkti. Turinys tikrai keliose vietose mąžuma papildytas. Tikiu jis ir toks netobūlas, koks jis darytas, bus naudingas mūsų tautai, jei jis tik ras noringų skaitytojų.

Tilžėje Balandio mėn. 1921.

Vidūnas.

Gīvenimo ir sveikatos pradia.

Gimties svarbumas Gīvenimas yra nuostabumų kupinas. Jau kuone galėtai sakėti, kad jis patsai yra stebuklas. Kad gīvi esame, kad regime ir jautiame tiek įvairių dalių ir atsitikimų, yra gīva mūsų. Ką tik reiškia, kad esame? Kām visa, ką patiriame, ką suzinome? Taip nuolatai turime klausti. O tūli neranda tām jokio atsākimo. Darygi daug žmonių gal nē nejautia, kad gīvenimas yra nuostabus.

O pagaliau nebūtū mūsų, nebūtū to nuostabaus gīvenimo, jeigu nebūtū gimties. Iš jos mes stojame į gyvenimą. Per ją mums teikiamas kūnas, kurs iš lengvo tarpsta, didėja ir pasidaro regimu daigtu tarp kitų daigtų ir mums tarpininkauja, visām gīvenimui suzinoti.

O šitā gimties svarbumā, rodos, visi žmonės giliai nujautia. Nesistebėdami apskritai gīvenimu, jie stebisi tikrai gimtimi. Jū akise ji yra slėpinis, kurs nesileidia būti atskleidiamas, o taip neapsākamai mūsų patiriamas. Jis žmones savępi traukia nesuprantamais, bet aiškiai jautiamais maloniais ir kartu skaudiais rīšiais. Gimtije žmonės numāno viso esimo šaknis. Gimtis jiems žada kazi-koki gīvībės pakilimą, neapripiamą palaimā. Gimtis yra visai žmonių visų nuostabumų nuostabiausias.

Todėl reikėtų manėti, kad moksle jos slėpiniai senai yra išaiškinti. Istikrūjų mokslininkai gerai pažįsta žmogaus kūną. Jie žino, kaip kaulai yra sudėti, kaip susiglaudžia raumenis ir kaip jie susitraukia arba tempiasi, kaip skietiasi gyslų tinklas kūne ir skeidiasi dirgėnės, kokios ypatingos yra smagenės kauluose ir galvoje, kaip kūnas gimties reikalams įtaisytas yra, ir tt.

O visu-tuo minėti tėra tik stambiausieji dalikai. Daugybė dar smulkesnių žmonių yra išti. Ir vis daugiau dar sužinoma. Padarėtosios seniau paklaidos vengiamos. Paveikslui, žmogui ypatinga liga susirgus, gėditojas seniau išpiaustė tūlus minkštumus. Siandien to nebedaro, žinodamas, jog jie kūno gyvenimui yra būtinai reikalingi. O kad mūsų dienose gana dažnai dar išpiaujamas grobų viengalis, būk žmogus be jo greičiau sveikas išliekās, kadangi tas grobas pasidārās tik ligos priežastimi, tad be abejonės ne ilgai trukus bus išmanėta, jog žmogus jo labai privalo.

Sios dienos mokslas yra jau beveik visai aiškiai išmānes, kad negalima prigimties taisyti, o tik iširti. Nors grobų viengalis vadinamas praėjusių žmogaus kūno amžių likutiu, be kurio žmogus labai gerai galės gyventi, vis dėlto pradeda dabar tuo abejoti, ir į žmogaus kūną žiūrėti kaip į labai pinkliai įtaisytā daigtā, kuriame nieko nėra, kas nebūtū jām reikalinga, ir kurs gyvena! galiū (jėgū) jūrose, iš kuriū jis negali būti skiriamas, bet kuriū visiškai iširti žmogus ir neįstengia.

Tik kad šitas supratimas nėra dar viršū palaikės! Gėdimo darbe jis tik vos-ne-vos teveikia. O ir mokslininkai patīs per māza juo tėra patraukti. Vis dar težiūri į kūną, kaip į atskirā daigtā, kuriame tarsi nėra nieko daugiau negu to, kas regima ir nutveriamā. Ir tuo supratimu su juo apsieinama.

Todėl ir nemātoma, kaip ankštai kūno sveikata, jo išiveisimas ir tarpimas sujungtas yra su būdu, kuriuo jis yra gamintas.

Berods yra labai gerai žinoma, kaip žmogaus kūnas prasideda ir kaip jis auga ir didėja. Bet nežinomi yra pasilike visi gimdītųjų linkimai, numānėmai, jausmai ir apskritai jų širdies ir sielos būtis, jiems gaminant. Nėra žinoma, kurie ir kokie dėsniai valdo gaminimo taikius su gaminantiais žmonėmis. Žmoniū gimties gyvenimas yra likes istikrūjų dar nežinojimo apītamsoj.

Užauga žmonės, patiria gimties linkimus ir reikalavimus, klauso jų ir gamina vaikus, bet lig iš neštū. Nenumāno jie to nuostabumo, kurs tše viešpatauja. Ir dažniausia nejautia jie tše atsākomībės. Jeigu žmonės gimties slėpiningumo, kiek nujautia, tad jiems drovu apie tai ir kalbėti. Kiti net laiko visā gimtī nuodėminga. Pagaliau yra ir tokiū žmoniū, kuriems gimties dalikai yra tinkami tik pasišaipėti ir niekams plepėti.

Tatiau įvairiu tuo pasielgimu nešalinama ta teisėbė, kad žmogus, kaip mes jį regime, tai esti, kūniškasis jo pavidalas, tampa gaminimu, kad juo žmogui suteikiamas žinomasis gyvenimas ir kad kartu su tuo jām tenka stiprībė-sveikata arba liga-silpnībė. Tur-būt ir akliausiām numanu, kad labai didiām žmoniū skaitiui kūno ligos šaknėja tame, kaip jis gamintas ir gimdėtas.

Giliau žiūrint, berods kiekvieno žmogaus asmenībė yra versmė viso to, kas jām užeina, net-gi tai, kokiu būdu jis gaminamas ir gimdomas. O tai turėtų derėti, gimdimo slėpiniams atjausti su didesniu dar nusistebėjimu.

Užgimimas yra labai žimus atsitikimas žmogaus amžiuje. Bet užgimimo nebūtū be gaminimo. Todėl šisai turėtų būti laikomas dar svarbesniu. Tatiau ir

gaminimas nėra žmogaus pradžia. Žmogaus asmenybė yra siela, tai yra dvąsinis daigtas. Ir jai sužinoti nėra lengva. Todėl senovėje buvo rašyta viršum kairios šventiklos angos: "Pažink save patį." Tai reiškia begalo daug. Trumpai pasakius: "Išmanik, kad tu esi dvąsinės kilmės."

Gaminant todėl veikia ne tik tai kūno, bet ir visokios kitos galios, netgi tretio žmogaus asmenybė, kuri nori būti gaminama.

Ištikrųjų gaminimas ir gimdymas yra nuostabių veikimais ir atsitikimais. Jų pamatinės prasmės negali pasiekti šių dienų mokslas ir negali permanėti paprastos žmogus. Bet kad visiems jautiamasis ir žinomasis gyvenimas gaminimu prasideda, rodos galėtų kiekvienam paaiškėti. Ir gi tai, kad gimdomieji žmonės visumet bus tokie, kokių būdu jie yra gaminti.

Nėra jau reikalo, visi givatos dėsniai žinoti, visi gimties dėsniai susekti. Bet yra būtina, kad gaminantieji nujaustų, koks augstas dalikas, koks neišmąstomai svarbus veikimas yra gaminimas, kokį nuostabumą turi savėje gimtis. Iš jos svarbumo paeina tai, kad žmonės jos taip labai pritraukiami.

Rodos aišku, kad tse stipresni, sveikesni ir kilnesni žmonės užgims, kur gaminimo svarbumas giliau bus atjautiamas. Iš gaminimo paeina giminių ir visų tautų klestėjimas arba zuvimas.

Apie Lietuvių tautos atsigavimą kalbant, sakė kartą jaunas Lietuvis gūditojas: "Mums reikia gaminti milžinų." Tai teisėbė. Bet reikalingiausiasieji mums milžinai yra dvąsios ir sielos didvīriai. Jie gims, kad mūsųose gaminimas įviki iš givo atjautimo to, koks svarbus ir kartu nuostabus bei kilnus dalikas yra gimtis ir gaminimas.

Gimties dvejbė gamtoj. Gamta gamina ir gimdo visokius pavidalus. Ir visumet įvairios yra tām jos galios. Jau pat gamtos pagrinduose jos skiriasi į dvi rūši. Galima kuone sakiti, kad pat chēmės elementai jungiasi, dvejopumo tvarkomi.

Kur tiktai pastebimas koks veikimas, koks dārbas, tse veikiantios galios dvejbė numani. Imkime tikt ir tã viekã, kurs tarsi už negivųjũ daigtũ pasislėpes, o mūsų laiku labai naudojamas yra, būtent elektrika. Visas jos veikimas statitas ant dvejbės, ant nēgativos ir pozitivos elektrikos.

Ta pati elektrika ir perkūnijoj apreiškia savo dvejbė. Nebūtũ vaisingo perkūnijos litaus, kad nebūtũ dvejbės. Pats didis žemės rutulys pažintas didiu elektringu magnėtu su dviem galãm, kuriuo - du vadinamu polu. Jũ viename veikia viena, antrame antroji elektrika. O pagaliau ištirta, jog saulė ir žemė veikia viena antrã kaip du elektringu magnėtu. Žinomas yra senai tas dalikas, kad neligiu dviejũ magnėtũ polu prisitraukia, ligiuoju nuo viens antro šalinas. Saulė laiko žeme savo globoj, o žemė kreipiasi saulėn. Iš to paeina tad givibė, kuri žemėje nuolat klestėja.

Visa-tai žmoniũ nėra gana apmãstita. Ir todėl dvejbė nemãtoma jau gamtos platibėje. Bet žengiant per gamtos skirius augstĩn, didesnēn givibēn, minima dvejbė vis aiškiau pastebima. Pirma ji augmenijoj labai gražiai apsiereiškia. Tik išziūrėkime į žiedelį. Jis yra kaip mãžas namelis, kuriame gyvena naujãvediu.

Žiedo dugne guli dailioj gũztoj sėkla, mazi grūdėliai. Givibė juose tarsi miega. Grūdėliai yra apdengti, ir ant to dangtelio stovi vamzdelis su platesniu skilnuotu galu. Visa-tai yra viena givibės arba augimo jėga. Aplink visã-tã stovi laibi stiebukai. Ant jũ galũ

kība mąžos kulelės, kuriose randasi dulkės, tai esti kita sėklos rūšis. Žiedui išaugus, tos dulkės, vėjo arba kurio-nors vabzdio, paveikslui bitės, pajudintos, bira ant minėtojo vamzdelio galo ir per jį žemėn ant apatioj tūnantios sėklos. Dulkelėms į ją išmegus, vaisius pradeda augti — jis yra užmegztas — ir noksta.

Ir taip augmenise ne vien matyti gimties dvejbė, bet ir jos prasmė. Augmeniui augant, vis rīškesne pasidaro gimties dvejbė, tarsi abi augimo jėgi būtų tempinai skiriamos viena nuo antros, kad paskui, jiems vėl susiliejus, augimas pasiektų tobūlibe.

Tas pats dalikas yra regimas ir gīvijos bei žmonijos gīvātose. Tik tše gimties prasmė įgauna didesne dar svarbumā, nors gimtis ir tše telieka — augmenijos daliku. Tā reikētū visai aiškiai suprasti. Gimtis yra augimo apraiška. O pirma toj gīvenimo sritije, kur stojasi akims regimi pavidalai. Ant jų todėl ir yra matyti gimties žīmiai. Jie yra kūniški.

Tatiau gimties skirtumai didėja kartu su gīvesne gīvībe. Ji tarsi persikelia ir į vėle, butent į jausmus bei geismus. Pagaliau net į sielos ir dvāsios sriti-dvi. Gīvulijoj berods tai nėra dar taip aišku. Tše abiejū gimtiū gīviai nedaug tesiskiria pavidale ir gīvume. Bet kitoks yra padėjimas žmonijoje. Tše dalikas, kurs rodės visai tik teesās kūno reikmene, pasidaro žīmus ir vėlėj, net gi sieløj bei dvāsioj. Ir iš tše gimti-dvi veikia į viens antrā.

Ira žinoma, kad gamtos gīvātoj, kaip jau ir augmenijoj, gaminimo jėgos tik taip barstomos, tarsi jos nebūtū brangintinos. Gamta turi apstiai gāliū. Jos veikimo sritis augmenijoj yra labai plati. Tše svarbu pirm viso, kad gīvībei būtų duodami pavidalai. Gīvijoj yra pati gīvībė, tai reiškia, jos sąmoningumas, svarbesnis. Todėl gaminimo jėgos taip labai jau nebe-

barstomos. Gīvuliai susieina tiktai gaminimui. Taip turētū ir žmonės pasielgti. O to tūli nedaro.

Priežastis tām yra žmoniškas dar nepribrendimas. Žmogus, kaip gīvis su sąžine, yra su savo veikimais sau pasaulis. Ir jis jį kuria savaip, kol nenujautia skaudiai savo apsirikimū. Iš nesizinojimo paeina ir tasai tūlū mokslo žmoniū mánimas, būk žmonėms abiejū gimties susigīvenimas esās reikalingas, nors nenorima gaminti. Nurodoma į barstīmā augmenijoj. Bet ir vienā kartā gaminimui susieinant, jau barstoma daug diegū. Ans nurodīmas todėl yra āklas nezinojimas.

Žmonijoj gimtis nori augstīti gīvībe. O tām reikalingas yra mánimo bei jautimo skirtumas, kurs gimties padāromas.

Viso pasaulio turinīs lobėja, kadāngi jame dvejbė veikia. Toji pagaliau pasieka net giliausias esties gelmes. Žinoma yra, kad visumoj randasi tuodu taip labai skirtu veiksnium, būtent dvāsia ir matērė. Berods negālīma juodu līginti į vīriškumā ir į motriškumā, vis dėlto visumos gīvumas kila iš to, kad vienas kitu prisisunkia. Dvāsia ir matērė yra visumos polu. Visuma, kuri mums pasirodo matērīnė, yra dvāsios prisunkta. Ir iš to pasidaro visas regimasis gīvumas ir įvairumas.

Visi filosofės mokslai aiškina tai, tikībos mokslai liepia tuo tikėti. Bet jie liepia pakelti akis ir į tai, kas anapus tiedviejū kaipo vienātinis jų pagrīndas esti, būtent į Amžinajį Visumos Priežastį. Sākoma jā esant Sventa. Ir negāli būti kitaip. Pati ji esti gerībė, kuri vīkina visā lābā, kuri kuria gaminantias ir vaisinantias jėgas, visā gāmtā ir tuomi visā gīvenimā.

Ir nėra nieko, kas galētū būti peikiama. Mūsū tai kartais dāroma tiktai todėl, kad tikima tai esant

bloga, o ne, kad taip ištikrūjū ir ūra. Savo supratimu padārome vienā dalikā blogu, kitā geru. Tiktai mums pasirodo šiluma kartais naudinga, šaltis kenksmingas, ir antraip. Tiktai mums tēra šviesa maloni, tamsa baugi. Mums rodosi vienas dalikas dievišku, antras velnišku, viena galibē Dievu, antra velniu.

Bet visas gīvenimas ūra atsivērimas tobūlibēn. O pagal tai, kur stovime gīvenime, mes peikiame tai, kas toliau iškiles ūra, arba tai, kas ūra atgal atsilikės. Tatiau visa, kas gera ir kas bloga, ūra didiame visumos gīvenime būtinai reikalinga. Ir taip vadinamoji piktoji galibē turi savo uždavinī Visumos atsivērime. Tik mes padāromi visa blogu ar geru. Taip kartais netikes vīras vadina visai išmintingā moterā velniška, o nelemta motera savo vīrā velniu. O abu apsirinka.

Ištikrūjū visa ūra gera. O tos dvejopos jėgos, kurios kilo iš Vienosios Pradios ir pasirodo nesuskaitomais apsireiškimais, ūra gīvenimo galibės. Jū veikimas ūra pasaulio išikūrimas ir išlikimas. Jos apsireiškia pavāsario grazumu ir rudens vaisiais. Jos skāmba iš mīlintiūjū meilės ir spindi iš tēvū širdies. Jos padāro, kad jautiame skausmū ir džiaugsmū, nuliūdīmū ir palaiminimū.

Poėtai jos balsus išgirsta, ir gieda apie gamtos grožibę ir apie mīlintiūjū meilę. O ištikrūjū ne jie gieda. Anos jėgos gieda juose. Gieda paukšteliuose, švietia gėliū, mediū ziedeliuose. Gimties jėgos, vaisinimo gālios, skāmba visoj Visumoj kaipo gīvībės ir džiaugsmo gaida. Tos pasiklausikime. Ji pašventis ir palaimis mus ir save mumise. Kitaip žvelgsime ī gīvenimā. Dings iš akiū, kā vadiname blogu, biauru, nuodėmingu. Nēsa mūsū ākīs tebuvo tokios. O dabar atsivērē.

3moniū gimti-dvi. Kaip jau sākēme, žmonijoje gimtis turi visai īpatiškā dār reikšmę. Kaip sėkla augmenijoje, taip žmogus ūra visame gīvenime kūribos prāsmē. Sėkloje ūra subrendusi visa augimo jėga, kad iš jos galētū kilti nauja apraiška. Žmoguje įbresta dvāsinē kūribos galia. Žmogus ūra pasaulije sāmonės sāzinē arba siela. O kad ji pasidarītū veiksnium pasaulije, tām dera gimtis.

Todėl taip galingai veikia ī viens antrā vīriškumas bei motriškumas. Abiejū gimtiū kūnai ūra sau skirti gīviai su īpatingomis jėgomis. Atitinkamai apsireiškia jausmū, ūpū bei geismū gīvībē. Ir pagaliau kalba žmoniū bei žmonū dvāsios-sielos viena su kita.

Kūnū gīvībē kvėpuoja gamtos ore. Gālios, kurios jame gīvos, tos apsireiškia ir kūno linkimuose. Todėl vīrai ir motros, kuriū jausmai bei geismai nēra dār sužadinti, kuriū vėlės dār tebemiega, gīvena kaip jū prigimtis jiems liepia. O ta stovi gīvame taikiuje su visa gamta.

Kuomet geismai ir jausmai daugiau ūra subude, labiau tiejie suveda vīrā ir moterā. Ir tuodu negīvena linkimū vedami, bet geismū gundomi. Geismū gīvībē nori judinama, erzinama. O jai tinka nuolatinis gašlāvimas. Todėl ji naudojasi visomis kūno īmonėmis, sau stiprėti. Ir gimties prietaisai turi geismams tarnauti o ne artimesniems kūribos tikslams.

Iš to išeina ten, kur jausmai bei geismai labai ūra subude, tikras vīrū bei motrū gimties jėgū maišimas. Ir, tur-būt, ūra numanu, jog iš to gimdomi žmonės negāli būti skaidrios sielos, aiškaus būdo, geros kūno sveikatos, jie praleidia āmziū tarsi nešvarume gīvendami, nesiskirdami aiškiai nuo žemumo ir purvo, miegodami sielomis, ir vien gīvi būdami savo geismuose.

Seniau, pirmkol nepasieko žmonės šios būties, moteros mėgino sau vieną vyrą pasilaikyti. Jų sielos savo sapnuose numanė, jog ilgesnis dviejų nuo kitų atsiskirusių suokalbys pagaliau pasieka ir giliausią antrojo žmogaus sielos gelmę ir sužadina jas regimam gyvenimui. Motera vėkina vieno vyro gyvenimą su viena motera.

Bet iš to išėjo išlengvo žmonių susibrovime didesnė įtampa tarp abiejų gimtųjų. Ir mūsų amžiuje gimties gyvenimas, kurs taip vadinamos kultūros varpstise būjoja, yra tikras gašlumas. Mūsų žmonės savo gimties galias kaip kokias sriutas. Ir jiems tose pamirkus, vis daugiau miršta žmogaus pajautimas savo esmės. Vien išliko dar numanimas, jog gimtis yra slėpinis, yra nuostabus dalikas.

O iš to numanimo pasidaro nauja įtampa. Vėriškėjie ir motriškosios žiūri į viens kitą su neapsakomai varginantiu klausimu. O nei vieni, nei antri nežino, kokio atsakymo tas klausimas gauti nori. Abi gimti nori kažką pajauti ir sužinoti.

Todėl toks geidimas antros gimties ypatingumą pažinti! O tojo ištikrųjų nėra. Žiūrint į kūną, vyras ir motera labai mažo-kuo tesiskiria. Juodu taip labai ligsta į viens antrą, kiek tik atskiras tų kūnų uždavinis tai užleidžia. Pat kūno gimties dalis yra tikrai imant tos paties. Tik vyrui jos randasi lauke kūno, motrai viduje kūne. Ir abiejų jos yra dvejos, būtent dvilinka prietaisa būsimo žmogaus kūno diegams augti, ir prietaisa, per kurią jie gali eiti laukan. Tik motrai tas diegas mąža kiek nuslinkes ir sutikes į ją smenganti vėrišką diegą, pasilieka moters gimtuvėj arba namuose, kur jis auga devėnis mėnesius, kol nepaauges veržiasi laukan. Regimoji moters gimties dalis tėra raumenų ir uodos rūslos.

Visoj gamtoj prasidedant nuo augmenų per visą gyvenimą lig žmonių, pastebimi maž-daug tie patys itaisimai naujam pavaldui — vaisiui užsimegzti. Todėl kūno gimties dalikai nėra jau taip didiai ypatingi. O kad žmonės taip labai geidia antros gimties nuogumo, tai pareina iš nesuprasto gilaus norėjimo, gyvenbės slėpinį iširti.

Patsai gimties skirtumas glūdo ypatingose jėgose, kurios plūsta per visą kūną. Kurs gana jausmingas yra, gali jų skirtumą jau pastebėti tik ir duodamas ranką vėriškajam ar motriškajai. O tas skirtumas tiek menkiau aiškus, kiek tas žmogus arba ta žmona mažiau yra skaisti.

Minimos jėgos susikrečia gimties prietaisose, būtent motriškosios iztiose arba vėriškojo sėklos rikuose į mažus krislelius, į vaisinimo diegus. Ir taip esant dviejų rūšių diegams, jų du susiliejusiu yra nuo to akies mirksnio augantiam žmogaus kūnui galinga jėga.

Gimties jėgos yra, kaip matyti, todėl taip kitokios vėre ir motroj, jeib jos kuo-aiškesniame skirtume sutirštėjusios tuose krisleliuose, tuo-galingiau ir susilietų į vieną, ir apsireikštų nauju gyvu pavaldau. Tos jėgos nėra tiek skirtos, kuomet žmoguje vėrauja gašlumas. Tiktai žmonėms esant skaistiais, jų vaikai yra sveikos ir galingos prigimties.

Gimties jėga yra, tiesiog sākant, gyvenbė, kuri vien duota, žmogaus sveikatai išlaikyti ir naujiems pavaldams gaminti. Toms jėgoms kūne pasiliekančiam, žmogus jautiasi smagus, linksmas, gyvas. Tik geismams užėjus, rodosi, kad išliejimas teiktų daugiau dar smagumo. Ira tai apsirikimas, kurs pasidaro iš norėjimo kuo greičiau pasiekti gyvenbės pilnumą. O suezinimas jausmų, kraujo ikaitimas neteikia patiām žmogui dau-

giau gīvībės, kaip ir vėjas nedidina jūrū, jū bangas sukeldamas.

Bet žmonės laukia iš viens kito gīvībės didinimo. Ipatiai viena gimtis iš antrosios. Todėl ir yra givėnimas, kuriame abi gimti dalivauja, daug givėsnis, turtingesnis. Pasidaro įpatingas tarsi spindintis susipratimas ir išmānimas, givėsnė kūno, jausmū, mintiū ir sielū givėbė.

Apsireiškia tat berods visaip, kadangi tai dera iš to, kokie žmonės susieina. Kilniū žmoniū draugijoje gālīma greitai patirti, kaip motriškūjū artībė guvina vīriškuosius ir antraip. Rodos visos jū širdies ir sielos jėgos prazīdi. Iš skaistiū, kilniū žmoniū jautiamai spindi neapsākomas malonumas, nuostabi sympāthė. Jū žvilgiai, jū atrodīmas, visas jū apsireiškimas švietia skaistiu žmoniškumu. Negālīmas daigtas yra tokiems žmonėms pasimėgti žiauriais karštumais, nesvariomis linksmībėmis arba net gašlumu. Skaistioji gimties galia taip skaidrina žmoniū jausmus, jog kūno gimties linkimai visai nepasieka jū omenies.

Kitokiems vīriškiems ir motriškoms susiėjus ir pabuvus su viens kitu, sukīla visai kitokios jėgos. Ikaitusieji veidai, nerāmūs degantieji žvilgiai, tvankusis oras, kurs atsiranda, gana aiškiai parodo, kad pasidārė sloga o ne gaivestis. Ir nesvarieji jū zodiai, gāslūs jū apsireiškimai nutaria tokius žmones galutiniai. Kiekvienas, nors šiek-tiek svarus ir numanus žmogus, paklūves ī tokiā draugijā, pajautia aiškiai, jog tše veikia jėgos, kurios naikina. Net pātis anie žmonės gėdiasi savo pasielgimu kilnesniām žmogui įeinant ī jū būrī. Ir tuomi jie pātis prisizīsta, jog negražu, nezmoniška, pasiduoti karštām gimties plustāvimui. Tik tas jū pajautimas tēra dār persilpnas, kad jau ir galētū nustatīti žmoniū pasielgimā.

Rejkētū jiems ieškoti skaistiū žmoniū draugijos. Išlengvo jie tše patirtū, kiek tai reiškia, kad žmogus skaistus yra. Tikrasis malonumas yra jo esmė. Tarsi ir oras aplink jī yra skanus kvāpas, kaip kad pareitū iš patios lelijos. Tikrai skaistus žmogus tēra tikrai ir visumet mīlimas. Skaistumā prarāde žmonės tampa grāsūs vienas kitām. Ir yra tikras apsirikimas vīrui ir moterai mānant, jog reikiā viens antrām sukelti gimties karštumą, jeib pasiliktū meilėje. Jeigu tariamājai meilei išlaikīti reikia kurstīmo, tad jī ištikrūjū nėra meilė. Tikrai skaistus žmogus, skaisti žmona tēra visumet mīlima. Skaistībė yra malonumo, yra grožės šaltinis. Todėl norint sau išlaikīti vīro arba moters meile, reikia būtinaī pasilikti skaistiu. Meilė yra skaistumas ir antraip; arba geriau sākant: skaistībė yra meilės kūdikis. Sunaikinant skaistumą, tarnaujant gašlumui, meilė miršta.

Vīriškasis ir motriškoji laukia iš viens antro palimos. Motriškoji tiki iš vīriškojo gauti givėnimo turinī. Ir kūdikiui jai augus ir gimus, jī tiki tā turinī rankoj laikanti. Netrukus, jī tai pamiršta ir nori iš naujo sulaukti sau givėbės turinī. Ir āmžiu praėjus, jī ir su kūdikiais jo nėra įgijusi.

Kiti māno givėbės turinī sāvinties jausmū ir geismū sūkurij. Tājī vīras turīs sukelti. Tām jis tad mielas. O tām sūkuriui nustojus, tuštumas kuo-didesnis.

Ira ir kitū dār žmoniū. Jū laipsnio motera nelaukia iš vīriškojo givėbės turinio, bet stengiasi pati tapti givėnime turiniu, tapti žmoniška, veikiamas asmenībe pasaulije.

O tām vīkinti, vīras kaip tikt randa savo uždavinī. Jis yra veikiamasis žmogus. Ir jis gāli kuo-klotingiau veikti, kad jo veikimo gālios moters žādinamos. Gašli motera žinoma žādina gašlumā ir kūniškos gimties

apsireiškimus. Bet kilni motera, kuri savo uždavinį gyvenime išmānusi ėra, ta žādina vīriškojo dvāsios ir sielos galias, jeib jos aiškiu spindėjimu pasaulije ap-reikštū žmoniškumo didībe.

Pamatinis gimtiū skirtumas randasi žmoniū sāmonej. Nors žmoniškoji sāmone bus ta pati taip vīruose kaip ir moterose, vis dėlto žmoniū prigimtis nėra vienaip įglausta ī sāmone. Vīriškoji sāmone turi tarsi savo branduolī smagenise ir laikosi beveik visumet visai arti jusniū pranešimū. Motriškosios sāmone koncentruota po širdies, ėra paskleista per visā dirgsniū tinklā, ir veikia daugiau jausmū-ūpū sritij. Todėl moteros ir tikriau visa nujautia negu vīrai, kuriems reikia matīti, girdėti ir tt., jeib jie turētū tikro žinojimo.

Toki tai ėra žmoniū gimti-dvi, žiūrint ī kūnā ir ī dvāsine jū dviejū īpatībe. Abi ėra veiksniai augštesniām žmoniškumui gaminti. Bet ir patsai kūnū gaminimas tām ėra reikalingas. Gaminimas priklauso prie būtinū gīvātos dalīkū. Ir todėl jis nepadāro žmogaus ne-skaistiu. Kaip tat ir galētū būti! Visas gamtos gīve-nimas gulditas ėra ant gaminimo. Ir stebuklinga ėra gamtos grozē. Bet grozēs nėra be skaistībēs. Todėl negāli būti kitaip: gamta ėra skaisti! Kas nebūtū tai pajautes! Kas nebūtū numānes gamtos šventumo! Gīvātā kuriantios jėgos nuolatai ėra veiklios. Todėl arti tše turi būti ir pats gīvībēs, pasaulio, visumos pā-grindas, patsai Augštiausias.

Tai išmānīdami, negālime gaminimā laikīti nuodē-mingu dalīku, gimties jėgas žemumo ir baurumo ga-liomis. Jos ėra šventos, paties āmžinojo Kūrėjo galībē.

Nėra todėl kuo gēdėties, kuo drovėties, kad žmogus ėra gimties gīvis. Tatiau drova ėra svarbi. Kas šventa, neturi būti pavertiama nieku, neturi būti padrebiamā

kiaulėms, būtent gašliems geiduliāms. Todėl drova liepia saugoti nuo nedoraus vartojimo, kas kūno ėra nuostabiausia, ir liepia tiktai patiems gīvībēs tikslāms su tuo draugiškai naudoti, kurs taipo-jau pajautia šī svarbumā ir šventumā.

□ □ Gimtis ir mūsų dienū žmonės. □ □

Visas gyvenimas ėra nuolatinis ga-minimas ir gimimas. Džiaugiasi Kodėl žmonės gimtimi drovisi. žmonės, matīdami, kaip visur pavasarij dīgsta, sprogsta ir žīdi, kaip vasaroj uzdera javai, kaip jie bresta, ir kaip noksta vaisiai. O kokia palaima, kad uzgema kūdikis! Tikrai, lig būtū Augš-tībē pati gražiausiājā dovanā suteikusi namāms! Taip visi tuomet kupini džiaugsmo. Sākoma tiesiog: Dievas dāvē kūdikī.

Ir gražu taip sakīti. Pātios kuriantios gālios apsi-reiškia kūdikio użgimimu. O tos gālios, ar jos nebūtū šventos! Visumet omenije turētūme tai palaikīti. Be abejonēs, šventa galībē artinosi mums su gimstantiu kūdikiu. Kaip šiaip galētū kūdikiai nešti nekaltībēs ir grozēs šviesā gīmīje! Kaip šiaip galētūme būti tokie palaimingi jiems użgimus! Tikra, gaminimas ėra — šventas dalīkas.

Rašīdamas tuos zodius stabtelėjau. Gāl tūliems, gāl net daugiui jis tokiu nėra, o aš apsirinku! Vienok tikrai ne dalīku, bet žmonėmis. Gaila labai. Gašlumas apteršia žmonėms kilniausiājī kūno gyvenimo atsitikimā ir jiems apdengia tikrājī tojo supratimā.

Tatiau manau, jog nors keliems gaminimas bus šventas dalīkas. O tūjū palaima esti tad ir kuo-didesnē. Ir kūdikiui paūgėjus ir jaunesnī, naujai użgimusī brolelī

pastebėjus ir paklausus, iš kur jis, jie labai gražiai atsako: Dievas dāvė. Teisibė berods, kad daugis dažniausiai kalba apie gandro atnešimą iš tvenkinio (iš kūdros). O, tur-būt, nei nepamāno, kodėl taip sāko.

Gāl jie nieko nemāsto apie gimimo dalīkus! Tatiau jū toks pasākīmas turi tikrā priezastī. Tėvai drovisi kūdikiui pasakīti, kad jie pātis būvė jo gaminimo īmonēmis. O jie drovisi, kadāngi jie jautia gaminime kokī-nors nešvarumā, negerumā. Jeigu tas jū veikimas būtū kilnus buves, jie apie tai tikrai galētū kalbėti nekaltām kūdikiui. Kodėl ir netūrētū tėvas vaikui, motīna mergītei arba ir gimdītōjū vienas abiem išguldīti, kad kūdikis po motīnos širdimi auga kaip gamtoje vaisius auga pumpure ant medio?

Suprantama, kad taip su kūdikiu kalbėti tām žmogui nėra gālīma, kurs atmena, jog jām buvo nešvariūjū geiduliū penas, kas turėjo būti gamtos dėsniū pildīmas. Negamino tėvai tām pasišvente, o vien vāromi gašlumo. Tā primena jiems kūdikis savo klausimais. Ir todėl tėvas pīktelėja, kūdikiui norint žinoti apie brolio kilme. Ir todėl motīna nekantrauja.

Būdami nekalti rūpimuose dalīkuose, tėvai galētū savo kūdikiui paėjusiām iš jū kraujo, visai ramiai apie tai kalbėti, žinoma, kiek jām suprantama, ir jām taip visa pateigti, jog ir jis pajautū gaminimo ir gimdimo stebuklo šventumą.

Tuo tārpu, kaip žinome, tat vos tėra gālīma. Ir tik išlengvo tū dalīkū padėjimai virs kitokiais. Bet ir vien tik tuomet, kad tėvai bus skaistūs. Tad galės savo vaikus ne vien pamokinti apie tai, iš kur jū kūneliai paėje ĩra, bet vėliau jiems ir išguldīti gaminimo dėsnius. Tuomet nebebūtū tiek svarbiausio gyvenimo dalīko nezinėliū, ir nepaklīstū ir nenuklīptū

tiek žmoniū visokiose nedorībiū klampīnėse prarasdami sveikātā ir palaimā.

Tas pats dalīkas, kurs vertia tėvus slėpti nuo vaikū visa, kas galētū jiems išaiškinti gimties slėpinius, vertia apskritai žmones gimties gyvenimā nupeikti. Kalbama apie jū nedoriu būdu arba vadina jū tiesiog nuodėmingu dalīku. Žīmu labai pasidāro didīsis griežtumas tarp tokio gimties supratimo ir džiaugsmo dėl kūdikio užgimimo. O to griežtumo tėra tik tše, kur žmonės dār šiek-tiek gyvena prigimties linkimais. Kur gašlumas su savo karštiāvimais viršū turi, tše nebėra nė džiaugsmo dėl kūdikio. Tše jis gema prieš tėvū norā. Tik su-praskime gerai! Vīras ir motriška susideda gaminimui, kaip, rodos, prigimtis liepia. Visos kūribos gālios sujunda, tretiojo žmogaus asmenībė prisideda, norėdama kūno gyvenimo, o abu gimdītōju to nenori. Tai kām susideda?

O kad tatiau pradeda dīgti naujo žmogaus pavidas motīnos gimtuvėj, jī ir jos draugas labai nusi-rūpina, net nekantrauja. Tūli dār-gi ima diegā naikinti, žudo žmogū, jām vos pradedant gīventi šio pasaulio sąntīkiuose. Taip dāroma īpatiai "kultūros" šālīse. Ir labai retai kas temāto tā didījī apsirikimā. Tos kultūros šālīs ĩra tikrūjū barbārū lizdai.

Nėra peiktinas ir nėra nuodėmingas gimties gyvenimas patsai, bet tai, kuo jī žmonės ĩra padāre. Po tokiais padėjimais berods nenuostabu, kad jau senai apie jū kalbama kaip apie nuodėme. Net Biblijoj rašīta: "Iš nuodėmingos sėklos esmi gamintas ir savo motīnai aš jos nuodėmėse tekau." (Ps. 51, 7.) Visai ramiai tuo žmonės tenkinasi. Tiki kitaip visai ir nesant. Tarsi gaminimas savaime būtū baisus dalīkas.

Berods vienu žvilgsniu senovės mokslas apie gimties nuodėmingumą ĩra labai teisingas. Žmogus gimtimi

pareina į kūninį padėjimą, kuriame jis tik mąza-kā numāno dvāsinės būties ir gīvatos. Bet kalbėkime apie tai šiū dienū žmonėms! Nieko jie to nesupranta. Ipatiai tuomet, kad jie, kaip tūli sako, apsišviete ĩra. Gāl tada jie nors tuo tiki, kad tėvū netikumai ir ligštis persineša ant vaikū. O tame ir gana glūdo dār neaiškumū.

Nėra veikimo, kurs savaime būtū nuodēmē. Visuomet žmogus tokiu jį tepadāro. Trumpu zodiū gālīma išaiškinti, kas nuodēmē ĩra irkas ne, sākant, kad kiekvienas žmogaus veikimas, kurs tvirtina ir stiprina žmogaus kilnumā, ĩra geras ir nenuodėmingas. Žmogus tik tenusideda, savo veikimu grimsdamas iš žmoniškumo žemīn ĩ tai, kas jo gīvatoj žemiau stovi už tājį. Bet reikia ir atsiminti, kad vienas žmogus gīvena pilnesniame ir augštesniame žmoniškume už kitā. Ir todėl tuo patiu pasielgimu vienas žmogus grimsta, kitas kīla. Ans nenugrimsta lig žemesniojo laipsnio, tatiū nusideda, šis nekīla lig augštesniojo būties, o tik pasielgia dorai.

Gālīma ir kitaip dār apie tai pakalbėti. Žmogus tarnaudamas gālīoms, kurios mažiau sąmoningos už jį, vergauja ir tuo nusideda, visai gīvatai tokiu būdu slopin-damas sąmoningumā ir jā tuo padarīdamas nuodėminga. Žmogus turētū vīrauti gamtoj o pirm viso toj gamtos dalij, kuri jo prigimtis ĩra. Māza tereīškia, žmogui mokslo ĩmonėmis viršū turint ant gamtos, kad jis pats su savo dvāsia ir siela stovi po gamtos svarumu. Žmogus tik tuomet tepalaiko savo kilnumā, kad jis savo prigimtī o tad visā gamtā, visā gīvātā kelia ĩ savo sielos šviesā o nepasiduoda ĩ gamtos tamsā.

Bet jeib visai aiškiai pasidarītū gimtinis mūsų dienū žmogaus gīvenimas, reikia dār giliau ĩ jį pažvelgti.

Gimties gīvenimo pagedimo priežastis. Paprastasis mūsų dienū moks-las ir žinojimas ĩra labai keis-tas. Gīvenimo klausimai taip suniarplioti, kad sunku jū gijas surasti. Kaip žinoma, žmogui reikia viršū palaikīti ant savo linkimū ir geiduliū, o niekas jām nepasāko, kaip tai padārius. Tikībos mokslo skelbėjai nuolatai tvirtina, visa gīvata esanti nuodėminga ir žmogus jokiām gerui tinkamas. Tai berods teisībē; bet jį netokia, kaip jį paprastai suprantama. Sveikātos mokslo skelbėjai minētū dalīku beveik visai nesirūpina.

Todėl mūsų dienū jaunieji taip ir vargsta bei kaipsta. Gīvenimas visaip sukelia ĩvairiausius linkimus ir geismus. Jie nuolatai didėja ir stiprėja, o valdīmo gālīos pasilieka kokios buvusios, jeigu ne dār silpnėja. Ir jauni žmonės kovoja savo širdies kovas, kol neapsiveda arba išteka, o tad valia abiem gīventi, kaip jiem tinka. O nors, kaip rodos, paprastai Lietuviai, ĩpatiai Lietu-vaitės, išlieka skaistiomis, bet be kovū ir jos vargu bus praleidusios jaunas savo dienas.

Tarp moksleiviū, ĩpatiai augštūjū mokīklū, praklides ĩra mokslas, jog netinkā valdīti savo geismus. Net ir gīdītojų tūli taip sako. O visiems, kuriuos gašlumas valdo, tai tik ir tinka. Jie ir šalina visus rāginimus skaistiai gīventi, ir slopina visus sąžinės pasergėjimus. Ir tūls berniukas patiria stebuklingiausiąjį akies mirksnī pasileidėlės glėbīje, o tūla nekalta mergaitē pasiduodama nešvariām ištvirkėliui.

Vėliau išvīsta berods savo apsirikimā. Bet tuomet prarastas palaimos dangus. Nekaltumas šiām āmziui ĩstikrūjū nebėra atgaunamas. Bet skaistumā gālīma vėl ĩgīti. Tik nėra tai lengva. Žmogus turi visas savo pāstangas tām naudoti ir labai atsargus būtī.

Jeib sužinojus, kas mūsų padėjimo priežastis, būtina yra pirma žmogų pažinti. Jis yra jėgų galių sistema, sakisime sąstata. Toji sulaikoma žmogaus asmenybės, ir jos gerinama arba bloginama. Vienas tos sąstatos skūrius yra kūno, antras jausmų-geismų arba vėlės, tretiasis dvāsios-sielos gīvata. Tū gīvātū kiekviena pabūva savo dėsniš. Ir jos jėgos tai didėja, tai menkėja, kaip žmogus, būtent dvāsia-siela, jomis naudojasi, jais rūpinasi, ir kaip ji žiūri į patį plātūjį gyvenimą, kaip ji jam taikinasi.

Apmāstikime, kaip mūsų laiko žmonės gyvena. Rodos atskiri gīviai, gīvendami, turētū taikinties gamtos gyvenimui. Kaip saulė teka ir leidiasi, taip turētū ir keisties budėjimas ir miegojimas bei visi kiti gīviū apsiereiškimai. Bet žmonės į tai vos teatsižvelgia. Berods "kultūros" būtinumai to neužleidia. Ir gālima, kad tame esti siek-tiek teisībės. Vienok nėra tame jokios kultūros, kad žmonės praleidia iš-tisas naktis girtaudami. O toks pasielgimas yra kaip tik mūsų laikū, īpatiai didiūjū vietoviū žmoniū gyvenimo žimis. Todėl gālima tiesiog sakīti: Mūsų laikū žmonės negīvena prigimties bei gamtos dėsniš. Ir dėl tos priežasties visa kūno gīvatos tvarka jau senai guro ir dabar net visiškai yra.

Vėl-gi žmonės, īpatiai "kultūros" varpstise, labai užimti mintiū; jie māsto, laužo gālvā, kaip sākoma, kuone be atvangos. Vaikai, moksleiviai, tuo tiesiog vāginami. Iš to vėl išeina ir īpatingas kūno jėgū srovėjimo pakrūpimas. Kraujas stipriau plūsta galvon. O smāgenis ir gimties prietaisai yra tarsi abu vienos sąstatos galu. Todėl kraujas, per daug patrauktas galvon, virsta, tikrai priežastiai atsirādus, vėl kuosmarkiau į gimties dalis. Ir kūno gīvatoj dārosi suirutė. Ir kitokiu dār būdu sātūkiuoja smāgenis su gimties prietaisais. Bet tai sišon ne aiškisime.

Prisideda toliau dār ir šis. Ira žinoma, kad kiekvienas kūno judėjimas sukelia īpatingus jausmus bei jausmus. I juos žmonės pirma kreipia ir guldo savo sāmone. Iš to išeina jasmū bei jausmū stiprėjimas. Jie virsta žmogui svarbiausias dalikais. Nėsa gyvenimā valdo toks dėsniš, kad visa didėja ir svarbėja, į kā žmogus patvariai deda savo sāmone, savo dvāsia bei sielā.

Imkime paveikslā. Žmonės berods vālgo išalkio vāromi. Bet jiems mažiau svarbu kūno gīvatai išlaikīti, kiek kilstantias jausmas pasimēgti. Įpatiai gēralai kuone vartojami tik tokiems tikslams. Ir žmonės pagaliau visai pamiršta, kad jie nedera arba vos-ne-vos tik tederā ir kūno sveikātai. Mat, yra tūli, kurie tvirtina, būk alus, degtinė ir kiti gēriai esā žmogui būtinai reikalingi.

Kaip su gēriais, taip pasielgiama ir su valgiais. Užkrauja žmonės savo kūnui visokius niekus, bī tik patirus īpatingus jausmus. Tā patį gāl ir nenorėdami pasieka netikusiu vilkėjimo būdu. Per ankšta āvalinė, mergaitiū liemens suveržimas ir kiti dār pāprotiai ne vien trukdo sveikāji kraujo plastāvimā kūne ir sudarko prigimtī, bet visa-tai ir sužadina žmonėse īpatingus jausmus, liūkimus ir geismus.

O kur tie viršū gauna, tše jie apsiereiškia ir pagaua dār kitus žmones. Pirma to reikšmė yra nedoriū zodiū plepėjimas. Kurs to nesupranta, ieško jo prasmės. Ir taip auga neskaistībė ir pasidaro išlengo žmogaus sāmonej nesvarumas.

Tūli tājī visai rinktu dār būdu išduoda. Įpatiai, kad jie vaizdāvimo gabumo turi. Surāšo visokius neva mokslus, supāsakoja teršiantias apisakas, sulipdina erzinantius vaizdus ir kas tām ligu. Žiūrint į raštijā šaukiamūjū "kultūros tautū", beveik nematīti kitoko,

kaip tik to, kas geriausiai žadina gašlumą. Beveik visi garsieji mūsų laikų pasaulio rašytojai išpāsakoja vien tik gimties geismų tvinkimus. Rimtai žiūrint į tos raštijos gamintojus, rodosi, jie būtų pakvaiše arba ku nors apsvaiginti, apžavėti. Ir ta raštija yra tikroji gimties nesvarumo perikla. Jaunieji jaja maitina savo jausmų givibe ir iauga su ja į neskaistibe, nedoribe ir pasileidimā.

Iš viso to išeina visame žmogūje perversmai ir pagaliau netvarka. Suprantamas dalikas, kad tad negali būti sveiki kūno linkimai ir privalumai, kaip va ir gimties reikmenės.

Tūliems blogieji linkimai berods yra jau ir prigimti. Ira senai zinoma, kad, paveikslui, girtuoklio vaikai dažnai linksta girtuoklāviman, vāgio vogiman, ēdiko ēdiman, ir tt. Geruose ir bloguose dalikuose tėvū linkimai ir geismai persikelia ant vaikū. Todėl gālima ir statiai sakīti, jog daugiau bus gimties patraukiami tie žmonės, kuriū tėvai jau gāslūs buvo. Gimties istvirkimas todėl nėra visumet tiktai atskiro žmogaus kaltė, bet dažnai ir jo tėvū. Ir mūsų dienū gimties nedorībės atvirai turi šaknis jau praeituose laikuose.

Paviršiais žiūrint, todėl gālima kältinti tėvus. Ir nekarta tām dārosi tarsi prievarta, mātant, kaip tūli tėvai didiuojasi savo dievotumu ir dorumu, kartu skūdamiesi mažais savo kūdikiais, kurie vienus ar kitus netikumus parodo. Nežino tokie tėvai, jog jie save apskundia. Vaikai neturi kitokiū linkimū negu tėvai. Berods vaikai kartais labai skiriasi nuo savo tėvū. Bet tai tik todėl, kad vaikai pasirodo aišku, kas tėvuose vos tebuvo pastebima. Tatiau reikia žinoti, kad joks žmogus neturi teisiū, dėl savo netikumū peikti savo tėvus. Nė vienas žmogus negimsta tokiems tėvams, kuriems jis su savo esme nepritiktū. Suprantama,

kad šison manita, jog žmogus esti, nors užgimes dar ir nebūtū. Bet apie tai kitur daugiau.

Kas prigimta, yra berods labai sunku šalinti. Tūli mokslininkai todėl ir sāko, būk tai esās visai negalimas dalikas. Jeigu taip, tai giventūme tokiame padėjime, kad mokslo amžiuje neturētūme jokios galimybės išeiti iš gimties vargo ir gėdos.

Ira daug ir kitū dar dalikū, kurie prisideda gašlumui auginti jaunuose žmonėse. Ir tūli moksleiviai ne tiek mirė ir miršta badu, kaip dažnai tvirtinama, jie neužninkami tiek džiūsnos dėl visokiū nezinomū priežastiū, kiek jie žūva dėl paleistuvāvimo. Sitasai yra tikrai kuone vienatintis jaunūjų prāgaras.

Nėra tai juokai ir nėra tai per daug pasakīta. Gana gerai yra žinomi padėjimai universituose ir kituose augstuose mokikluose. Berods kartais ir susitinkame su nurodimais, kaip jie šison siūlomi. Bet labai greit sākoma, jaunieji žudosi, kad jie pavieni erzina savo gimties dirgsnis. Gali būt, kad tai daugiau silpnina taip vīriškāji taip motriškāją, kaip kad abi gimti susideda gimties patīrimui. Bet negali būti abejojama, kad susidėjimas, kurs vien tik tėra geiduliū pildīmas, lieka visumet nesvarumu. Todėl gamta ir nėra nuteisusi jokio žmogaus paklīdimā tokiomis biauriomis ligomis, kaip gimties istvirkimā, kuriame dalīvauja abi gimti.

Bet kad ir nėra ligos apsikrėtimo, tai tatiau tūli žūva vien dėl pasileidimo gimties gyvenime. Didiausias šiū dienū ligū skaitius paeina iš jo. Jis be abejonės silpnina ne tik kūnā, bet ir žmogū patī, būtent jo sielā, jo sāmone. O žmogus silpnas būdamas, ne vien žiūrint į kūnā, bet ir į dvāsiā, sudreba kokiai-nors ligai vos pūstelėjus.

Nemanita šison pabarti, išpeikti, žeminti visus, kurie naudojami gimtimi, kaip tik sukila ūpas ir kaip

tik sutinka antros gimties žmogų tam prilinkstanti. Per labai apgailėtinas yra tų žmonių pasielgimas, kurie tai šiandien su ta, ritoj su kita, o motriškosios tai vienu tai kitu patenkina savo geismus. Toks maišimas slėpiningiausiųjų žmonių jėgų yra begalo liūdnas. Ira jis regintiam tiesiog taisimas sriutų tvenkinio ten, kur žmonės, tik pamanikime, giviai su žmogaus veidu, su žmogaus akimis ir siela, turi gimti, turi išžengti į šią regimąją mūsų givātā.

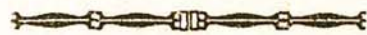
Žmonės nežino, ką jie dāro. Bet tai pagaliau todėl, kad apskritai nežino giventi, nežino žmoniškai pasielgti, kad auginami ne šviesai, bet tamsi bei, ne skaistumui, bet biauromui. Pati mūsų tokia garsia tapusi kultūra yra visų mūsų paklaidimų ir pakrikimų versmė.

Visas gyvenimo, pasaulio ir vīriausiai žmogaus supratimas gamina visā mūsų vargā visuose dalikuose. Gimties gyvenimo pagedimas tėra vienas tos kultūros žūmis. Bet jis yra žuvimo žūmis. O norint Lietuvių tautos atsigavimo ir klestėjimo, reikia būtinai tuo rūpintis, kad Lietuvių tauta pasižimētū pirm visų kitų savo skaisčiai berniukais, vīrais, mergaitėmis ir moteromis.

..... Norint viršū palaikīti ant visų
Iškopimas iš linkimū ir geiduliū, reikia sau-
gimties nešvarumū. goties, jų galibe didinti. To-
..... liau svarbu paties žmogaus dvāsiā stiprinti ir tvirtinti.

Iš viso to, kas pirma pasakīta, kaip gašlumas išigalēja, pasidāro ir numanu, kā darīti reikia, kad to nebūtū. Ir todėl šišon reikia tik papildīti, kas ten tepriminta.

Pradēkime nuo kūno gyvenimo. Tše pirm viso svarbu, kad jī pritaikintūme gamtos keismams. Kad

šviesu, budēkime ir varīkime savo dārbus, kad tamsu, išsėkimės. Suprantamas dalikas, kad žiemos laiku negālima ištisā nakti miegoti. Svarbu vien, kad nemiegotūme dienā o budētūme nakti. Žmonės, kurie taip tegāli garsius savo veikalus statīti, yra abejotinos rūšies, nors ir tše bus kartais gāl išimtiū.

Ir darbū keismas turētū toks būti, kad smagenū priveikimā turētū sekti kitū kūno daliū itampa, dārant taip vadinamus kūno dārbus. Tik nereikia nusialsinti. Pailses žmogus negāli daug bemāstīti. Nēra tai naujas patarimas. Auklėjimo moksle apie tai jau senai kalbama, o mokiklose tai ir kiek vīkinta. Vienok dār nemātoma, kad tše smagenū priveikimas tikrai labai didis, o kad kūno miklinimas mokiklose yra tikras niekis. Antraip vėl yra žmoniū, kurie vien rankū dārbā tedāro. Sveikas žmogaus auklėjimas turētū rūpintis išmintingu žmogaus veikimo keismu.

Labai svarbu ir yra, kad žmogaus butas būtū švarus, šviesus māžas pasaulis. Kur žmogus praleidia ištisias vālandas ir kuone dienas, tše turētū būti šviesos ir tiro, skanaus oro. Bet išžengkime į vienā antrā kambari kaimuose arba ir miestuose, ir tuojau patenkame tarsi į kokī tirštumā, kurs dažnai tiesiog dvokia. Žmonės per daug ir per mielai givena visokiuose savo garuose ir svajonēse o ne patioj bei platioj gamtos givibėje.

Kad būtū gālima šia mintimi kuo-galingiau gaivinti kiekvieno žmogaus išmānīmā! Nēra šišon tik kalbos apie išgarāvimus žmogaus kūno, ir ne apie gendantius nesuprantantiūjų sunešiotus ir tad visokius kvapus išduodantiū daigtus, bet ir apie žmoniū ūpū, jausmū geismū ir māstīmū kvapus. Jie visi susimaišo žmoniū givātose ir padāro kiekvieno žmogaus kambari arba ir trobā ipatingu pasauliu, kurs savīje laiko suglaudes

ne gīvībės ir gaivestio, bet mirties ir nĳkimo kvapus. Tĳras oras, dienos šviesa, kad jų apstiai plaukia per mųsų gĳvenamas pirkias, išplauja ir geismų ir mintių dųkus.

O kaip su pirkiomis ir kambariais, taip reikia pasieltgi ir su kųnu patiu. Pagaliau tik reikėtų numanĳti, kaip labai negirtinas ųra tarptautinis bųdas vilkėti. Vĳriškųjų apikaklės, jų baltinamiejie skalbiniai, jų kepurės, āvalinės, ir tt., ųra labai daųnai juokingi, nors ne kenksmingi per labai sveikātai. Bet motriškųjų, tai jau tiesiog neatleistina. Augstosios kurpių uųzkulnės priverčia einant ĳtempti tųlus rietų ir pilvo raumenius ir tuo veikia ĳ gimties kųno dalis, kad pasidāro nesveikumai arba nors sukelia ĳpatingus linkimus. Tā pātĳ padāro anksti ĳsivĳstĳmai, ir kt. Viso to reikia vengti. Kųno graųumas ir ųmogaus protas turėtų apvilku apsireiksti. Jis ųra, kųno groųei apreiksti ir kųnui apsaugoti nuo ųaltio, giedros ir negiedros uųgriebimų, ne gimties linkimāms erzinti. Apsivilkes ųmogus turi taipo-jau ųmogaus malonumā apreiksti, nors kitokiu bųdu, kaip kad jis nuogas bųtų.

Bet tai vis dār tik paviršiaus dalĳkai. Daug svarbiau ųra tai, kaip kųnas savo gĳvenime ųelpiamas arba trukdomas. Paprastai sākoma, apie tai ųinoti esā gĳdĳtoųjų dalĳkas. ųra tai didis apsirikimas. Kiekvienas ųmogus turėtų ųinoti, jog kųnas ųra gĳvas dalĳkas, tai reiškia, jis ųra vĳkimas, kurs taip ilgai tesiasi, kol nemirštame. Kųnas ųra matėrės verpetas. Vos akies mirksnĳ kųnas tas pats ųra. Nuolatai jis keitiasi, jis išgaruoja ir jis traukia kitos matėrės savopi.

Dėl tiedviejų prieųastių reikia rūpinties pirma, kad kųnas galėtų gerai išgaruoti. Todėl drabuųiai neturėtų bųti tokie, kurie neperleidia išgarių. Kailinių arba iš odos padarĳtų apvilku tereikėtų dėvėti tik reikalingājā

vālandā. O jei kųno odos skĳlutės liktųsi kųno garāms atviromis, reikia visā kųnā daųniau, nors kartā savaitėj numazgoti arba maudities. Tiems patiems, bet ir kitiems dār ųio ųvilgsnio tikslāms labai ųra naudinga tĳriame ore visiškai nuogu kųnu lankstĳties, judėti kas dienā 10 lig 20 minųtų. Labai pasveiksta, tā dārant, ĳpatiai ųmogaus dirgsnĳs. Bet ir kraujas sveikėja.

Kųne, kurs priprātes ųra prie vandens ir oro, nesukĳla taip lengvai gaųlumas. Bet nereikia nieko perviršĳti. Per ųaltas vanduo ųra taipo-jau kenksmingas, kaip per ųiltas. Ar sveika vienām ar kitām vienaip ar kitaip savo kųnā valĳti, parodo smagumas ar nesmagumas po nusimaudĳmo.

Maudĳmas ĳpatiai svarbus tuomet, kad kųne ųra drugĳs. Tik reikia vengti ųalto vandens. Drugĳs reiškia, kad krauje ųra nuodų, o kųnas stengiasi juos prākaitu ĳsmesti laukan. Todėl reikia rūpinties geru prākaitāvimu. O tai kuo-geriausiai pasiekama ųiltu nusimaudĳmu, ir po to ųiltu, bet sausu apsisiautimu lovoj. Kųnā ųāldinant ledumi arba kitokiu bųdu, jām kaistant, ųra netikes dārbas. Nuodai pasilieka kųne, ir jis turi pagaliau nugaišti.

ĳpatiai svarbu ųra ųvarias laikĳti gimties dalis. Sāko ųydus labai protingai pasielgiantius, berniukāms nupiaujantius atvertiamājā odā nuo gimties sānario. Negāli po jos susikrekėti nešvarumai. Gāl taip ĳstikrųjų. Bet vis tik tai ųra dārbas prieš gamtā. Svarbu tše pirm viso, minimus nešvarumus ųālinti gerai nusiplaujant.

Dār svarbesnis kaip vĳriškiems ųvarumas ųra motriškoms. Nešvarumas nesulaiko tiktai sveiko kųno jėgų plaukimo, bet jis ir labai greit erzina gimties dirgsnis, ir išlengvo gāli rasties prieš prigimtĳ gaųlumas. Bet prie viso to bųtina turėti omenĳ, kad nusimaudant, nusiplaujant reikia saugoties kaip noris suezinti gim-

ties dalis. Motriškosios ir savo laikais privālo mazgoties drungname vandenij. Vīriausias dalikas ėra Svarumas, valībumas.

Antras svarbus dalikas ėra kūno aprūpinimas tinkamu maistu. Reikia vengti viso, kas sunkina suvirškinimā, kas sukelia karštį prieš prigimtį. Tai padāro ėpatiai riebi mėsa, ir apskritai vienos-antros rūšies riebumai. Bet tiesiog nuodai ėra visi svaiginami gėralai. Jū reikia būtinau saugoties. Tiktai kur valgis labai riebus, tše ir geidiama visokiū gėralū ir antraip.

Valgiai bei gėriai, kurie nenuodina ir todėl nekaitina bereikalo kraujo ir neerzina dirgsniū, ėra tie, kurie paeina iš augmenijos be jokiū ėpatingesniū perdirbimū. Todėl reikia vālgiti jāvā, tai ėra duonā, kruopus, toliau vaisius, kuriū labai brangintini ėra rėšutai, vėl-gi uogas, minėtinos ėpatiai krūmuogės, kurios naudingos apsisaugoti nuo krauligos, mėlinės, kurios šalina viduriāvimā, ir tt. Tad ir visokiū daržoviū, bulviū, žalumū, ir tt. Tikras saikas riebumo žmogui būtinau ėra reikalingas. Tām todėl labai svarbus ėra pienas ir sviestas.

Kiekvienas pats gāli išmėginti, kuris valgis tinkamesnis sveikātai, tasai su mėsa arba tas vien iš vaisiaus ir jāvo. Gerai mėsos pasivālges, visumet pasijunti tarsi užkaites. Mėsa sukelia drugį, kol nesuvirškinta. Mėsa turi visumet savįje ėpatingū nuodū. Nėra jū valgiuose, kurie imami vien iš augmenijos.

Mokslininkai ir tūli gėditojai labai pašiepė žmoniū pasistengimā maitinties vien vaisiais ir javais. Sākė, negālima taip išmisti mūsū kraštuose. Teisībė, kad labai sunku pereiti iš vieno maitinimo būdo į kitā. Ir nepatartina iš daigto liauties mėsa vālgius. Reikia išlengvo, bet su patvarumu atsiprātinti ir surasti, kas kiekvienām geriausiai pritinka, o kas mūsū padangėse

augmenijoj ėra randama tinkamu žmogui išmisti. Tad visai aiškiai pasirodo, jog ana mokslininkū ir gėditojū nuomonė ėra tik proto vangumo ir silpnumo apraiška.

Visi tie seni tvirtinimai, būk žmogui tiek bāltimo, tiek tauko ir tt. reikalinga, neturi tikro pagrindo. Patartiau visiems, kuriems tai gālima, pasirūpinti Dāno gėditojo dr. med. Hindhedes raštus ir juos studiuoti. Jie daugiau ir teisingiau pamokina, kaip maitinties reikia, negu garsusis Vokietiū mokslininkas prof. Rubner Berline. Berods kāro laiku ir tasai labai greit sužinojo, kad gālima ir be mėsos išmisti.

Pagaliau, nežiūrint į visus šison paliestus klausimus, ėra svarbu žinoti, jog maitinties augmenijos gaminiai reiškia augstesne žmogaus kultūrā, vālgiti mėsa žemesne. Anaip gėvendamas žmogus beabejonės pasilieka žmoniškesniu. O tai atsveria visa. O šio rāsto atžvilgiu tai ėpatiai svarbu.

Tītia dār kart primename, kad su mėsa ėpatingi nuodai pareina į kūnā ir kraujā ir gadina sveikāją gėvibe. Tā žino kiekvienas ir menko moklo gėditojas. Vaisiuose, rėšutuose ir duonoj tū nuodū nėra. Todėl taip mintantiems nėra sveikātos užgavimū. Ir nėra sukilimū netinkamū linkimū ir pagaliau geidimū. Todėl gėvenant ir mintant kaip šison minėta, žmonės, ėpatiai jaunieji, nebus pagaunami taip greit gašlumo, neatsitiks jiems gimties gėvenime tat, kas tūliems atsitinka mitimo klausime, jiems tampant ēdikais ir girtuokliais.

Bet už visa, kas lig šol pasakīta, svarbesnis kits dār dalikas. Kaip jau kartā pastebėta, žmogus visā gėvenimā taip supranta ir atitinkamai gėvena, kaip kokie jo jusmai, jo jausmai, geismai, jo ūpas ir jo mintis ėra. Norint iškopti iš gašlumo, iš neskaistībės arba apsisaugoti nuo to, reikia todėl traukti savespį gražius

jausmus, Sviesū ūpā, skaitias mintis. Tuo žmogus kuriasi pasauli, kuriame nebegali tarpti, kas priešinasi žmoniškos givibės dėsniams. Ir jis savo asmenibėje stiprėja ir išlengvo vis geriau valdo savo kūno jėgas ir jų linkimus, kurie jokiū būdu nėra peiktini, kuriū apsi-reiškimuose nėra nieko biaueraus, jeigu tik neišeina iš tvarkos, iš givatoj veikiantiū dėsniū.

Nesudarkitām žmogui nesunku auginties jausmū-mintiū gyvenimā. Kitaip tām, kurs gašlumo visai prisunkes arba kurs iš tėvū paveldėjes labai judrius gimties linkimus. Tad norintiām kreipties skaituman, neskaistios mintis briaujasi nuolatai omenin, menkiausioji priezastis sukelia geismus, gimties troškimus. Tik nereikia nusiminti. Patvariai pasistengiant manīti, kas gražu, teisinga, skaistu, pagaliau nįksta visa, kas tām priešinga, dingsta visas nešvarumas.

Valdo tokie-jau dėsniāi žmogaus ūpū-mintiū kaip ir kūno gyvenimā. Priimamas tik toks maistas, kurs pritinka tām, kurs kūnā seniau stātē. Ir tik tokios mintis tarsi savaimė telkiasi žmogaus omenīje, kurios gentiškos ūra toms, kuriomis žmogus paprastai givena. Naujosios tik visai vangiai prieina. Bet nuolatai kvietiamos, jos atplaukia pagaliau ir nevadintos, ir kitos pasilieka pašalīse kartais ir visai nebeatplaukia. Kurs taip ūra savo, kaip sāko, širdīje naujėjes, tām ir nebegālīma norēti, kas negražu, nedora, neskaistu.

Bet kol ta būtis pasiekta, reikia vis draugauti su tokiomis mintimis, reikia māsītī ir svarstītī, kas gražu, kilnu, išmintinga. Patirus, kas gera, būtina ūra, tā savo omenīj ilgai palaikītī ir visaip vartītī, kad mintis apie tai visiškai givomis ir Sviesiomis taptū. O progai esant, kalbėkime apie tai, bet niekumet apie nedorius dalīkus, ir niekumet nemānīkime apie juos.

Lengviausiai žmogus susikvietia augštas Sviesias mintis, skaitīdamas kilniaus, išmintingo turinio raštus. Tūjū mintis žmoguje bus ne po ilgo laiko givos jėgos, jeigu jis tik prie jų parims, gāl kartotinai skaitīdamas tā pātī rāstā. Toks rāstas berods tām bus nuobodus, kuriame vien vīrauja, kas nešvaru, žema, biauuru. Ir jis gero rāsto tikrai nē nesupras. Žmogus visumet tik tai lengvai tesupranta, kas arti stovi jo vidaus, jo širdies arba omenies turiniui. Todėl žemo būdo žmogus nekentia kilnio turinio knīgū.

Bet aišku ūra kiekvienām, kurs rāstas žādina skaitumā. Kad, su atsidėjimu skaitant, pasidāro ramu, kad kīla palaiminimo jausmas, užteka viduje skaisti Sviesa, tuomet žinoki, jog Augštībē tārīa su tavim. O su ja kartotinai susieinant, tokī rāstā skaitant, ji išlengvo išplauja visā nešvarumā, išneša iš širdies visā gašlumo dirvā. Pagaliau ir nebēra nē gālīma dār manītī ir geisti, kas nešvaru, nedora, biauuru. Naujas tad esti žmogus.

O tokiu jis tuomet kuo-greitiau tampa, kad jis nebeparimsta nē valandelės prie to, kas neskaistu. Prie ko jis sustoja, tā jis augina. Nuo ko jis kreipiasi, tas nįksta. Todėl norint skaitībės, reikia draugauti su tuo, kas skaistu.

Bet kur tokiū rāstū? Kur tokiū žmoniū? Kaip māza tejausia žmonės, ūpatiai rašitojai, kaip lengvai nusidēti gālīma prieš kitus žmones. Kurs nori būtī veiksnīs platiame žmoniū gyvenime, turētū kiekvienu veiksmu, kiekvienu tartu bei rašitu žodiu tik apreikšti, kas teisu, gražu, gera. Bet kā tūli dāro, ūpatiai rašitojai? Ne žmoniū gerovē, ne jų lābas jiems rūpi, tik platausias pasklidimas jų gaminiū, kurie nėra gaivingi vaisiai, bet nuodai. Sunku todėl augšto, skaistaus ir skaidraus turinio rāstū gauti. Mes apskritai dār ne-

turime daug rąstų. Nors Lietuviai negamintū tokiū niekumet, kurie biaušina jū broliū ir seserū sielas! Rašikime, kas juos skaidrina ir skaistina!

Dār gi turėdami gerū rąstū, ir draugaudami su skaistiomis mintimis, nelengva pasilikti skaistibėje, Mat, kūno gyvenimas turi savo laikus. Jo linkimai sukila ir atslūgsta. O toks jū sukilimas ir sušaukia jusmus, jausmus ir geismus. Tuomet reikia atsargiām būti. Ir kartais sukila kova viduje. Bet kurs neatgrisdamas draugauja su skaistiomis mintimis, tām netrūkūs tenka laimėjimas. O ne tuomi, kad jis bus gundimus apveikes, bet kad jis iš jūjū visiškai išauges bus ir stovės viršum jū visū. Ir kūno linkimai nors prisimīs o pasidarīs reikalāvimais, vis dėlto nebeprikels gašlumo mintiū. Ir kūnui ir sielai pasilieka smagusis jausmas tikro žmoniško vîravimo savo gîvatoj.

Toks žmogaus išaugimas iš paprastojo nešvarumo nėra akies mirksnio dalikas. Jis kartais trunka ilgas metus. Bet jis gâl ir greittiau îvîkti. Kurs ir nê maza neišeina iš skaistibės skritulio, bet î jî istojes visumet jame ir pasilieka, tas jame greittiau tvirtėja. Ir skaistumas iš jo nebêra išplėšiamas, jeigu žmogus pats jo nezudîtū savo širdyje.

Labai daug reiškia skaistumas ir patiām žmogaus kraujui. Tasai visai kits îra, būtent sveikesnis, gîvesnis, skaistaus negu neskaistaus žmogaus gîslose. Todėl jau iš gîmio matîti, koks žmogus îra. Jis atrodo tartum šviesesnis, kilnesnis ir vaiškesnis. Skaistus žmogus bus visumet ir teišus ir geras. Tai reiškia, toks žmogus mânô ir nori, kas gražu, teišu, malonu. O žmogaus dvâsios ir sielos būtis spindî visumet iš kūno. Tai, rodos, turêtū kiekvienas žinoti. Tik labai retai žmonês tai tepastebi. O jei jau, tai vos tenumânô, kodėl šis ar tas, šis ar ta taip atrodo.

Pasirûpindami skaistumu, mes ne vien save ke-liame, bet ir bûsimus savo vaikus. Pâtis daugiau iš-kope iš nešvarumo, vaikâms bus lengviau skaistiai gîventi. Ir taip nuo kartos î kartâ skaistibê augs, kol pagaliau nebus pasiekta toji būtis, kad vaikai gims iš patios skaistibês ir gaminimas bei gimdîmas nebebus nešvarumo dalikas.

Kokie tad bus tie žmonês ir tie vaikai! Sveikata ir skaistibê žîdês ant jū veidū, spindês iš jū akiū! Žmonês bus kūno ir dvâsios milžinai. Bus savo pri-gimties ir visos gamtos valdovai.

Visi vargai, visa nepalaima, visos ligos, visos ne-dorîbês bus išnikusios. Nauja bus visa žmonija. Oi, kad Lietuva vaikštiotū šitu keliu pirmoj eilėj! Neštū jî tad palaimos ir išvadavimo vėlavâ savo rankose.

□□□ Asmens gîvata ir gaminimas. □□□

..... Kaip jau kartâ minėjom, žmogaus
: Kūno protas : asmuo nėra vienopas dalikas, bet tikra
: : sâstatū sâstata, kuriū regimoji îra kūnas. Jis îra sau
atskira gîvata ir gîvena visai îpatingais dêsniais. Dâr gi nėra ir jis vienopas. Susideda jis iš kaulū, raumenū, gîslū, dirgsmiū ir iš kitū dâr sistemū. Bet visa tai šisôn ne taip svarbu. Veikiau reikalinga suprasti, kad kūnas îra gîvata. Tai reiškia, kad jis gîvas dalikas, kurs savaip gîvena îpatingame gîvîbês skritulij.

Žmogus labai mielai giriasi esas visame pasaulij ta asmenîbê, kuri visa geriausiai žino ir supranta. O tai ne visai sutinka su teišbe. Augmuo, paveikslui, savo lapelius ir žiedus skleidia, kad reikia stebêties. Jis turi îpatingâ savo protâ. O visai tokî-jau protâ turi ir žmogaus kūnas. Tasai îra regimai sau gîvis šale paties žmogaus.

Kūnui duodamas maistas. Jis jį priima burna ir skilviu ir savaip suvartoja, visai neatsiklausdamas paties gudraus žmogaus. Iš maisto kūno protas naujina ir tarsi jaunina kūną, ir išlaiko jį sveiku-graziu. Jis rūpinasi, kad tasai kuo-ilgiau patektų. Ir dirba niekumet nepadarėdamas klaidų. Aiškiai matyti, kad jis dirba sekdamas tikrus givibės dėsnius.

Žmogus pats to kūno proto darbą vos tik tenumano. Ir tiktai jam kitaip pasielgiant negu kūno protas reikalauja, paveikslui, neduodant kūnui maisto, gaisinant jį jo darbe, kūno protas žmogui prisimena ir grumsdia jam kūną paimti. Kūnas pradeda pasilpti, sirgti, liaujas žmogui tarnaves.

Žmogus turėtų gerai sita isikalti: Jeigu patsai netrukdīs kūno proto, taip kad tasai galės ramiai atlikti savo darbą, tuomet nebūs ligos. Kad žmogui yra kaulas lūžes, gūditojas sudeda kaulo galus ir gerai aptvėres laukia, kad kūno protas tuodu galu naujai suzeldintų. Sako jį laukiant, kad prigimtis gūdītūsi. Toji visumet ir gūdosi. O jeigu žmogus jos netrukdītū tiek savo paikumui, jis kažki-kaip ilgai turētū sveikā kūną, ir jo gyvenimas patektū kažin-kiek metū.

Kūno protui paliepti arba jį valditi, paprastasis žmogus negali. Kūno protas tarsi taip toli stovi nuo jo, kaip saulė nuo žemės. Žmogus galētū dariti ir veikti, ko jis nori, saulės jis nepajudintū, neišverstū jos iš jos tako. Bet nieko jis nepasieks, neatsizūrėdamas į saule, nors kažki-kokius gudrius mokslus prasimanītū, visokiems smagumams isitiekti. Vis bus jam geriau, kad givės dėsniais, pagal kuriuos saulė savo geribes apreiškia. Visai tokiu-jau būdu žmogus turētū su kūno protu pasielgti. Negalima nieko padariti prieš jį.

Ir labai jis atrodo nuostabus, kad akiliau jį pasizūrimė. Koks jau ipatingas yra jo veikimas tame, kad

jis kiekvienā maisto dalele nuveda į tikrąją jos vietą. Ausi, aki, smagenis, kaulus, raumenis, gislas, dirgsnis, plaukus, nagus, visus jis aprūpina gražiausiu būdu. Kas kūnui nebetinka, tą jis meta laukan, o kas tik ir bet-kaip dar tinka, tuo jis, prireikus, naudojasi labai gerai.

Jis gamina kraują ir nuleidia jį, kur jis reikalingas. Nėra kūno dalelės, kurią jis pamirštū. Bet-kur pasidarius nuostoliui, jis tuojau ziūri jį visu-kuo atpilditi. O neturėdamas nieko per viršū, jis kitoms kūno dalims tiek atitraukia, kiek tiktai galima, jeib išliktū kūnas savo visatoje. Tatiau nerūpi jam tiek atskira kūno dalelė, kaip visas kūnas ir jo esimas. Ir kol nėra pa-ojaus kūno išlikimui, kūno protas kūnui nutraukia jėgū ir maisto, jeib tuo papildius pasidariusiā sprāgā. Ir juo-naudingiau yra kai-kuri kūno dalelė viso kūno išlaikimui, tuo-daugiau jis ja rūpinasi. Tarsi jis kūno givatoj ligintū ir svarstītū vis vienā dalikā prieš kitā.

Sita kūno proto darbą žmogus turėtų kiek tiktai galėdamas isirti. Tuomet jis to proto darbo nors nepasunkintū ir nepasidarītū jo priešu. Kūno protas yra labai lietas. Jis nesiginšija, dirba tolin kaip dirbes-pasitenkindamas kas kartā vis menkesniu, kol pagaliau nebetenka reikalingojo matėriālo, kūnui išlaikiti. Tuomet kūnas praniksta.

Todėl būtū labai gera, kad žmogus ne vien saugotūs prieš kūno protą pasielgti kūnu, bet kad jis tą protą dar gi selptū. Smagumas kūne būtū tad nepaprastas. Ir sveikata žimiai stipri. Patektū žmonės daug daugiau metū negu mūsų laikais ir susilauktū sveikū vaikū ir ainiū.

Tuo tārpu retai kurs žmogus tegivena su savo kūnu visiškai taip, kaip tojo protas tai reikalauja. Dar gi ir gūditojū ne visi žino, kaip reikia jį atboti. Ir todėl yra tiek ligū ir tiek vargo žmonėse, kaip jų ne-

rasi apsižvalgdamas po kitus givius. Žmonės būtinai turėtų geriau savo kūną pažinti, jį ir visą savo asmens givąta permaniti. Giventū jie daug smagiau ir palaimingiau. O kas dar svarbiau: giventū jie, kaip tai pridera žmogui. Mat, tasai stovi visame pasaulėje pirmoj vietoj.

Kraujas Svarbiausioji kūno proto imonė, savo tikslams pasiekti, yra kraujas, būtent tas skistimas, kurs teka gislū takais visame kūne. Labai jis yra įpatingas. Jau senovėj žmonės žinojo, kad jame glūdo tikras slėpinis. Todėl kraujas būdavo naudojamas šventiems ir kerėjimo dalikams. Sākoma tiesiog, givibe esant krauje. Tikra yra, kad kūno protas juo kuo-aiškiau apsieiškia.

Mėginant kraują, kaip šiū dienū mokslininkai tai dāro, pasirodo, kad jis susideda iš kraujo vandens ir iš labai daug ir labai mažū kraujo krisleliū. Tūjū yra dvejopi, balti ir raudoni. Jū skaitius sveikame kūne pasieka ne tik milijonus bet bilionus, tai esti milijonū milijonus. Labai jie svarbūs kūno givātoj. Kokie yra kraujo krisleliai, tokia yra kūno sveikata. Todėl būtinai reikalinga, turėti tikrā tū krisleliū skaitiū ir turėti juos geriausiame padėjime.

Esant daugiau baltū negu raudonū krisleliū, žmogus ligotas, bet esant daugiau raudonūjū, žmogui pasidāro kitas paojus, būtent sārniū veikimo sustojimas, arba kaip sākoma: žmogus išstinkamas stābo. Bet yra tai dalikai giditojū žinios.

Žmogui daug bādant ir trokstant, tie krisleliai labai maži pasidāro, o jām daug vālgant ir geriant, jie šauniai didėja. Bet sveikātai geriausiai tinka vidutinis didumas.

Dar yra žinotina, jog tie krisleliai nesidāro tiesiog iš valgio arba gērio ir vīriausiojo žmogaus maisto,

būtent oro. Kraujo krisleliai pātis maitinasi visu-tuo ir auga bei daugėja, gerai pasimaitine. Toliau minta ir auga iš jū visas žmogaus kūnas.

Sāko, kiekviena liga iš to paeinanti, kad tie krisleliai nėra gerai maitinti. Todėl reikiā juos tuo gerai aprūpinti, kas jiems būtina, tai esti, geru maistu, oru, šviesa. Bet jie patenka į blogā padėti ir tada, kad žmogus savo pasielgimu jū givibe gadina, kad jis, paveikslui, nuodū nurija arba jū į kraujā tiesiog išlieti leidia, arba, kad jis savo pageidimams daugiau iš jū reikalauja, negu jie savo givėnimo dēsniais atlikti išstengia.

Berods jie nėra silpni. Pātis jie labai yra galingi apsilikti, kad jie negeru maistu arba kitu-kuo apteršti. Jū apsilimas tuo apsieiškia, kad jie ant kūno odos visokias spungiutes, visokius puškus išvāro. Kraujas tuojau vertia laukan, kas jame nesvaru. Ir žmogus neturētū tā jo darbā pasunkinti, šašus ir tt., aptepdamas visokiais tepalais-vaistais, bet mėginti kraujā maitinti tīresniu valgiu ir oru, ir jį gelbėti jo apsilimo darbe. Tinka tām geriausiai kartotinas nusimazgojimas ir prākaitāvimas.

Viena baltūjū kraujo krisleliū rūšis yra pirm visū įpatinga. Tie krisleliai vadinami ēdikais. Jū uždavinis yra labai ištabus. Nuolatai jie plaukia kūne, be paliovos keisdami savo pavidalā. I kūnā išmegus pāšiniui, ligū diegams ar šiaip kām, kas jį gadina, tuojau jie didiame skaitiuje ir labai greitai plaukia ton vieton, kur išibriovėliai randasi. Ir su didiu smarkumu jie tā vietā apsiautia, jā tiesiog apgulia ir pradeda, kiek tik išstengdami, anuos netikėlius rīti. Jeigu to padarīti negāli, tad jie laiko juos apspite ir išlengvo visai apkalia.

Beridami išitosiusis į kūnā nuodus, jie berods ir pātis kartais apsirija ir miršta, apsinuodīje. Tuomet

žmogui paojus labai didis. Todėl jis visumet turėtų tiems naudingiems rijikams-ėdikams jų trūsą kiek tikt gálima palengvinti. O tad visų geriausiai tuo padàroma, kad isibriovėliai kuo-greitiau iš kūno išvãromi.

Lengva berods ūra ilindusŭ pãsinã iš kūno ištraukti. Retai tebus reikalinga jŭ išpiauti. Bet kad nuodŭ ŭ kŭnã isilieja, kad ligos diegai isiskverbia, tad sunkiau tai pašãlinti. Tãtiau šiandien žinoma, kaip tuomet save gelbėjus.

Kad kas kenksmingo arba nuodingo ŭ kraujã ūeina, tuoj atsiranda karštis. Ūra tasai žŭmis, jog kŭnas dirba apsilãiti, gelbėtis norėdamas. Tuo laiku kŭnã šildant, minėtieji baltieji kraujo krislai, ėdikai, geriau istengia suėsti ir pašãlinti kenksminguosius nenaudėlius, kurie ŭ kraujã isitoše ūra. Bet ši šiluma neturėtŭ kilti per 40° C.¹⁾ Didesnis karštis alsina ėdikus.

Prãkaitu iš kūno išmetami nuodai ir kenksmingi dalikãi, ir jis gãli savaip gŭventi ir patvirtėti.

Kiekviena liga, kuri karštiu apsireiškia, tokiu būdu gŭdoma. Seniau, gãl kartais ir šiandien, vienŭ antri gŭdŭtojai, nepermãne geresniojo žinojimo, tikėjo pašãlinti ligã slopindami karštŭ, "drugŭ", ipatiškais vaistais. Šiandien, geriau žinant, kas krauje atsitinka, jau pažangesniųjŭ gŭdŭtojŭ pradedama kitaip gŭdŭti. Ūra aiškiai suprasta, kad ligos karštis ūra kūno apsilãimo dãrbas. Karštŭ slopinti, reiškia nuodus palikti krauje. O tad kŭnas, tegãli tik pasveikti, jeigu tŭ nuodŭ nėra labai daug. Kŭno apsilãimo dãrbas, pasistengimas isgŭti, tiesiog silpninamas. Bet ko nepadãro kartais žmonės nežinėliai!

Pritŭre ir gero žinojimo gŭdŭtojai todėl pataria ligos karštiuŭ užėjus atsigulti ŭ lovã, jeib kŭnas neatvėstŭ,

¹⁾ Prof. dr. Rolly, Mŭnchen. Medec. Wochenschrift 1909, 15.

odos skilutės atviros liktŭs. Labai svarbu ir ūra, kad viduriai tuštintŭs. Be to ūra būtina šiltame vandenyje maudŭties nuolat šiltiesnio vandens pripilant. Po to ligonis turi bŭti greitai ŭ vilnone klode šiltai ivŭniotas, kad kuo-smarkiau prãkaituotŭ. Labai reikia saugoties atvėsti.

Visi tie, kurie dažnai maudosi ir nuogi ore lanktosi, labai lengvai prãkaitoja ir todėl lengviau išmeta iš kūno, kas jãm netinka, kadãngi jŭ odos skilutės prãviros ūra o neuzãkusios, kaip nesimaudantiŭ žmoniu.

Kraujas, kurs teka per visã kŭnã, jŭ nevien apgina, bet jŭ ir stãto ir aprŭpina visu-tuo, kas jo gŭvenimui reikalinga. Visokiŭ sŭvŭ ir šlapumŭ jis privãlo. Burnoj turi bŭti jŭ, jeib valgiai suminkštėtŭ, skilvŭje, jeib jie galėtŭ bŭti suvirškinami. Nariuose reikia tepalo, jeib sãnariai lengvai judėt galėtŭ, ir tt. O visus tuos skŭstimus kŭnui teikia kraujas.

Tŭli jŭjŭ, krauje pasidãre, turi greitai iš jo bŭti metami. Jiems pasiliekanã jame, jis tampa nesveiku. Imkime tik ir srutã. Ingstai jã traukia iš kraujo. Iš jŭ jŭ sutvŭsta pŭslėj. O tajai pilnai esant ir srutai neisleidiant, toji sunkiasi atgal ŭ kŭnã, ir tasai apsinuodŭja, iš ko žmogui pasidãro mirties paojus.

Šlapumas, kurs gelba suvirškinti valgius skilvŭje, taipo-jau iš kraujo pareina. Skilvŭs jŭ iš ten tarsi traukia. O tãm reikia laiko. Todėl netinka vis iš vien ir per daug vãlgŭti. Žmogui nevãlgant ir negeriant laiku ir saiku, skilvŭs negãli turėti tinkamo ir uztenkamo skŭstumo, kurs valgius tirpdintŭ gerãm suvartojimui. Ir todėl žmogus, kurs be saiko vãlgo ir geria nėra sveikas, nors jis ir atrodŭtu storas, drŭtas.

Daug dažniau žmonės serga todėl, kad jie per daug vãlgo, negu dėl isalkio. Mazai vãlgŭti, bet valgi gerai sukramtŭti ir ilgai burnoj vartŭti, ūra

patarimas, kurį protingi gėditojai žmonėms vis išnaujo kartoja.

Bet iš kraujo paeina ne tiktai kūno gėvatai netinkami dalikai, kurie turi būti išmetami, ir netiktai tokie, kurie vartojami skilvėje, tulžėj ir kitur kūno reikalams, iš kraujo paeina ir tai, kas reikalinga ir pinkliausiams ir nuostabiausiems kūno prietaisams. Tur-būt lengva bus numaniti, kad geriausios ir brangiausios kraujo jėgos ir naudojamos statyti ir naujinti opiausios ir lepiausios kūno dalims. Labai nuostabus tas dārbas ir, kuriuo iš kraujo košiama, paveikslui, ta matėrė, iš kurios smāgenis auga.

Iš viso, kas šison apie kraują pasakita, suprantama, tur-būt, koks įpatingas veikimas nusiduoda kūno gėvatoj. Vienok tai ir tiktai tat, kas ligšol pasidārė prieinama tūrinėjimui. Visa, kas atsitinka dirgšnise, ir mūsū dienū mokslininkams dār kuone visai paslėpta. Apie tai, kad jausmū-geismū ir mintiū gėvenimas atsitinka visai kitoj gėvatoj, nuo kurios dār ir dvāsios-sielos gėvibė reikia skirti, vos siipnas numānimas ir āgitas. Mat, neigi tai, kaip, ligos karštiui užėjus, reikia pasielgti, tūliems nėra zinoma. Todėl šison platiau padėjau tā mokslā, kurs kiekvienām žmogui žinoti reikalingas. Suprantamas dalikas, kad sunkioj ligoj reikia kreipties ir augstus mokslus išėjusį gėditojā.

Bet visa pasiskaitius ir apmāstius, nereikia pamiršti, kad šison minimas kūno gėvenimas stovi nuolatai po veikimu jausmū-geismū-mintiū ir pagaliau po dvāsios-sielos priežiūra.

Tai palaikant omenėje, gālima tad sakiti, kad visa kūno gėvata išlaikoma krauju. Iš jo ji minta, iš jo ji stātoma ir tvarkoma. Juo ji ir apsisaugoja. Ir labai svarbu tai gimties dalikuose.

Gaminimo jėgos Iš kraujo nesidāro tiktai, kas pātī kūnā išlaiko, bet ir tat, iš ko paeina naujām žmogui kūno pradia, iš ko žmogaus giminė auga. Ira tat lig visai kits kraujo uždavinis. O jis nemenkesnis, bet beveik dār nuostabesnis už pirmājį. Jis atsiranda kūnui prinokus ir dingsta, jām pasiekus augstā āmziū.

Iš kraujo pradeda košties gaminimo sīvai ir jėgos. Vīrui tai nusiduoda pautuose, moterai jos iztiose. Abiem paaugus, tos jėgos tše susitvenkia ir sunkiasi vīriškām ir sėklos rikelius, kurie randasi po pūsle. Iš tše jie tad gāli išsilieti.

Žiūrint ir žmogū, kaip ir āgusijū pavidalā, visai atvira ir, kaip jis priligsta augmeniai. Ir tām reikia pasiekti tikrā didumā ir pilnumā, tad jis nevien ilgiau išminta ir auga, bet ir neša vaisiū, kurie duoda prādīā naujām augmens pavidalui. O laikui praėjus, šis apsi-reiškimas dingsta, augmuo dār gėvena, tik pagaliau ir pats praniksta.

Bet žmogus nėra tiktai augmuo. Tā kiekvienas gėvai atjautia. Jis ir gėvis visai sau atskiras nuo kūno gėvatos, bet susidėjes su ja regimame pasaulije apsi-reikšti. Be kūno jām to nebūtū gālima. Niekas jo nepastebētū. Ir nē vienas jo veikimū nepadarītū jokiū varsmū šiame pasaulije. O žmogus regimai ir labai galingas tše veiksnis.

Kūno gėvata ir todėl labai reikalingas dalikas pasaulio kūrības reikalams. Ir jai esant pasaulio kūrėjo dārbu, ji turi būti āugstinama. Dēsniai, kuriais ji išlieka, ir būtinai atbotini. Sventasis Pranciskus iš Asisiū todėl taip-gi pataria rūpinties savo broliu kūnu, jām duodamas asiluko vardā — asiluko, kuriuo ir su kuriuo žmogus per āmziū keliauja.

Bet grįzkime prie gaminimo jėgų. Daug jų susitvenkus minimuose rikiuose, pasidaro kūne įpatingas ausmas. Paprastai mąnoma, tai esąs prigimties reikalavimas, ir žmogus turis jį patenkinti gimties gyvenime. Vienok tai klaida. Žmogui neklausant to reikalavimo, tasai išlengvo dingsta. Minėtosios susitvenkusios jėgos vėl sunkiasi atgal į kraują visai taip jau, kaip ir nuodingieji slapumai, kurie turi būti išmetami.

Tikt gaminimo jėgos nėra nuodingos. Jos yra tiesiog kraujo sveikata. Tai, rodos, ir silpnutis turi suprasti. Ir grįzdami į kraują, jie žmogaus kūno givātā tegali tik dar gaivinti. Todėl žmogus, saikiai givendamas gimtimi arba visiškai neseckdamas gimties reikalavimū, yra visumet labai geros sveikatos. Ipatiai atsizimi jo dvāsia savo skaidrumu ir galingumu. Sako, būk gaminimo jėgos atgal išisunkusios į kraują, vartojamos smāgenims maitinti. Saikūsis jautiasi visumet labai smagiu. Jām lengvai gālima pakesti visus gyvenimo nelabumus, ir jis pasilieka visumet ramus, sirdingas, jo ūpas geras, gražus, giedrus.

Žinau labai gerai, kad yra ir gīdītōjū, kurie sako, kad nesveika atsisakiti nuo gimties smaguriavimū. Negaliu su jais ginšities. Tegaliu pasakiti, kad jie tobuli nezinėliai. Tokiu pat būdu gālima tvirtinti, jog girtuokliui nesveika, liauties girtauti. Teisībē, kad kas į kokį pāprotį yra išigivenes, tas iš to negali ūmai išeiti be paojus. Bet nieko nesako tai apie pamatinį, būtent prigimties padėjimā. Žinoma berods, kad nelīgūs tame atskiri žmonės, ir kad vienām sunkiau, kitām lengviau bus susivalditi. Bet nė vienām nėra tai zalinga. Priešingai, iš to išeina tiktai tat, kas gera.

Iš kraujo netrukus tvenkiasi naujos gaminimo jėgos. O lengva suprasti, kad jos turi būti geresnės, kadangi kraujas yra seniau susitvenkusiūjų gaivintas. Su senes-

nėmis gaminimo jėgomis kraujas stiprėjo, pasilaikidamas geriausią matėriālā, ir tāpo galingu dar geresnėmis jėgomis išduoti. Ir taip žmogus, geriausias augimo ir sveikatos jėgas savo kūnui palaikidamas, patsai stiprina savo sveikātā, o, kaip sākoma, įpatiai smāgenis labai galingsomis tampa.

Visai atitinkamai dārosi tie dalikai motriškūjų kūne. Jū gaminimo jėgos yra berods kitokios negu vīriškūjų. Tik pamanikime, kad motriškasis kūnas turi savo laikus. Kūno jėgos motriškājai tarsi nīksta. Kraujas plūsta iš kūno ir tad vėl sustoja ir pildosi. Kūnas atsigaua. Visa tai stovī sārīšije su išnokimu vaiselio (kiaušelio), iš kurio naujas žmogaus kūnas gāli tapti.

Iš to moteriško kūno givātos bangavimo aiškiai yra matiti, kaip labai motera rišta prie gimties. Ji yra tarpininke tarp givosios žmoniū kartos ir būsimosios, gimtinosios. O sitos savo būties ji negali apversti. Ji tegali suarditi tā tvarkā ir savo kūno givātā griauti.

Bet ir kitaip dar moters gyvenimas apsireiškia. Tik tām suprasti reikia žinoti vienas dalikas. Labai dažnai tikima, kad jausmai, geismai, mintis ir visa sielos bei dvāsios givībē pasidāranti iš kūno judėjimū. Nėra tām jokiū prirodīmū. Ir todėl labai garsus gamtos mokslininkas tvirtina, kad niekumet neišmanisime, kaip iš kūno, iš nesāmoningumo, gāli sāmoningumas atsirasti. Menu sišon garsūji Dubois-Reymond. Išmānimo kritika ir labai aiškiai išdēsto, jog taip maniti kaip viršui minēta, yra tik reiškinis silpno proto. Vien yra matiti, kad matėrē veikia į dvāsine pādētī ir antraip.

O į veikimā dvāsinio žmogaus gyvenimo reikia māzum atsiziūrėti. Gālima paprastai tokī tše tākā pastebėti. Kai-kurs kūno padėjimas tampa žmogui žinomas kokiū-nors būdu. Iš to pasidaro mintis. Toji žādina geismā, ir tasai veikia į kūnā, jū judindamas

arba jo padėjimā keisdamas, tai reiškia, kraujā arba šiaip kūno sultis blaškīdamas, tše ar ten sutvenkdamas. Visai regīma ūra, kaip ūpas ī kraujā veikia ir jī kartais visai perkeitia. Sāko tūli žinovai, jog ūpas, geismas tiesiog virsta krauju, arba šiaip kūno sīvu.

Sitie dalīkai ir pastebimi gimties gīvenime. O jie īpatiai svarbūs motriško kūno gīvatoj. Motera prigimties tarsi vertiama apsisaugoti nuo visū gimties erzīnimū. Kuo-dazniau tie atsītinka, tuo-daugiau dingsta jai gimties jėgos ir tuo kraujo sveikata ir kūno stiprumas. Motriškosios pasidāro užgaulios, ūpingos ir tad gāšlios. Bet sveiko gimties reikalāvimo nėra. Nėra todėl ir tikro smagumo gimties gīvenime. Ir nėra tikro moters gražumo.

Kaip jau kartā sākėme, moters gražumas pareina iš jos skaistumo. O su juo kartu nīksta ir jos gimties jėgos. Moters skaistumas ūra brangiausias jos turtas. Ira jis tarsi jos gīvībė arba net jos siela. Gāšlios moteros todėl neturi ano sielos malonumo, kurs taip labai laimina mažus ir didius. Tiktai skaistioji motera ūra tikrai graži, maloni ir mīlima.

Gimtis daug giliau ūra moterāj sumegzta su jos asmenībe negu vīre. Todėl dār blogesniū išdavū negu vīro turi moters pasileidimas. Vīro sveikata nīksta, jo protas pasilpsta, ir pradingsta jo gaminimo jėga. Bet motera žīmiai trumpinasi āmžīū ir neretai nustoja protā.

Pasileidėliū likimas, rodos, ūra šiek-tiek žinomas. O nesaikios moteros visokiū ligū ūra kankinamos. Beveik visos taip vadinamos moterū ligos paeina iš gimties netvarkumo. Tik nėra tai visiems žinoma. Per labai ūra žmonės īprāte gimtimī gīventi, kaip ūpas liepia, tarsi to reikalautū pātis prigimties dėsniai.

Nurodīmai ī žmones, kurie nesaikiai ir šiuo žvilgsniu gīvena o tatiau sveiki ūra, nieko nereīškia. Gāli

būti, kad tai ūra išimtīs. Mat, žmonės nelīgūs. O tad ir reikia to atsiminti, kad ne tuoj ant daigto ir pasirodo pasielgimo žala. Prigimtis stengiasi kiek tiktai galėdama prieš netikusījī žmogaus veikimā, norėdama savo dārbā lig gālo pratesti. Ir žmogus turētū pagaliau suprasti, kad kūno gīvata ūra sau gīvis, kurī žudīti jis neturētū leist savo geismāms.

Visai nėra abejonės, kad žmogaus kūnas ir kraujas išlieka kuo-sveikesnis, juo-retiau žmogus tarnauja iš gimties kilusioms ir augintoms kraujo vėtroms. Visos geriausios kūno jėgos jame pasilieka ir tvirtina bei stiprina jo sveikatā. Moteros su savo maloniu skaistiu atrodīmu tiesiog žīmīomis pasidāro. O kad tokie žmonės gamina kūdikī, tad tasai tikrai turi būti sveiko kūno, kadāngi gamintas iš geriausiūjū ir sveikiausiūjū tėvo ir motīnos gaminimo jėgū.

Kaip žinoma, gīvuliai, kurie retai teprileidiami, atsiveda ir stipriausius, sveikiausius vaikus.

Antraip vėl, kad gaminimo jėgos, joms vos susitvenkus, išliejamos, kraujas negāli tuoj gaminti kitas taip-gi geras. Jis bando berods tuojau jū nuostolī atitaisīti ir nutraukia maistā kitoms kūno dalims. O privalīdamas jo geriausioms jėgoms, jis jī nutraukia brangiausiems ir opiausiems kūno sānariams. O tik negāli tokias-jau geras jėgas gaminti. Todėl žmonės, neišauge paleistuvaudami, pasilieka silpnāprotiais visā savo āmžīū. Bet ir išauge ištvirkėliai praranda savo mānīmo skaidrībe ir galībe.

Tat platiai nė nėra žinoma. Sunku tām, kurio protas silpnas ūra, tikrā išmānīmā sužadinti. Bet rodos iš viso to, kas šison pasakīta, turi pasidarīti nors numanu, kaip gīventi reikia. Nėra norėta, žmonės bauginti. Baimė nepadāro nė vieno geru. Gāl kad kartais nuo blogo pabaudo. Bet norima tikrā šīū dalīkū su-

pratimā priruošti. O tām ne tiek svarbu, pamatīti didīji žmoniū apsirikimā, kiek gīvai atjausti, kad gimties gīvenimas īra tikrai nuostabus, augštas dalīkas, kurs pasieka pat kurībos gilības. Ir kad jis īra kupinas palaiminantiū slėpiniū. Tik apie tai kalbėsime toliau.

Gaminimas ir dora. Sišon nebojant to, kas patlab minėta, svarbios kelios dār mintīs. Labai greitai paklausinama, kas dora ir kas nedora gimties gīvenime. Ir norima dorā paremti kokiais išākimais. Tai sišon griežtai atmetama ir atsiziūrima vien ī tuos dėsnius, kuriais Apvaizda tvarko gīvenimā.

Gimties gīvenimas īra doras, kad jis seka savo tikslus. O tasai tēra vienas, būtent gaminti. Be to tikslo gimtimi pasimėgti, īra nedora, nors būtū vīras ir motera šventiausiu būdu apsivedusiu.

O mūsū laiku, īpatiai šiaukiamose kultūros šalīse, žmonės nenori vaikū, bet nori gimties smagumīnū. Aišku, kad abiem gimtim taip susidedant, abi prieš dorā nusizengia. Apsivedusiūjū ir nevedusiūjū padėjimas tše jokio skirtumo nepadāro. Vien, kad žmonės nekalba apie apsivedusius.

Berods kalbos gana daug reiškia, nors jos gāli būti ir neteisingos. Bet gaminimo jėgū silpninimas tikrai ir apsivedusiems nusiduoda. Sāko pritires žinovas, kad gašlumo vėtroj pailstā kraujo krisleliai, ir kraujas nuvarges tik slenkās gīslose. Tūli kraujo krisleliai net numirštā ir plaukiā kaip lavoneliai krauje. Juos reikiā išmesti, o tām suvartojama jėgos.

Nenorint, kad būtū vaisiaus užmezgimo, naudojamoms visokios įmonės. Dažniau tuo, kad neatliekamas gimties veiksmas. Iš to išeina moterai dirgsniū užgavimas, vīruai sėklos takeliuose susikaupimū, iš kuriū pasidāro nesveikumū, kurie nekartā silpniems gāli būti džiūsnos priezastimi.

Kraujas minētū krislū lavoneliais kas kartā apsiuodija. Įpatingas tokiū žmoniū kvāpas, kurs aiškiai primena puvimā, pareiškia, kame dalīkas. Žinoma, kad geros sveikatos žmonėms nėra tiek kenksmo, kiek silpniems. Bet silpniejie kaip tik daugiau linksta gašlāvimui. Jie geismū lengviau užgaunami. O kaip jau sakīta, kuo-daugiau jauniejie, kurie smāgenis priveikti turi sunkiais mokslais.

Ira tše tokiū, kurie nevede turi savo, kaip sāko mīlimājā, nežinodami, kā tai reiškia. Toji negīvenanti su kitais ir todėl jie liekā apsaugoti nuo biauriūjū paleistuvāvimo ligū. Teisībē. Ir apie tas ligas sišon nė ne kalbu. Ira tai biaurūs dalīkai, kuriū rodos Lietuviai ir Lietuvaitės savaiame saugosis. Tatiau ir taip dviem gimtije susidedant be gaminimo tikslo, sveikata negāli pasilikti, kokia ji būti turētū. Gaminimo jėgos silpninamos, ir silpninamas visas kraujas, visa kūno gīvata.

O kaip juodu tiki viens antrā mīlintiu! Mīlisi norėdamu viens antro būti visām āmžiui. Bet kas ta tariamoji jū meilė? Vienas teikia antrām smagumo! Berods! Bet ištikrūjū vienas antrā ir silpnina. O kad ir atsi-gauna kūnu-du abiem esant sveikiems, vis dėlto aišku, kad vartojamos gaminimo jėgos kitiems tikslāms. Ne žmogus žmonai ir antraip teikia džiaugsmo, bet jū kūnai. Berods abu to nori. Iš to jiems abiem tiek palaimos žādasi. Ir lig tai ir jautiama. Bet nėra tai ilgām. Kas kartā daugiau pasidāro gimties patīrimas kūno dalīku. Ir žmogū-du pasilieka viens antrām svetimu.

Palaima tepaeina iš to, kad žmogus, tai īra jō dvāsia-siela, kitām apsiereiškia. Bet gālima tai tēra tiktai, kad žmonės pasilieka jausmingi dvāsios-sielos dalīkams. Gimties smagumai īra brūtālūs dalīkai. Ir jie

zudo tiesiog netik gaminimo jėgas, bet ir galimibe sieloms pasijausti, susieiti.

Be to rišasi su netikusių gaminimo jėgų vartojimu kitas dār dalikas. Paprastai mánoma vien tat esant, kas regima, girdima, ir tt. Bet mes esame asmenibės, kurios giliai gívena gívbės jūrose. Kiekvienas mūsū širdies judėjimas sukvetia gívas sroves ir jas sutelkia aplink žmogū. Todėl gálima sakíti, kiekvienas žmogus íra sau pasaulis.

Atsiminkime, kad ir tikt geismū gívenimo! Vienà kartà geismà patenkinius, jis netrukus kuo-galingiau sukíla. Ira jām tarsi jėga augusi. Išmintingieji sáko, joj žmogus esàs susitelkes savo geismams tarnaudamas gívas jėgas. O tos ísikimbantios í jį. Jos íra taip sáskant gíviai ir sudáro ípatiai apie gáslū žmogū visai jautiamà orà.

Tas oras íra kuone visai tas pats prie visū, kurie gaminimo jėgomis naudojami vien tik savo geiduliams patenkinti, vis tiek, ar jie apsivede íra ar ne, ar jie sau vieni ar pore gašlauja. O šis oras, parėjes iš noro, kurs kreipiasi prieš gívbės dėsnius, prieš kūrības tikslus, kreipiasi ir prieš žmogū pátį. Ir negáli būti kitaip. Tai turētū pasidaríti aišku.

Todėl vien tegáli būti dora, gaminimo jėgas naudoti jū tikslams. O kad du abiejū gimtiū žmogū labai mílisi, tai teturētū tikt mėginti, kas jū meilė istikrūjū íra. Jeigu ji bus tikroji, juodu gražiai galės gíventi ir be gimties naudojimo. Jie taip neardís kúno gívatos ir bus žmonės, kurie gíves, kaip Dievas liepia. O jeigu iš jū gims vaikū, tiejie bus savo tautos žiedai. Tokius dalikus ákise, atsimindamas Lietuvos tautos, rašau šitus išguldimus.

□ □ □ □ **Tėvai ir vaikai.** □ □ □ □

Paprastoji vaikū gímtinė. Rodosi túliems, kad visai atvira, iš kur žmogus kíla, iš kur jis paeina. Māžas gívbės diegas esanti jo pradia. Iš to bük išlengvo dārosi kūnas, ir tām išaugus, žmogus gívenās pilnoj gívbėj. Žmogaus gímtinė būtū tai istikrūjū motinos kūnas.

Bet māžuma pamāstant aiškėja, jog negáli būti tik tat jo gímtinė. Prie jos reikia skaitíti ir tėvū namus, motinos susiėjimā su tėvu, jū-dviejū jausmus, mintis, kurios juodu suvedė ir kuriomis juodu gívena. Motinos kūnas būtū tarsi žemė, jausmai-mintís gí oras, kuriame gívas diegas auga. Bet reikia ir saulės šilumos bei šviesos! O kur tos ieškosi?

Tatiau ir tai sužinojus, nebūtū gálima pasakíti, kad dabar žmogaus atsiradimas šiame pasaulyje íra tikrai aiškus. Žiūrint í kúnā su jo kitimais, žmogus íra fysikos dalikas ir chēmės atsitikimas. Bet neuztenka tai. Kūnas íra dār ir gívas daigtas. Tiktai, kas ta gívbė būtū, mokslininkai negáli pasakíti. Patartiau jā suprasti ípatingu sāmoningumo laipsniu, kurs apsi-reiškia matērės organizāvimu.

Bet kur tada kiti dār žmogaus reiškiniiai! Ira jausmū, geismū, mintiū! Ira mánimas, ípatingas žmoniškumo pasistengimas, tarp visū gívumo žimiū pasidaríti numānomu! Žmogus nori būti teisus, geras, kilnus, vaiškus. Jis jautiasi ir žinosi esantiu, vadinasi AS.

Iš kur tai? Ira tām visokiū aiškinimū. Bet neuztenka jū nē vienas tikrām išmānĩmui. Negálima išrodíti, kad jausmai, geismai, mintís, mánimas ir tt. būtū iš kúno pasidāre. Toks mokslas íra reikalāvimas

āklo tikējimo. Neabejotina īra tik vien tat, kad visi tie dalīkai īra. Sale kūno īra jausmū, geismū, īra, kitā trumpai suglaudus, sāmoningumo. Todēl ir tegālīma sakīti zmogū gimstant īš pilnībēs, kuri savīje suglaudia visoko, matērēs ir dvāsiniū gaivalū.

Īš tikro imant, zmogaus gimtinē īra visumos pilnībē. Zmogaus Aš nēra tiktai koks aplinkībiū pādaras. Jis paeina tiesiog īš dvāsiniū visumos gelmiū. Todēl kiekvieno zmogaus Aš īra anga visai sāviškū pasistengimū ir apraiškū. Bet apie tai kitur daugiau. Sišon tesie tiktai dār pasakīta, kad šitā zmogaus asmenībēs branduolā paprastai vadiname jojo siela. Tik ji nēra tame ir vis aiški, kā zmonēs māno, sāko ir veikia. Ir tūli todēl jā ir nieku vadina. Bet nepadāro jos tuo ir īstīkrūjū nieku. Ji, kaipo dvāsinē potensa (galia) regimoj gīvātoj, veikia nuolatai, nors ir visokiū kitū potensū trikinama ir savo apraiškose tuo silpninama.

Zmogui gimstant, sunkiasi gīvāton todēl, kaip aiškinta, ne vien kūno jēgos, ne vien visokie jausmai, geismai, mintīs, bet ir dvāsinēs ir sielos gālios, īš kuriū augstiausiūjū stojasi zmogaus Aš.

Ir īstīkrūjū todēl zmogaus gimtinē īra visuma su visomis slēpiningomis jos gelmēmīs. Tēvū, īpatiai motīnos kūnas su jos aplinkībēmīs tēra pereinama vieta. Bet zmonēs ziūri ī jī kaip ī tikrājā zmogaus gimtinē. Nēra tai nuostabu. Kaip zmoniū kūno ākīs nelīgiai regi, taip ir jū sielos nēra līgio skaidrumo ir šviešumo. Bet nujausti, rodos, turētū beveik kiekvienas, kaip īstīkrūjū tegāli būti.

Negalēdami paskutiniū gelmiū īsmēginti, gālīma nors kiek īstīrti gimstantio zmogaus pereinamā vietā, kuri paprastai jo gimtinē vadinama. O gālīma ir pamatīti, kokia jī paprastai īra.

Sākoma zmogū gimstant īš vīro ir moters. Juodu susiējo, apsivedē, rodos tik tām dalīkui. Ir gana īpatinga, kaip juodu susieina. Nēra tām tiktai vienos priēzasties. Sākoma, kadāngi mīlisi, jaunu-du turintiu susieiti. Bet gana dažnai susieina tēvāms to norint, arba abiejū luomām viens antrā atitinkant, vienām turtingui esant kaip antrām, ir tt. Vienok tikīma anuos palaimingiausiais esant, kuriuo-du susieina mīlēdamos. Dār-gi tikrinama, jū vaikai būsiā maloniais, sveikais, dailiais.

Īstīkrūjū taip turētū būti. Tik reikētū atskirti meile nuo geismo. Užuot sākius: īsimīlēti, reikētū sakīti īsi-geisti. Tik apmāstīkīme, kas īra galingiausias jaunūjū ākstinas apsivedant, jiem ī viens antrā, taip sākant, īsimīlējus. Juodu nori īš viens antro īpatingo smagumo, pirm viso kūnui. Juodu nori patenkinti kūno linkimus ir geismū reikalāvimus.

Ir tūli skaistiai gīvene, pradeda paleistuvauti. Nenusi-gāskīme tuo zodiū! Nori tasai pasakīti, kad jie geismāms tarnauja, pamiršdami savo zmoniškumā. Visai nepamēna, jog nusiēngia priēš viens antrā, priēš būsimus vaikus ir zmonijā. O tūli laikosi labai dār doriais ir su panieka ziūrī ī mergaite, kuri kartā pasimīršusi pakluso berneliui ir toliau apliejo savo silpnumā āšarū srovēmīs. Be abejonēs paprastoji tvarka īra labai svarbi. Bet ne jī īra pati dora, tik vien zmoniškasis gīvenimas. Nors tai visai gīvai atjaustūme!

Tik retai apie tai zmonēs ir tik pamāsto. Ir tad sau gīvena. Motera jautiasī su kūdikiu. O stebētīnu būdu, nei jī, nei vīras tikrai nezīno, kuomet jo gīvenimui pradīa buvo duota. Kaip ir būtū galējusiu apie tai māstīti! Paprastu buvo tāpes jū-dviejū gīvenimas ir tarsi tiktai jiem-dviem reikalingas. Vienas sīkis buvo kaip kits. Kad tše koks slēpīngas dalīkas

atsitinka, dalikas, kuriame ir visumos gelmės dalivauja, tat jiem vos tebuvo numanu.

Ir juodu dziaugiasi ir pasimėgsta gâl dâr kuo-daugiau viens antru ir laukia to laiko, kada kûdikis użgims. Bet nesiliauja gîvene kaip lig-tol. Vos nuguldîtas geismû gaisras, jau ir vėl tai vîras, tai motera jî kursto. Ir krauje tarsi nuolatai dega. O su kokių pasiilgimu viens antro laukia! Taip labai juodu "mîlisi."

Gi moterai nêstiai esant, nê mēnesinis moteros apsvâlîmas jû nebetrukdo. Gâl tik pirm to buvo drovu susieiti jojo laiku, kad kartais didê jû-dviejû "meilê" ir to nenorêjo atboti. Tiktai, kazin, kad motera isbâlsta, atrodo negrazi, nedaili! Tampa użgauli, ligota. Eina pas gîdîtojâ. Sâko tasai, jog esâ taip jau lemta nêstioms. O dievotiejie, tikintiejie žino is Biblijos, kad motera su peršuliais turinti gimdîti vaikus.

Tai juodu ir gîvena kaip gîvenusiu, kol nesidâro moterai kratu tuo visu ir jî vis daugiau nubâlsta ir nugelsta. Pagaliau susilaukia vaikâ. Peršuliû îra begâlo. Pribuvêjos neużtenka. Reikia ir gîdîtojo, gâl net jû keliû. Ir taip islieka gîvi motîna bei vaikas.

Dziaugiasi tēvai paojui palengva praslinkus. Bet vaikelis, kazin, nors ir nêra silpnutis, rêkia, verkšlena is vien. Vienok: "Dievas dâvê tokî, reikia ir pakesti."

Tiktai, kad kitû žmoniû vaikai kitokie! Motera, nêstia bûdama, daili kaip skaistiausioji mergaitê. O gimdo, kad vos pati nusimâno, kaip tai atsieina. Tûla net antrâ dienâ jau vaikstioja. Bet: "Taip Dievas nelîgiai duoda."

Akli nezinêliai! Dievas duoda visiems lîgiai! Tik žmonês Jojo duokles sudarko, ir iseina is to skausmas ir peršuliai. Apsivedus reikia gimtimi naudoties gaminimui, ne gašlâvimui. Vaikû gaminimas îra gimties gîvenime pirmasis dalikas, o smagumas tiktai antrasis.

Taip gîvenant nebûtû krauje to karstio, nenugelstû motera, isliktû grazi, sveika ir gimdîtû su dziaugsmu ir rikâvimu. Ir kûdikis turêtû savîje sveikâjî ir dorâjî tēvû kraujâ ir rimtû savo lopšelij sîpsodamas, kaip tēvas jo rimo bûdamas savo asmens gîvâtoj valdovu.

Îra sišon kalbami padêjimai abu paprastojo žmogaus gimties gîvenimo galu. Nêra jau visur taip bloga, ir nêra dažnai taip gera. Paprastai apsviedusiûjû gimties gîvenimas supasi tarp siû galû. Didîjî karstumâ nuguldo paprotis, o skaistûjî pasisventimâ jis nusmelkia. Prigimtis veda žmogû savo taku. Vienok tik taip, kaip sišon rodoma, têra gâlîma dalikâ jo esmêj permanîti.

Dâr ir prisiminti reikia, kad gimdîmas su peršuliais turi ir kitû priezastiû, ne vien sišon minêtasias. Bet jos îra isimtis ir nêra taip ankštai sujungtos su žmogaus šio amžiaus norais ir geidimais. O todêl î jas ir neatsiziûrime.

Žmogaus gimtinê îra sûkuris visokiû gâlîû, kûno linkimû, širdies geismû, visokiû karstumû, mintiû ir tûlû augstû, sviesiû jêgû. O sitâ žinant, lengva suprast, kas gimties gîvenime vîrauja. Gâl tokiu-du, kuriuo-du susiêjusiu îra dël visokiû priezastiû o neisigeidusiu, veikiau dâr gîvena taip sau šale viens antro. Kiti tiki dâr, kad reikiâ kurstîti "meile", jeib neatâustû. Ir aiškiai numanu, kâ sukursto.

Žmonês, kurie istikrûjû viens antrâ mîli, tai reiškia, kurie jautia vienîbe savo sieløj, kurie numâno antrâ sau visai ârtimu esant, nekursto tojo geismû. Per labai aišku, kad tuo nesidâro artimesniais. Priešingai, tuo tarsi tolsta nuo viens antro. Tiktai pajausdamas savo asmenîbêje šventumâ ir kilnumâ, teatjausi mîlimo žmogaus gentîbe. Ir tos negâlî niekas sugriauti, jeigu to pats nepadarîsi zemîn slinkdamas is kilnumo.

Žmonėms tai žinant ir atitinkamai gyvenant, būtų apvedusiųjų būtų visai kitokia negu ji šiandien yra. Būtų ji tikrai gimtinė, kurioj apsireiškia augstiausiasios kūribos gėlius. Tuo tarpu ji dažnai yra abiem gimdymo ir tada kūdikiui žudinė.

Tur-būt gana aiškiai tai jau parodėta. Tatiu labai svarbu šis daryti apie tai kalbėti, kokia turi būti ta žmogaus gimtinė, kuomet tėvai naudojami gimtini o nenori turėti vaikų. Negalima išivaizduoti, koks tse patių tėvų ir gimstantio kūdikio žudimas virsta.

Tik manikime, kas atsitinka. Visa prigimties galibė nepasakomu gyvenimu suplūsta savo tikslui, būtent gaminimui, o žmogus nepasiduoda ir nepasivienta tam stebuklingajam džiaugsmui, bet stato visą savo supratimą prieš gyvibės dėsnius. Negali būti kitaip, jis tampa daužomas kūribos jėgų kaip laivelis jūrų bangų.

Tiek tai tenka tėvams. Bet vaikų dalis negeresnė. Užsimezgas vaisiui prieš tėvų norą, motera nuolatai savijei ūžia ir mąsto, kaip tikt pašalinus tą negeistąjį "nieką", koks tegali tse kraujas susitvenkti tame vaisiuje? Jisai sugadintas nevien tėvų gašlumo, bet ir motinos mąnimo, kurs kaip koks nuodingas sivas žudo ir naikina.

Ira tai vėl blogiausias padėjimas. Motera dažnai vis dary neša su kantrumu savo likimā. Bet vėras greičiau ūžia, kad motera "neapsisaugojusi". O tai ir gana bloga.

Taip tai žmonės gyvena ir nežino, kā dary. Serga ir kentia. Nėra tikros ligos ir nėra tikros sveikatos. O tai tenka pirma moterai, bet dažnai ir vyrui. Iš tse tai gimsta vaikai, tokia yra jų gimtinė paprastai, tokia jų gimimo vieta.

Gėl yra mąžuma tse daug pasakėta. Ipatiai Lietuviuose, tur-būt, padėjimai nėra tokie blogi. Ir nerašau

žmones peikt norėdamas. Vien noriu žadinti aiškų supratimą tiems dalikams, kurie priklauso nuostabiausiesiems mūsų gyvenime, bet ir kilniausiesiems. Kokia yra gimtinė, tokia yra ir Seima bei visa tauta.

Vaikų dalis iš tėvų kūno givatos.

Žinant, kaip tėvai gyvena, kaip jie gamina, nesunku suprasti, koks bus vaiko kūnas, kokia jo prigimtis. Vaikas tegali būti sveikas, skaistios prigimties, kad jām iš tėvų tokia tekti galėjo. O tam reikalingas tėvų gyvenimas, pasielgimas prigimties dėsniams, kad kūno givatoj nepasidaritū betvarkė.

Kaip jau žinome, vyro kūne iš kraujo darysi įpatingi gyvos matėrės krisleliai, kurie vadinami sėkla. Tie krisleliai atrodo kaip maži gyviai su galvelėmis ir uodegėtėmis. O jie labai greit sukasi, juda. Taip-jau pasidaro moters dėtiose maži apvalūs, gyvos matėrės krisleliai, vadinami kiaušeliais. Vyrui ir moterai susidėjus gaminimui, minėtųjų dviejų rūšių krisleliai susieina moters kūne. Vėriškasis sėklėgėvelis išsimeigia į motriškąjį kiaušėgėvelį, ir abiem susiliejus į vienā, vaisius pradeda augti.

Seniau buvo tikima, jog moters kiaušelis teesas tik maistas vėriškai sėklai. Bet šiandien žinoma, kad abu gyvos matėrės krisleliu yra ligiu būdu svarbiu. Kiekviename yra viena gyvibės dvejojumo jėga susitvenkusi lig sotumo ir pradeda naują augimo darbā, kuomet abi susilieja į vienā krislelį. Vėriškoj sėkloj veikia vienas, motriškame kiaušėlij antras gyvibės polas, tarsi magnėto lazdelės galuose. Ir ans susiliejimas atsitinka didiausiame žmogaus gyvibės karštume ir galingume. Tuo tad duodamas givām, augantiām pavidalui pradia, kuriame abi gyvibės jėgi nuolatai viena su antra dirba.

Nuo to akies mirksnio, kuriame atsitiko šis susiliejimas arba sutirpimas, vyras berods jokios jėgos augantiām vaisiui nebeteikia. Visa paeina toliau iš motinos. Jos kraujas maitina vaisiū. Vyras tegali šį darbą tiktai trikinti ir gadinti, bet nieku būdu gimties jėgomis šelpti. Todėl ištikrųjų kūdikis visumet daugiau parsineša iš motinos negu iš tėvo. Motina yra naujojo žmogaus gyvenimo anga. Ji yra gimdė. Ji neša savo vaiko kilmės slėpinį su savimi. Tėvas jau kuone pasilieka visumet pašalies daliku.

Minėtasis iš dviejų pasidares krislelis yra iš pradios balsvas. Iš lengvo randasi jame raudonas spuogitis. Tasai yra raudonųjų kraujo krislelių pradia, kurie tuojau ir pradeda kūnā statyti.

Aišku be jokios abejonės, kad kraujas, kurs taip atsirādes yra, negali būti kitoks negu tėvū kraujas. Nors tas krislelis toks mąžas yra, kad vos pamatomas. Bet yra taipo-jau aišku, koks labai netikes dalikas tegali būti tai, kad būsimoji motina vis iš naujo įtraukiama į geismū ir gašlumo sūkurius. Kraujas, kurs aname krislelyje dārosi, tū vėtrū netiktai silpninamas, bet tiesiog gadinamas. Gašlumo sūvai jį nuodija. Ir todėl visai nėra stebėtina, kad vaikas, gimes iš gašliū tėvū, nėra geros sveikātos, negali ilgai giventi.

Sāko berods tūli gūditojai, jog pirmame laike toks motinos kraujo suerzinimas nekenkiās vaisiui, tiktai prieš gimdīmā jis esas netikes. Bet yra tai tik pateisinimas nelābo žmoniū veikimo. Gāl būt, kad nekenkia tiek, kad paliktū pasekamū išpūdiū. Bet beveik yra nutverinama, jog turi kenkti būsimājai asmens givātai. Šiŝon kalbama apie pagrindine jos būtį.

Gimties jėgos yra duotos gaminimui. Gamindami žmonės tarnauja kūribos tikslāms. Todėl ir tas didis smagumas, kurs jautiamas gaminant. Ir jis kuo di-

desnis, juo daugiau žmonės tuomet pasiduoda kūribos gālioms. Vyras ir motera, abu turētū vienaip jausti, ir vienaip atjausti viso pasaulio, visos esties pagrindā. Abiejū kūnu turētū vien būti kupinu givibe kuriantios meilės. Iš tosios turētū gimti kūdikis.

Taip gaminimā suprātus, pasidarītū aišku, kad vaisinimo jėgos tėra duotos vienām o labai įpatingām tikslui. Ir tām jos tik ir teturētū būti naudojamos ir tikru laiku. Šis laikas taip jautiantiems žmonėms labai pasidarītū žinomas. Retai jis tik tesikartotū. Bet jis apsireikštū įpatiai moterai kaip saulės užtekėjimas. O vyras jį ir numanītū. Vienaip abiejuose eitū laikai ir jų bangos, abiem viens antrame gyvenant ir abiem lėgiu laiku pasiskiriant tām, kas paeina iš šventųjų visumos gelmiū.

Paviršiais žiūrint, gaminimui nėra tikras metas mėnesinis moters laikas. Tuomet nevien kartojasi givibės rhythmas, bet su krauju kūnas nusivālo nuo gašlumo. Lengva suprasti, kad tuo laiku gamintas vaikas negali būti gero kraujo. Todėl rītū žemėse, kaip paveikslui, Bibl. Žydāms, motera neprieinama lig 7- dienos po kraujo laiko. Sāko tūli žinovai, jog geriausias gaminimo laikas, norint gaminti mergaitę, esās 7- lig 9-, o norint turėti bernukā, 10- lig 15- dienos po mėnesinio. Po 17- dienos nebesā apvaisinimo.²⁾

Bernuko arba mergitės gimimas derās ir iš to, katras tėvū geismingesnis gaminti. Jeigu vyras, tuomet užgims mergaitė. Jo dvāsios akise stovi motriškasis pavidalas. Jo jis nori. Jame jis nori naują givibe gaminti. Moters dvāsioj vėl givas vīro pavidalas. Jeigu josios gimties galia yra stipresnė už vīro gāliā, tad gimimas nusiduos iš jos noro.³⁾

²⁾ Dr. M. E. Keith, Die Ehe. Lorch, 1908.

³⁾ Dr. Franz Hartmann, Die Geheimnisse der Zeugung. Leipzig 1908.

Pastarasis tvirtinimas visai sutinka su pirmai minėtu. Tos ten nuskaitėtos dienos atitinka moters galingumo laikus. Gaminant kitais laikais ir jausmais, tur-būt, kūrėbos jėgos nesusitaikė taip gražiai. Ir vaikai negalės būti taip gražaus ūgio, gražaus veido, tiesių sveikū kaulū, ir tt. O nesveikām žmogui ir ūra daug sunkiau būti meilingu, teisiu, doru, labu.

Dār sākoma, kad rasta vėriškoj sėkloj 12 rūšiū matėrės, kurios kiekviena rūšis būk esanti pradia svarbiai kūno dāliai, kaip paveikslui širdiai, plautiāms, ir tt. Ir iš to taipo-jau aiškėja, kaip labai reikalinga ūra, sveikām kūdikiui gaminti, sveikas tėvo bei motėnos kraujas. Vėras, kurs tūlus metus ūra paleistuvāves ir gāl net sirgės kuria-nors gimties liga, gāl ir parsivesti kazikokiā dorā, skaistiā mergaite, vis dēlto jo vaikai nebus visiškai sveiki, bet kaip jis, bus ligoti, sudirge, silpno skilvio, silpnos širdies, nesveikū smagenū, ir tt.

Sveikasis motėnos kraujas berods labai atitaiso tėvo ligotumā. Vienok gimties ligā, kuri kaip tik sėklā skaudia, jis visiškai atsverti negāli. Tik tuomet nebus liūdėnūjū išdavū, kad vėras po savo ligos tūlus metus visiškai gėves skaistus, taip kad jo kraujas bus galėjes visai naujėti.

Pagaliau labai svarbu ūra žinoti, kad žmogus tiktai pilnai išauges teturėtū gaminti. Iš to, kas seniau pasakėta, tai tur-būt aišku pasidāro. Žinovai, kurie tuos dalėkus gerai pažėsta, sāko vėrā teesant tik išaugus su 30 metū o moterai su 24. Iš to reikėtū spresti, jog tik tokiū tėvū gaminimo jėgos bus pilnoj galėbėj, kurie po šito laiko susidės.

Neturint dār šio āmžiaus, žmonės neturėtū apsi-vesti, vėras neturėdamas 30, mergaitė neištekėti neturėdama 24 metū. Pirmiau susieiti netinka nei jėm-dviem nei būsimiems vaikāms. Juo-jaunesni tėvai, tuo-

trumpesnis vaikū āmžius, tuo-silpnesni ir jū kūneliai. Ir tiktai tuomet dār ūra jie siek-tiek sveiki, drėti, kad jaunāvediu pusėtinai skaistiu gėvena.

Mūsū laikais labai kovojama prieš paleistuvāvimā, īpatiai Vokioj ir Fransuose. Ir paprastai rāginama anksti apsi-vesti, jeib jė išvengus. Vienok nē kiek nebus tai naudinga. Kurs negāli išlikti skaistus nevedes, tikrai paleistuvāus ir apsi-vedes, pirma su savo motera, o tai ir su kitomis. O tai kenks ne vien abiem, bet ir jū vaikāms.

Berods viena nenoriu palikti nepasākes, būtent tai, kad nezinant kaip iškilti iš gimties vārginimo ir iš geismū karštio, geriau ūra, apsi-vesti ir nuraminti savo kraujā. Paprotėis daug padarėis. Įpatiai jaunesiems, kurie sau pavieni susikėlė gimties geidimus, tai bus pasveikimo proga; jie pareis ī geresnī gimties atjautimā. Tik ne reikia pamiršti, kad toks gėvenimas vis nebus tinkamas kilniām žmogui ir tiktai pateisinamas dēl žmoniškojo jo silpnumo.

Dār ir tai žinotina, kad tėvai savo vaikū kraujā gadina nevien vaikāms dār neužgimus, bet ir vėliau. Vaikai turi būti maitinami motėnos pienu. Kaip žinoma, vaikai to pieno pasigėre, kartais suserger, arba nors pradeda dejoti, verkėti, vos pabande žėsti. Atsitinka tai tuomet, kad motėnos ūra supėkusios, nusigandusios, nusimusios, pavėdingos, ir tt. Visi ūpo sujudimai, kaip jau kartā aiškinta, apsi-reiškia ir krauje ir visuose kūno sėvuose. Ir padāro tše kokė-nors nesveikumā. Žmona pati tai numāno nesijausdama tuomet visiškai smagi.

Didiausias žmogaus ūpo ir kraujo sujudimas paeina iš gimties patėrimo, īpatiai kad nēra tuomet gaminimo tikslo. Kraujas tad visai apsinuodėja. O iš jo dārosi motėnos pienas, kūdikio maistas. Kaip galėtū pasilikti

kūdikis neverkes, kaip sveikas būti, kad jį tėvai taip galuoja, motina jį nuodais girdo!

Iš viso to matyti, jog kūdikis tegali tik būti pilnai sveikas ir sveikas išlikti, kad jis tikru laiku gamintas sveikū, susivaldantiū, skaistiū tėvū, ir kad juodu atsilauko nuo naujo gimties pasimėgimo, kol negali būti atitraukiamas kūdikis nuo krūties. Išsina iš to, kad tėvai nors 18 mėnesiū turētū vengti gimties patirimo. Vaisius auga maž-daug 9 mėnesius, ir vėl tiek turētū kūdikis būti motinos pienu maitinamas.

Be abejonės reikalauja tai givibės dėsniai. Išiziūrėkime tikt ir i givulius! O žmogus, rodos, turētū kiek augstiau stovėti už juos.

Vaikū dalis iš tėvū ūpū-mintiū givātos.
 Daug jau tuo pasakīta, kad vīriausioji vaikū dalis iš tėvū īra kraujas. Tik nelengva, visa numanīti, kas krauje glūdo. Vokietīū poetas Goethe sāko: Kraujas īra īpatingas sīvas. O tai žodis pilnas išminties.

Labai daug jau reiškia, kad kraujas vaikāms teko iš tėvū, o tiesiems iš botiū ir taip toliau atgal. Kraujas īra givibės nešėjas iš pat nenumātomos žmonijos pradios lig mūsū dienū. Bet tuo toli ne visa pasakīta. Kraujas tarpininkauja tarp kūno ir ūpū-mintiū, tai esti žmogaus vėlės givātos, taip, kaip toji īra tarpininkas tarp kraujo ir sielos-dvāsios. Atsiminkime tiktai to, kas jau kartā sakīta, būtent, kad visi mūsū jausmai-geismai-mintīs nuolatai veikia kraujā ir taip tarsi virsta sīvu. Kraujas, taip sākant, prisisunkia tuo, kā žmogus jautia, geidia, māsto. Kokia ši žmogaus givibė, kokia jo vėlė īra, toks īra ir jo kraujas.

Krauju todėl vaikai iš tėvū ne vien gauna kūno givātā, bet ir, sakīsime, širdies īpatības. O jiems savo

nuteikė jū tėvai, ir taip toliau atgal. Nuo vienos kartos ant kitos keliasi ta pati psichinė givibė, tas pats vėlės givātos turinīs. Jis auga arba menkėja, skiriasi nuo kito tokio turinio ir taip gamina žmones su īpatingais jausmais, geismais, mintimis, būdais ir su īpatinga kalba. Tautos dārosi, tarpsta ir nīksta. Ir tuo reiškiasi nuolatai naujai praeitū kartū gīvenimas, visas tėvū ir botiū vidus: jū linkimai, geismai, jū širdis ir jū vėlė. O prie viso tad prisideda dār atskirū žmoniū dvāsia-siela.

Taip kraujas īra labai svarbus dalīkas žmoniū kartoms. Ir negālīma gana dažnai kartoti, kad jis turi būtina sveikas išlikti. Vaikai visumet turēs tokī kūnā ir kraujā, koks jis īra tėvū. Jeigu tėvū īra silpnos smāgenīs, vaikai negali jū turėti geresnes. Tėvāms sergant plautiū liga, vaikai negali būti sveikais plautiais. Ir tt. Kiekvienas tėvū menkumas naujas bus vaikuose. Tā turētū tėvai visumet omenīje turėti, norėdami gimtimi pasimėgti.

Ir turētū saugoties savo kūnā silpninti nuodais. Neapsākomas pakrikimas īra tame, kad nēštios moteros geria nuodingus gēralus, kaip kafā, tējā, ālū, degtinė, ir tt. O vos vienas antras joms pasāko, kad tie dalīkai īra nuodingi ir gadina kraujā ir vaisiū. Dār gi tikima, jog tokie gēralai esā reikalingi. Ir dažnai patariama, juos gerti. Mat, moteros jautiasi nesmāgios ir širdis reikalauja keistū dalīkū. Kaip tik apsiniaukes īra sveikasis žmogaus numānīmas ir pajautimas! Išminties tokiuose patarimuose nėra.

Bet apie tai, tur-būt, užteks, kas ligšol pasakīta. Svarbu šišon dabar dār giliau pažvelgti i sāršius tarp tėvū ir vaikū. Kraujas ir kūnas iš tėvū nėra tik vienas, kurs tenka vaikāms. Ir nėra tiktai taip, kad kraujā veikia tėvū mintiū givata. Reikia tiesiog sakīti, kad ir iš tosios

savo dāli gauna vaikai. Labai svarbu tai suprasti. Kokie tėvū ėra jausmai, mėnėmas, mintėis, tokie bus jie ir vaikuose. Kalbame šėson apie šėtas žmogaus āpraiškas kaipo apie jo vėlės gėvātā, jā skirdami nuo sielos gėvėbės.

Vėlės gėvata nėra patvari. Ji nuolatai keitiasi. Kėla jausmai ir dingsta, atsiranda visokie linkimai, visokie geismai, pasidāro net gėvi karštumai ir nusistoja. Ir vėl atplaukia mintis po minties ir kaži-kur pranėksta. Tokia ėra žmogaus gėvata, kuri kėnā ir kraujā tarsi prisunkusi laiko ir jė nuolatai judina.

Iš tos gėvatos tenka ir vaikāms dalis. Aišku, kad motėna savo vėlės gėvatos daug daugiau duoda vaikāms negu tėvas. Kokie ėra motėnos jausmai, geismai, koks jos mėnėmas, toks bus ir vaikū vėlės gėvenimas. Motėnos vėlės gėvata prisunkia jos kėnā ir tojo vaisiū ir jė laiko savėje visā laikā lig gimdėmo. Ir vaiko vėlės gėvata ėra dalis atitinkamos motėnos gėvėbės. Todėl visumet vaikai ir apreiškia tokius-pat jausmus, linkimus, geismus kaip ir motėna. Tėvas tiek tik tame dalėvauja, kiek jis motėnoj sužadina jausmū, geismū, mintiū, ir tt.

Aiškiau pasidāro šėis dalėkas žėūrint ė gimties gėvenimā. Jeigu vėras savo moteroj dažnai sukelia gašlumā, tad beabejonės kėdikis bus, tarsi gašlumu maitintas. Ir tėvai, pasiguosdami, kad maži jū vaikai apreiškė nesveikā gimties gėvenimā, ėsiduoda tiktai save. Vaikuose negāli to bėti, ko tėvuose nebuvo. Bet vaikais ateina ė regimėbe, kā tėvai paslėpti mokėjo.

Vėriausiai atsigema vaikais tos tėvū ėpatėbės, kurios tėvuose viršū turėjo gaminimo laiku. Jeigu tėvai tuomet buvo nerāmūs, neskaistūs, neteisūs, nešvārūs, jū vidus suires, sukiuzes, pilnas visokiū negrazumū, tatai pasidāro vaikū ėpatėbemis. Antraip vėl, jeigu tėvuose tuomet vėrāvo kilni ramėbė, šėirdies skaistėbė ir malo-

numas, jeigu jū ėsmintis buvo šviesi, jū norai teisūs, vaikāms atitinkamos ir teks ėpatėbės.

Vienok nereikėtū tai taip suprasti, bėk tėvāms tik tereikia apsimesti gerais, teisiais, skaistiais, ir tt. Akies mirksnio ūpai nedaug tereiškia. Vien tos gėvėbės bangos dārosi svarbios ir vaikāms, kurios kėla iš paprasto tėvū o tad ėpatiai iš motėnos šėirdies gėvatos. Jausmai, geismai, kurie tiktai kartais, kaip kokie svetiai tesilanko šėirdėse, nepadāro didiū ėspūdiū. Dār šėiek-tėiek jie veikia, žmones valdėdami pat gaminimo laiku. Bet viršū palaikėis kasdienio motėnos vėlės bėtis, o tėvo, kiek tasai savo šėirdies gėvenimu dalinasi su motėna.

Iš viso šio tur-bėt aiškėja, kaip reikalinga ėra tėvāms šale tikros kėno sveikātos ir augšta dora, kad žmogu-du nori kėdikė gaminti. O be abejonės ir tai pasidārė regima, koks didis ėra skirtumas tarp paprasto šios dienos gaminimo ir tojo, kurio reikalauja gimdėmo dėsniai. Ir negālima nė vienā apteisinti. Su Dievo dėsniais nėra valia derėti. O tše kaip tik jie apsireiškia. Niekur nėra jie taip pasekami kaip tše, kur atsitinka kėrėbos veikimas. Kas nori tėvu arba motėna tapti ir savo vaikū bėt garbėj laikomas, turi tiems dėsnėams paklusti.

Tik nepamirškime, kad tai, kas šėson ligšol minėta, tėra iš apsivedusiūjū gėvenimo vos keli mėžmoziai. Bet kaip giliai jie sieka, parodo jau tai, kad tėvai nenori kėdikio, o naudojasi stebuklinguoju gimties ėtaisėmu vien savo geismāms patenkinti. Kokie turi bėt jū jausmai, geismai ir mintėis, moterai nėštiai pastojus! Jie tiesiog priešinasi augantiām kėno vaisiui. Nuolatai jie geidia, kad jis žūtū. Dār gi naudoja zavinimo zoliū! Ir gāl nė nemāno, kad tai ėra žmogaus zudėmas. Tėvai zudo savo vaikus! O gāl dār tām dār bui atsi-klausia gėdėtoją! Apsiteisina tūli tuo, kad motera per

silpna būdama, negāli gimdīti. Bet kā m tai susideda su vīru? Vaisius neuzsimezga gimtuvēj, kad neīsilieja vīro sēkla. Labai lengva todēl īra īsvengti apvaisinimas.

Tūliems rodosi negālimu dalīku be gīmties smagumū gīventi. Nei vīras, nei motera netiki, kad be to galētū apsieiti. Ir tuo parodo visai aiškiei savo doros būtī. Iseina, jog zmonēms nēra gālima zmoniškai gīventi. O īš to nesidāro ne vien vīro ir moters līgos, bet ir īpatinga jū vēlēš gīvata, īš kurios vaikui tenka jo vēlē, tai esti: jo ūpū, geismū ir mintiū gīvata. Negāli toji būti kitokia, negu jī buvo tēvuose. Kad vaikai īš mazū dienū linksta zudīman, kad dēl menkos priezaties nori tuoj šī-tā sunaikinti, kad tiek daug zmoniū jau kūdikio laiku dažnai māsto apie tai, kaip sau pasidārius gālā o kad tūli save tad ir zudo, nēra nuostabu. Jiems tai prigimta. Tēvai jiems tai jau pirm uzgīmimo suteikē.

O tokiu būdu beveik visos mūsū āmžiaus nedorībēs īšperiamos. īš nesveiko kraujo, īš tēvū ligotumo gīmsta vaikai su nesveikais sānariais, nesveiko ūgio, karlai, kuproti, ir tt. Bet īš nelemto tēvū geismingumo ir gašlumo gīmsta nesveika vaikū dora ir apsireīškia veikimais, kas tēvuose gāl tiktai tebuvo linkimas arba geismas.

Nebūtū tiek visokiū piktenībiū, jeigu vaikāms nebūtū tēvai prigīme nelabumo. Vaikai īra visumet tikri tēvū doros reiškējai. Jie galētū būti jū garbē, o īra dažnai jū gēda. Senojo ketvirto īsākīmo visai nereikētū, jeigu tēvū širdis, jeigu visa jū vēlē būtū giedra, skaisti. Zmogus ir nenoroms turi garbēj laikīti, kas kilnu, dora. Jām īra tai būtinumas. Tēvai turi tokius vaikus, kokie jie pātīs īstīkrūjū īra.

Nēra visi tēvai jau tokie, kaip tie, kurie šīson me-nami. Gana daug zmoniū gīvena taip, kad īšlieka

sveiki, kad apie juos gālima kalbēti kaip apie dorus zmones. Tatiau ir tiejie nusižengia priēš savo kūdikius. Dalīkas tame, kad jie gamina be tikro atjautimo to, kas atsitinka, manīdami, jeigu bus vaikū, gera, jeigu ne, ir tiek.

Kā tai reiškia, reikia suprasti. Tokie tēvai labai prilīgsta tiems, kuriems īš netītiū randasi kūne vaisius. Ir zinoma, jū vaikai jiems prilīgsta. īš prigimties īra jie netvirtūs savo veikimuose ir neša silpnū zmoniū zīmī per visā āmziū. Gīvendami, visumet jie abejoja, prasidēdami kokī-nors dārbā. Neturi jie tvirtos vālios. Kā veikti norēdami, jie nuolatai svīruoja, kol neprāējes tinkamasis laikas. Nevīkina tokie zmonēs savo darbū galingu tvirtumu.

Tikrasis zmogaus veikimas īra tas, kurī zmogus pildo jame gīvendamas su visa savo asmenībe. Toks zmogus īra vienopas ir todēl didis, galingas, nors, kaip aiškinome, zmogus īra tikra visokiū jēgū sāstata. Vienopumas pasidāro, jeigu zmogaus siela visame jo gīvenime vadovauja, ir jos klauso mintīs, geismai ir kūno linkimai.

Labai tai svarbu ir gaminant. Vīras ir motera turi pilnai pajausti kilnumā šio gīvenimo atsitikimo. Abu turi īš gausībēs savo meilēs, savo geismo ir dziaugsmo tarsi matīti īskilant naujā zmogū, kurs jū-dviejū meilēs siekinīs galētū būti ir kuriām jie skirti nori draugiškai savo āmžiaus širdingumā ir rūpesnius. Taip gaminti vaikai dār kūdikiais būdami atsīzīmēs savo tvirtumu. Giedrai zvelgs jū ākīs. Rimtai, bet galingai jie kibs ī parinktājī dārbā ir vīkīs jījī be jokio svīrāvimo. Tvirtībēs ir galībēs zīmīs bus tiesiog regīmas īš viso, kā jie darīti pradēs, nors būtū tai menki ir kasdienio dalīkeliai.

Bet kur būtū tokiū vaikū? Kur tēvai, kurie taip gamina, kad jiems tokie vaikai galētū gīmti? Gālima

nuroditi į givulius. Tiejie gamina visiškai tām atsidėje. Kārvė neprisileidia buliaus nebūdama — taip sākant — noringa veršelio parsivesti. Bet skirtumas tarp givulio ir žmogaus yra labai didis. Givuliuose veikia didioji gamta. Žmogui uzduota vienām savaip visa padarīt. O jis vargas nezinėlis. Todėl taip ir gamina lig sapne.

Tai yra ir priezastis to, kad mūsų laike nėra didybės vyrų ir moterų, nėra tikrųjų dikių, kurie nieko nepri-versti valdo gyvenimā iš savo asmenybės gelmių, sekdami jų dėsnius. Ir mūsų Lietuvoj beveik vien tekribzda mažvīriai. Tai be naudos būsimajai žmonijai. Todėl kaip tik reikalinga Lietuviams gimties dalikuose kitaip manīti. Lietuviu tauta teatsigauso, jeigu dabartinė ir būsimoji karta kitaip gamīs ir gimdīs, būtent pilnai žmoniškai. Būdami patīs noro ir vālios didiūnai, ir mūsų vaikai galės didėti. Ir galėtūme žvalgīties, kur pasaulije tokių dvāsios ir kūno milžinų būtū, kaip jų yra Lietuvoj.

Tokiām atsigavimui labai reikalingas yra giedras, tvirtas mánimas. Mánimas yra didiausioji pasaulio galībė. Iš mánimo kila mintis. Jos sudaro tėvuose tikrą givātā. Iš tos givātos tenka ir vaikāms dalis, motinos kūne jiems augant asmens gyvenimui. Kokiomis mintimis tėvai gyvena, tokios prigimsta pagrindinės vėlės įpatybės vaikāms. Daug daugiau negu kraujū ir ūpu tėvai suteikia savo vaikāms savo mintimis. Asmens gelmės pildomos mintiū. Jos yra pirmiausias žmogaus asmenybės āptaisas.

Visos gyvenimo āpraiškos prasideda iš mintiū. O kiekviena mintis giliai veikia geismus ir tuomi kraujā. Mintis pasidaro geismo prasme ir kraujū givībe. Visas žmogus prisisunkia savo mintimis. O jām augstai iškilus, jis visā savo prigimtī pildo savo mánimo galībė. Todėl ir labai lengva numanīti, ar žmogus daug ar

māza mintiū turi, ar jis galingai ar tikt silpnai manīti tegāli.

Visas žmogaus atrodīmas, jo stovila, jo eisena, kiekvienas jo pasijudinimas reiškia, kokia jo mintiū givata yra. Todėl ir negāli būti abejotina, kad tai persikelia iš tėvų ant vaikū. Vaikū asmens givata taip auga, kad pasidaro tinkama ir tokioms mintims, kuriomis tėvai gyvena.

Todėl vaikāms, paveikslui, prigimsta, kad tėvai daug māsto ir māno apie lobio susiplėšimā, apie apgavimā, melā, nedorumā, neteisingumā. Tokiū tėvų vaikai vos gāli išvengti nepastoje prigavikais, melāgiais, ir kas tām priligsta. Kiekvienas žmogus žino iš pritūrimo, kaip galingai jį valdo mintis, kuriā jis savo omenij penėjo. Bet kad vaikui jau prigimta yra įpatinga mintiū givata, kad pagal tai ir smāgenis jau yra jām augusios ir pasidariusios įpatingoms mintims nutverti tinkamos, tad vaikai vargu begalės joms iškliūti.

Vėl ir šitame dalyke motinos asmens turinīs labai svarbus. Pirm gaminimo berods tėvo ir motinos mintis vīriausiai kiekvieno asmenij veikia ir suteikia savo įpatybės gaminimo jėgoms, nors abu žmogū dalivauja viens antro mintiū gyvenime. Bet po apvaisinimo motinos mintis ir visa tūjų givata yra nesuliginamai svarbesnė.

Augantīsis vaisius tiesiog kvėpuoja motinos mintiū ore. Tėvas tegāli tik prisidėti, pasirūpindamas, kad motinai priplauktū kuo-graziausios ir kilniausios, maloniausios ir šviesiausios mintis. O motina būtinai turētū vien apie tai manīti, kas teisu, gražu, malonu. Taip abu ir tuo jų vaikas giventū skaidriame, tūriame mintiū ore. Ir tik taip abu gimdītoju atliktū savo pareigas prieš savo vaikā.

Žmogus negāl nieko kito veikti negu tai, į kā jo mintis krīpsta. Kad žmonės tai tik išikāltū gerai ir

niekumet nepamirštū! Tuomet jie pasirinktū vis geriausias ir tinkamiausias mintis ir jas penētū, tai esti, jas pilditū savo sāmone, jas palaikidami sāmonej kuoilgiausiā laikā. Mintis ūra tikri gīvi gaminiai, kurie labai daug reiškia kiekvieno paties ir kitū žmoniū gyvenime to paties laiko ir būsimūjų kartū āmziuje.

Iš visū šison paduotū išguldīmū tur-būt aišku ūra, kad vaikas iš tėvū gauna ne vien kraujā su visomis jo duoklėmis, bet ir lgeismāms ir mintims sālīgas. Negālīma nē viso ūsivaizduoti, kiek tėvai vaikāms suteikia, o koks labai didis dalīkas ūra apsivesti ir kūdikius gaminti. Paprastai tėvai reikalauja iš vaikū pildīmā visokiū pareigū. Bet nesuliginamai didesnēs ūra tėvū pāreigos prieš vaikus. O tos pāreigos ūra jiems-dviem uzduotos jau iš pirmūjų jū dienū. Kiekvienas žmogus, kiekviena žmona atsāko su visu savo kūnu ir krauju, su visu savo asmeniu uz savo gyvenimā, savo pasielgimā prieš būsimājā kartā, prieš visā žmonijā. Gimdimas ir toliau visas tėvū gyvenimas ūra slėpinis, kadāngi jis ūra visū dalikū kilniausias. Reikētū tai pilnai atjausti ir niekumet nepamiršti.

Vaikai tokiū tėvū, kurie bus gamine su pilnu atjautimu savo pareigū ir gyvenimo galibiū, bus tikrai sveiki ir kūnu ir siela. Kaip kokie stebuklai jie gīves tarp kitū. Dvāsia o gāl ir kūnu jie būs milžinai. Iš skaistiūjų jū veideliū spindēs kaip žvaigždēs gīvosios jū ākis ir pareikš, jog iš jū žvelgia galingas mānimas, sieloj dega mānimo ugnis kaip gīva liepsna. Ir jū protas bus nuostabus. Iš pat mažū dienū jie aiškiai skirsis nuo kitū vaikū. Pat lopšyje jie pasirodīs protingais. Neverks, nerēks. Ramiai jie sau šipsosis ir žiūrēs, kaip suprātus tā jiems naujā aplinkibe. Tik išālke ir nešvārūs pāstoje, jie reikalaus pagālbos. Bet apvaliti, pavalgīditi jie sau gīves ir žais, kaip išmintin-

giausieji, kuriems nieko naudingesnio tuo tārpu dariti nēra gālīma. Nebūs tėvāms reikalinga naktimis budėti, pas gīditojā bēgti, pirkti visokiū vaistū ir maistū, kurie šiandien vaikū maitinimui siūlomi o juos tik susargina. Viso to nebereikēs.

O tatai paeis iš tėvū gyvenimo, iš jū doros, iš jū skaistumo ir širdingumo, iš skaidrios jū mintiū gīvatos. Tokie tėvai bus savo vaikū mīlimi be jokiū ūsākīmū. Vaikai negalēs kitaip pasielgti. Per gīvai jie atjaus, kas jiems iš tėvū ūra teke. Vaikai bus palaimingi visā savo āmziū. Žydāms tāpo sakīta: Gārbink tėvā ir motīnā savo, kad tau gerai pasisektū ir tu ilgai patektai ant žemēs. Bet daug reikalingiau ūra tėvāms sakīti: Gārbink žmoniškumā ir gaminimo dēsniuose, jeib tu pilditai savo pāreigas prieš savo vaikus ir visā žmonijā!

Tik taip tegāli žmonija atsigauti ir pasveikti. Nebūtū tad tiek ligū ir tiek lošū žmoniū, nebūtū tiek nelabumū ir kvailumū. Sveikasis, tirusis žmoniū kraujas apsigītū pats nuo visū nesveikumū. Nereikētū jām ūmaišiti, kaip tai šiandien beveik kas dienā dāroma, visokiū nuodū ir nešvarumū, kurie jū tiktai teapsunkina. Nereiktū bausmiū ir kalėjimū. Nebūtū tiek piktenibiū, iš kuriū visi žinomieji biaurumai gimsta. Giedrioji žmoniū ūpū ir mintiū gīvata būtū kaip koks dangus, kuriame žmonēs gīvena. Ir skaistieji jū norai, šviesiosios ir doros jū mintis apsaugotū juos kaip tikri angelai.

□ □ □ □ □ Žmogus ir Gimtis. □ □ □ □ □

Gīvenimo prasmē. Kas ligšol pasakīta apie gimdimo slėpinius, kartais ir giliau sieko ū esamībēs gelmes ir atidengē gyvenimo galias, bet dārēsi tai tarsi tik progai pasitaikius. O tai neuztenka aiškiām, nors ir ne pilnām atsākīmui ū visus sukilu-

sus klausimus apie gimtį. Todėl reiks dār kartā pazvelgti į žmogū ir į jo taikiū su visa esamibe, su re-gima gīvata.

Sākēme žmogū esant keliū sāstatū sāstata. O tā reikia visiškai išmanīti. Žmogaus kūnas ĩra sau dalikas, kurs žmogui tarnauja. Kūnas ĩra gaminamas ir gim-domas; jis minta ir auga, silpnėja ir pranīksta. Visatai žmogus pajunta, bet tikrū, aiškiū ir tiesioginiū žiniū apie tai jis neturi. Kūno gyvenimas pasilieka jām apītemoj.

Vienok visumet žmogus tai numāno, ar kūnas ga-lingas ar silpnas, tai reiškia, ar jis sveikas ar ligotas. Ir visi kūno linkimai žmogui pasidāro šiek-tiek žinomi. Kūnui reikalingas oras, valgis ir gėralas, toliau judėjimas bei pāilsis, ir nuo tikro āmžiaus jām žādasi smagumas, jeigu atiduot galētū diegū, naujām kūnui augti.

O tame vėl skirtumas tarp moters ir vīro kūno. Moterai šis kūno linkimas nėra tiktai kaip virui akies mirksnio arba nors ne ilgo laiko dalikas. Moters kūnas linksta prie galingai sukīlantios pradios ir tad prie ilgū mėnesiū viltingo, bet labai slėpiningo pasi-dziaugimo.

Tik reikia gerai suprasti, tai tėra tik linkimai, kurie pritraukia žmogaus pastebėjimā, o jām tesilieka jus-mais, kurie nepasidāro aiškiai ir tikrai žinomi. Kūnas su savo gyvenimu ir su savo reikmenėmis ĩra sau at-skira gīvata, net tikras gīvis šale žmogaus. Jis labai līgsta į augmenī. Kaip augmuo dīgsta, auga, maitinasi ir veisiasi, taip auga bei tarpsta ir žmogaus kūnas.

Nuo kūno reikia atskirti geismingumo gīvātā. Tše pasidāro jausmai, geiduliai ir visokie karštumai. Ir ta gīvata, kuriā vadinti gālime vėle, tuo ĩra ĩpatinga, kad joje glūdo noras, gīvībės pajausti, ir todėl būti erzinama. Vėlēj žmogus priima gyvenimo arba aplinkinės gīvātos

uzgavimus, dziuginantius ir skaudiantius. O tame jām rodosi gīvībė.

Jeigu nėra vėlei jokiū judinimū ir erzanimū, žmogui dārosi nuobodu ir nīku, tarsi gyvenimas būtū be turinio ir be prasmės.

Šita geismingoji gīvata vīriausiai judinama kūno gī-venimo, tai esti, jo mitimo, augimo, tarpimo ir jo ĩsi-veisimo. O taip gintis labai daug sveria ir toj gī-vātoj. Dār gi gāli pasidarīti tarsi vienatinė gīvībės pajautimo versmė. Ir leisti žmogū pamiršti visus kitus gyvenimo patīrimus. Nėsa ir šis žmogaus asmens gī-vībės skīrius ĩra toks, kuo ir kaip jis maitinamas.

O apie jį žmogus daug daugiau numāno negu apie kūnā. Vėlė kuone stovi jau žmogaus sāmonės šviesoj. Gerai pamėginant berods pasirodo, kad, pasiduodami geismāms, mes visumet temdiname savo išmānīmā. Tik paprastai žmonės to nežino. Ir kuone gīvena vien jausmū-geismū sūkurīj. Didiausiasis žmogaus āpraiškū skaitius paeina iš geismingosios jo gīvātos, iš jo vėlės. Net paties kūno reikmenės dažnai stāto-mos į šālį, geismāms veržianties priekin.

Kaip žinoma, geiduliū vāromi žmonės dāro net ir tai, kas kūnui kenkia. Ir taip beveik visumet griauja kūno sveikātā ir jį prazudo, kad pātis pasilieka be kūno, tai esti, kad miršta. Geismingoji gīvata nėra pasotinama. Nėsa ji netraukia savespī maisto, bet ji nori būti erzinama, o tai, kol ji ĩra. Todėl ji neturi saiko. Ir žmogus nepatīres kitos, pilnesnės gīvībės, tiki jā esant vien geismingoj gīvātoj. Todėl jis pasi-dāro grobiku, kurs viso pasaulio "gerības" susikrauti norētū, savo gīvībės pajautimui penėti. O tuo savo pasistengimu tik nieko nepelno. Vis jis lieka ālkanas ir ištroskes. Jo gīvībė tūno kitur. Bet to nežino-damas, žmogus tampa tikras svetnauda.

Kitas žmogaus asmens gyvenimo skėrius yra jo mintių gėvata. Ir toji galėtė būt vadinama atskiru gėviu. Ji dėgsta, auga, gimsta, tarpsta kaip visa, kas gėva. Tik ji kaip ir vėlė nėra dalėkas regimojo pasaulio. Vienok ji gana rėškiai jame veikia. Ira ji tėse net didiausioji galia. Mintėis kuria daigtus ir juos tvarko. Jos pasidaro geismė ir jausmė prasme ir siela. Ir nori vėrauti visame gėvenime. Iš mintių paeina uėzvaldos ir pajungimo galia. Žmogus, uėzimitas kurios-nors minties, nori jos uėzvoėti visiems žmonėms. O iėtikrėjė jis pats to nė nenori, bet jo mintių gėvėbė taip apsireiėkia, susituokusi su geismingumu.

Nėsa ir mintių gėvenimas nesilieka sau vienas Sale vėlės ir kėno gėvenimo. Jis jė palietiamas eina daėnai su jais drauge. Tik jis visumet aiėškiai pasirodo esantiu kitos rėėšies gėviu. Daėnai žmogus tiki savo esme esant savo mintėise. Josiose švietia žmogaus sėmonė skaisčiausioj šviesoje. Todėl ir nieks paprasto šiek-tiek iėaugusio žmogaus taip neuėgauna, kaip griovimas jo mintių gėvenimo.

Iė to, kad yra sutuokta mintių gėvata su geismė ir kėno gėvatomis, iėseina, kad ir mintėis kaip-noris pagauamos gimties. Ir todėl vėrė bei moterė mintėis gana aiėškiai skiriasi vienos nuo kitė. Jos turi ipatingas savo varsas. Ir niekumet negėli motera tokiu-jau bėdu manėti kaip vėras ir antraip. Tik pakilus nuo paprasto asmens laipsnio, randasi abiem lėgus mėnėmas.

Visi ligėsol minėti žmogaus asmens gėvėbės skėriai yra kiekvienas sau gėvata ir apsireiėkia tai viena, tai antra arba tretia aiėškiau, arba visė apraiėkos dārosi miėrai. Bet nėra tame dār žmoniėskumo. Gėvėjė kėnā lėginant iė augmenė, gėlima apie geismingājā ir mintių gėvātā pasakėti, kad tuo iė žmogaus tārė gėvulio asmenėbė.

Žmoniėskumas yra visai kitas dār dalėkas. Jo branduolas yra žmogaus Aė. Tasai visumet tesiranda tėse, kur yra žmoniėskos dvėsius-sielos. Tosios jis yra apraiėka. Ir su juo apsisāko ir sėėzinė. Iš tos paeina teisingumas, dora, malonumas, skaistėbė, iėmintis, kantra, valia ir tvirtėbė, dvėsius galia, dvėsinė žmogaus groėė, ir tt.

Žmogaus žinojimas apie save, kurs apsireiėkia savo Aė, nepaeina iė to, kad jis yra atskira asmenėbė, bet iė to, kad ji jautiamame sārėėjė stovi su esties pāgrindu, kurs vienas yra tikrasis Aė. Tėlė manėtojė berods žmogaus Aė iėvedamas iė kėno arba vėlės ir mintių gėvātos. Bet yra tai apsirėkimas, kurs atsitinka, žmogui patiām dār nenusimānant, dār nesijautiant savo esmėje, tajai veikiant labai dār silpnai regimame pasaulyje.

Tiktai iėstirkime žmonių pasielgimā, visus jė veikimus! Labai retai tepamatėsime iė jė spindintė pātė žmogė. Todėl paprastai ir labai silpnas tėra žmonių teisingumas, iėmānėmas, jė dora, groėė, ir tt. Todėl mēėza ir tik tėra žinoma apie tai, kas žmogus yra, kas jo asmenėbė, kaip jis patenka iė šė pasaulė, iė esamėbe, kas yra gėvenimo prasmė, ir kām apskritai ėmus, žmogus gėvas.

Ira apie pātė žmogė tėli pasidare ipatingā dār nuomone. Mat, mokėlininkai, gerai skirdami vienā nuo antros šėėson minėtė žmogaus asmens gėvātė, sāko vienā esant pasidāriusi iė kitos, kėnas esās pradėa, o jis iėduodās geismingumo ir mintių gėvenimā. Kitoko visai neesā. Dvėsia-siela esanti mintių ir geidulių gėvėbė.

Tik pastarais gāl 30 metė iėmintingiesniejie gamtos mokėlininkai ir smagenė žinovai, kaip garsusis Wilh. Wundt, apėaukė aiėškiai ir grieėtai negėlimu dalėku, kad

iš kūno pareitū sąmonė ir jos turinīs, būtent jausmai, geismai, mintīs, ir tt. Bet kur tai dār žmogaus AS, jo sąžinė, kuri kaip tiktai neša su savim sąmonės Sviesą!

Ir todėl nevienas jau išminties žmogus išguldė dailiką sakidamas, kad visumoj esā to paties givumo kaip ir žmoguje ir kad žmogus su atskiromis savo asmens givatomis esās kiles iš pilnosios visumos. Toji turinti savij kaipo erdviniai ir laikiniai ikurtā givātā regimājā gamtā, kuri gimdo nuolatai givus pavidalus ir iš kurios žmogui tenka jo kūnas, tai esti, jo prigimtis. Toji todėl ir visos gamtos dalelė.

Gamta pati, kaip ir žmogaus prigimtis, nešama matėrės, kuri vos tėra numānoma erdviniu daliku ir vadinama aitheriu. Jis ir jūra, iš kurios paeina augantioji givibė.

Visai kitoks visumos skirius ir geismū pasaulis. Iš jo kuriasi geismingoji žmogaus givata arba vėlė. Ir žmogui apleidus kūnā, tai esti, jām pasimirus, vėlė ir jo apsireiskimo imonė ir gali vienām antrām numāni tapti. Todėl žmonės ir kalba kartais apie tai, kad vėlės pasivaidinantios.

Kita dār visumos sritis ir mintiū pasaulis. Jame givena žmogus māsīdamas.

Visi šie trīs pasauliai glūdo toj vos numānomoj Didībėj, kuriā galėtūme vadinti Amžina Sviesa arba Patia Givata. Apie ją negālima sakīti, kad ji kur-nors ir arba kuomet-nors. Nėsa erdvė ir laikas tik pasidaro, mums gimstant ir tuo su kūnu tampant erdvinėmis ir laikinėmis asmenībėmis.

Bet tai paprastām žmogui išmanīti nėra lengva ir ne labai reikalinga. Daug svarbiau ir tuo tārpu suprasti, kad minimi visumos skiriai nesiranda šale viens kito, bet viens kitame, kad jū kiekvienas ir tiktai kita esimo rūšis, ir kad žmogus nuolatai givena kartu vi-

suose tuose visumos skiriuose. Bet jis gali kartais tai daugiau giventi kūnu, tai vėl daugiau jausmais-geismais, tai vėl daugiau mintimis. Žmogus savo pasijautimu kilnojasi iš vieno į kitā givavimo skiriū. Bet apie tai rašita daugiau kitur. Ši šon turi užtekti, tai tik paminėjus.

Patsai žmogus, tai esti, dvasia-siela, ir Sviesos Givatos giventojas. Iš jos jis niekumet neišeina. Tik jis ten nesizino ir givena giviau kartu ir mintiū bei geismingojoj ir prigimties givatoj. Mirdamas jis palieka kūnā regimame pasaulyj, po laiko savo vėlė geismingumo givatoj, kol nesusivokia pati nuoga dvasia-siela Sviesos Givatoj.

Iš ten žmogui kripstant erdvės ir laiko sritisna, jām išlengvo dārosi mintiū givata iš atitinkamo didiojo visumos skiriaus, tad geismingoji givata, ir pagaliau kūnas iš regimosios gamtos. Taip jām tenka ir susipina jo asmens givatos į vienā asmenį, ir žmogus givena erdve ir laiku.

Nesuardomi dėsniai valdo žmogaus atėjimā ir šį pasaulį ir jo išėjimā iš jo. Kaip visai paprastai mātome, gamtoj randasi nuolatai givi pavidalai ir vėl dingsta iš jos, o nauji stojasi jų vietoj. Taip atsitinka augmenioj, givioj ir žmonioj.

O žmonioj ipatiai aiškiai pastebėti, kaip seka viena karta kitājā. Tėvai gamina vaikus, vaikai užauga ir vėl gamina savo pasekėjus, ir taip eina gaminimas ir givavimas per amžius. Nuostabus tai ir neišmāstomas dailikas!

Patsai žmogus ir kaip kokia sėkla sodinama į gamtā. Bet jis pats nėra gamta, kaip ir grūdas, dėtas į žemę, nėra žemė. Tiktai vis būna taip, kad dirva parenkama kaip koks ir grūdas. O tas parinkimas stovi po esties dėsniais. Koks ir patsai žmogus,

tokie jām tenka tėvai ir iš jų jo prigimtis. Esties dėsniū vedamas, žmogus pragįvsta tai viename, tai ant-rame visumos skėriuje, kol pagaliau nepasieka erdvinės gėvenimo rūšies, tai esti, regimojo pasaulio. Ir tame jis gimsta tše, kur žmonės, kur aplinkėbės ir visi pasaulio padėjimai jo ĩpatingumui pritinka.

Jeigu gaminantiems žmonėms nėra jiems gentiškos asmenėbės, kuri iš jų galėtū gimti, tai nesiranda apsvaisinimo, nors tie žmonės ir būtū visiškai sveiki ir be jokiū ligėtiū. Jie nesusilaukia vaikū. Kur jų ĩra, tše jie visumet prilėgsta tėvams, o vėriausiai pagal savo vėlės-dvāsios-sielos būtī. Iš to išeina tad prigimties panašumas. Sāko išmintingiejie, kad vaikai ne todėl prilėgsta tėvams, kadāngi jie ĩra jų vaikai, bet kad jie tāpo jų vaikai, jiems prilėgdami.

Berods atsitinka ir taip, kad vaikai visiškai kitokie ĩra negu jų tėvai. Tatai taip išguldoma. Kur žmonės vien prigimtimi gėvena ir nieko šiaip neapreiškia, tše nėra didiū skirtumū. Tiktai, kaip jau sakėta, kartais vaikai ateina ĩ atvirumā, kas tėvuose paslėpta. Didėsnis skirtumas randasi ten, kur geismū gėvata žėmiau apsvaiskia. Vaikai dažnai turi kitus geismus ir norus. Bet ĩstikrūjū nėra tše skirtumū. Tik nereikia geismus skirti pagal tai, ko jie pasiekti stengiasi, o vien pagal tai, kiek jie galingi ĩra, kiek jie uzima žmogū. Sitas jų galingumas bus beveik visumet toks-jau kaip ir tėvū.

Ar vienas ĩra vagis, ar jis kitus apžodiuoja, ĩra vis tiek. Vis jis ĩra plėšikas. Tėvams esant piktliezuviais o vaikams vagimis, jie labai gerai prisilėgsta. Tikslus pastāto geismams visumet aplinkėbės. Vien geismū gėvėbė paeina iš tėvū. O kaip ĩra blogame taip ir labame.

Pagaliau atsitinka ir tai, kad vaikai parodo ĩpatingus gabumus, kuriū nėra tėvuose. ĩra tai supran-

tama, žinant, kad visi dvāsiniai gabumai ĩra žmogaus asmenėbes ĩpatėbės. Kiekvienas žmogus ĩra, kaip jau, tur-būt, numānėme, dieviškos kilmės, ir todėl gėnėliškias. Tik nėra lėgūs žmoniū atsilukėtinimo laipsniai. Ir dėl tos priezasties žmonės ĩra nelėgūs. Bet sveikos ir skaistios prigimties tėvams, kurie dorai gėvena, gālė veikiau gimti gėnėliški vaikai, juose turėdami tinkamū ir reikalingū sālėgū savo gėvenimui. Tuomet vaikai rodos neprilėgs savo tėvams. Tatiau jie bus vieni ant-riems gentėis. Gentiškumas randas skaistėbėje. Toji ĩra būtina, kad gėnius apsvaiskė galėtū.

Taip mums šė ir tā apmāstius, pasidāro aišku, kad gėvenimas turi žmogui visai tikrā prāsmė. Pabandėkime jā dabar po visū šiū išguldėmū trumpu žodiu pasakėti. Žmogus viso-ko apsvaiskia, būtent savo kūno gėvėbe su visais tosios linkimais ir su visomis jos reikmenėmis, toliau visokius jausmus, geismus ir pasibiaurėjimus, mintis ir mānėmus. Ir paprastai māža tėra tarp viso-to numanėti žmoniškumo.

O be abejonės, tām gimsta žmogus, kad ĩnėstū kaip tik tājė ĩ šė pasaulė. Žmoniškumas turi pasidarėti per kiekvienā žmogū veiksnėiu gėvenime, o dār-gi galingiausiuoju tarp visū veikėniū, būtent naugijos, augmenijos ir gėvijos. Tuo tārpu nėra dār daug to numanėti. Kur žmogus mūsū laikais ĩstiesia rankā, tše jis beveik visumet padāro kenksmū. O žinant, kas ĩra žmoniškumas, žinoma ir ĩra, kad tasai turėtū pasauliui atnėsti tikrā palaiminimā.

Iš viso to išeina, kad žmogus gimsta šiām pasauliui, jeib žmogumi taptū, jeib jo žmoniškumas stiprėtū ir didėtū, ir jis juo apsvaiskė, skaidrintū ir grožintū visā gamtā, visā pasaulė.

Sitai gėvenimo prāsmėi vėkinti kaip tik dera gimtis. Su ja todėl toji ĩra kuo-ankėstiau sumėgzta. Ir todėl

Ji taip labai pritraukia žmogū. Ji rodosi kupina slėpinių, kadangi ji savije neša ir paties gyvenimo prąsme.

Gimties uždaviniau-du. Savo pradioje šis rąstas kalbėjo apie tai, kaip gaminimu ir gimdimu žmogui tenka kūnas ir kartu regimasis pasaulis. Iš gimties išeina žmoniū kartos. Ir taip tesiasi žmonijos gyvenimas ant žemės. Nebūtū jos, jeigu žmonės liautūsi gamine. Bet jie dažnai ir nenoroms tai dāro. Kūrības gālios juos topi vertia. O pātis jie augindami savo geidulius, dār āstrina ākstinus paeinantius iš tū gāliū.

Žmonės ĩra geidulingi, norėdami gīvībės, sąmoningumo. Sākoma, jie ieškā palaimos. Toji esanti visū gīvīū siekinīs, esanti tat, ko visi jie pasiilgsta. Palaimos trokšdami, visi gīviai vargstā, gīvenā ir mirštā. Bet palaima nepasiekama. Daug todėl ĩra dejāve manīttojai, ĩr dainiai raudoje! Tik nēra jiems aišku pasidāre, kas ta taip labai pageidaujama palaima būtū.

Pasiklausius prastūjū atskirū žmoniū, prisieina net stebėties. Vienām rodosi tat palaima, kas tikra kitojo nepalaima ĩra. Mat, žmonės nelīgūs. Jū nelīgumai matīti kūno, geismū ir mintiū gīvatoj. Bet rūpimām dalīkui už visus svarbesnis ĩra tas nelīgumas, kurs pasidāro iš didesnio arba menkesnio žmogaus dvāsios-sielos budrumo. Todėl palaima rodosi glūdanti tai viename, tai kitame dalīke.

Bet gerai apmāstant pasaulio kūrimo laipsnius ir žmonijos gīvenimā bei atsilukstinimā, aiškėja, kad palaima visumet tada randasi, kuomet sąmonė daugiau sušvinta, sąmoningumas skaidrinasi. Trumpu žodiu: palaima ĩra sąmoningumo giedrėjimas, gilesnis gīvībės atjautimas. Kas sąmone smelkia, ĩra nepalaima, kas jā gaivina, palaima.

Tiktai labai dažnai žmonės kažki kur nuklįsta, norėdami sąmoningumā skaidrinti, gīvibe giliau atjausti. Jie tiki palaimos turėsiā, labai suerzindami kraujā ir geismingājā savo gīvātā, arba sužadindami daug mintiū. Berods sąmonė tada labai sumirgsta, ir atrodo, tarsi daugiau šviestū. Bet netrukus, žmogūje dārosi tamsiau negu pirma buvus. Vos pakentiamas ĩra tad tuštumas, kurs kartu su tamsumu ĩra jautiamas.

Tikrasis sąmonės giedrėjimas ĩvįksta tiktai, žmogui kaupiant savo asmenībės branduole visas dvāsios-sielos galias ir jas tad reiškiant linkimais, mānīmu, mintimis, žodiais ir veikimais. Žmogaus sąmonė, paveikslui, skaidrėja, jām visiškai taip tāriant, kaip jis dalīkā išmānes, tai esti, kas teisībė ĩra. Taipo-jau aiškėja žmogaus sąmonė, jām esant skaistiu, teisingu, tvirtu, ir tt. O visatām pirma reikalinga susivokti savo asmenībėje, būti pilnai vienopu.

Ta palaima, kuri tuomet jautiama, ĩra pradioje visai švelni ir opi, jog vos numānoma kaipo palaima. Tik pranikusi, ji niekumet nepalieka tuštumo, tamsos ir nuobodumo. Priešingai, atmintij, ji kuo-gīviau pasirodo buvusi tikroji palaima. O išlengvo ji ir didėja, pasidāro aiškesne. Tad jokia tariama palaima negāli līginties ĩ jā. Tikrājā palaimā pažines, žmogus negāli tuo abejoti, kas palaima ir kas jos tik šesėlis tēra.

Ipatiai svarbu žinoti, kas palaima ĩra, atsizvelgiant ĩ abiejū gimtiū taikiū. Nieks tiek palaimos nezada žmogui, kaip gimtis. O nieks jām ir neteikia tiek nepalaimos. Kodėl taip, pasidāro aišku, apmāstant, kām gimtis dera, kas jos uždavinīs ĩra šiame gīvenime.

Turėdami omenij tai, kad žmogus ĩra dvāsia-siela, tai esti sąmoningas AS, jo atėjimas ĩ šį pasaulį ĩvįksta taip sākant dvejais žingsniais. Pirma žmogus stāto

į pasaulį savo kūnā, tėvams jį tame gelbėjus gaminimu. Toliau tad jis pasaulėje išigali su savo žmoniškumu. Nors taip turėtų būti.

Pirmasis jo žingsnis atsitinka tarsi be jo noro, vien valdant kūribos dėsniams. Antrasis rodos teiviksta tik jo paties pasirizimu. Bet nėra taip. Ir pirmasis dailikas paeina iš žmogaus asmenybės. Vėl antrasis gi ir likimo, tai esti kūribos dėsnių priruošiamas. Reikia tik atsiminti, kad žmogaus asmenybė kila iš esties gelmių, kad ji yra, kaip rašyta, Dievo kvāpas. Vėl gi matyti, kaip žmonės rodos ir be savo noro vertiami žmoniškais būti. Tik kitoks yra žmogus, kurs iš dīkos vālios gyvena žmoniškai. Regimai iš jo spindi vāiskumas ir apšvietia visā gyvenimā.

Minimiam abiem žingsniams žengti, žmogū gelba gamtos gālios ir imonės, kurių pirm visū pastebėtina yra gimtis.

Aišku, kad iš jos paeina žmogaus kūnas. Tāji gaminti, yra kaip tik jos uždavinis. Bet su žmogaus kūno użgimimu yra platesnis pasidāres ant žemės ir sāmoningumas. Žmogaus Aš paprastai eina su savo kūnu. Todėl dažnai iš gimimo pasidāro ir tiek palaimos. Ir toji, kuri žāda gimti-dvi viena antrai, yra be abejonės iš pat pradios nujautimas to, kad iš jų dviejū gāli daugėti sāmoningumas.

Tatiau reikia ir kitakā dār išmanīti. Ir augmenijoje randasi su išiveisimu daugiau gīvībės, taipo-jau ir gīvijoj. O gīvībė yra sāmone. Bet vien žmonės teatjautia pilnu gīvumu palaimā, kad jiems gimsta kūdikis. Nėsa tuo nėra pasidāres vien platesnis sāmoningumas ant žemės, bet ir giedresnis, kadāngi žmogus pradeda reiksties gyvenime.

Iš viso jau numanīti, kad gimties uždavinis gyvenimo kūrime nėra tiktai paviršiaus dailikas ir nėra tik

vienas. Derēdama žmogui ateiti į šį pasaulį, gimtis dera žmogui ir tām, kad jis galėtų pasauliui teikti žmoniškumą.

To uždavinio sprendime dalivauja taip vīras kaip ir motera. Kas toliau atgal pasakīta, tur-būt gana aiškiai tai jau išdēstē. Vienok, rodos svarbu pastebėti dār ir tai, kas tše esti īpatiška vienos ir antros gimties dalis.

Motera su savo kūno gyvenimu yra daug tvirtiau rīsta erdvės ir laiko ir daug giliau įguldīta į gamtos gālių srove negu vīras. To padėjimo niekas pakeisti negāli. O todėl gimstantiam žmogui ir daugiau tenka iš moters kūniškumo negu iš vīro. Motera yra tiesiog gyvenimo vartai, pro kuriuos žmogus turi žengti, ateidamas į šį pasaulį. O prie šiū vartū jām tenka imonė, būtent kūnas, kad gāli gīventi ant žemės.

Vīras su visomis savo īpatībėmis stovi daugiau gyvenimo paviršiuje ir vertiamas kreipties į dvāsine gyvenimo puse. Nebūdamas taip ankštai sujungtas su gamtos gyvenimu, su jos veiksmis ir jos bangomis kaip motera, jis ir neturi tiek rimumo savīje, kol nėra pasiekęs tikrosios žmogaus kilnībės. Todėl paprastai jis linksta tai daugiau į kūniškus, tai daugiau į dvāsinius dailikus.

Todėl toliau motera gyvenimo srovėj daugiau negu vīras yra patvarumo elementas. Kaip ji rīškiau vaizduoja gimine, tautā bei pāderme, tai esti, žmoniū kūno īpatingumā, taip ji ir vėlės sritīj bei mintiū gyvenime ir yra vidutinis ir gi ramusis padėjimas, sakīsime visuotiniškumas. Visame ji žmonijos gyvenime turtus sulauko ir dalina. Vīras paprastai juos daugina arba aikvoja.

Taip gimties uždaviniu-du pasidalina ant abiejū. Motera teikia būsimām žmogui vīriausiai kūnā ir ūpū

bei mintiū gyvenimā. O tai reiškia, kad ji paduoda savo vaikui visā savo giminės, tautos ir padermės praities turtā. Vīras gi žādina esamas galias veikimui. Ir turētū budinti vaikū pasistengimā, žmoniškumui vīkinti gyvenime, motīnai išlaikant kūdikius nekaltībėje.

Taip turētū būti. Bet gaila, kad mūsų laiku to beveik nėra. Ir iš to, kas kitur jau pasakīta, tur-būt aiškėjo, kaip labai toli motera pasilieka atgal nuo savo uždavinio, nesulaikīdama žmonijos turtā nīkdama doroj. Vėl didiai nusikalsta vīras, nesistengdamas auginti tikro žmoniškumo. Abiejū palaimos stoka yra geriausias māstas jū-dviejū nusidėjimo.

Bet su tomis mintimis priėjomi jau kitā vietā, iš kurios reikia žvelgti į gimties uždavinį-du. Gimstantiām žmogui ji teikia kūnā bei gyvenimā, tuom ir galimībe atsilukštinti. Bet ir gimusiām bei priaugusiām žmogui gintis taipojau yra svarbi. Ji tad neb-silieka apskritai gyvenimo dalīku, bet tampa jo asmens galia. O tuo būdama, ji taipojau turi du uždavinį. Katrām atskirām žmogui turētū jo gintis derėti jo kūno stiprėjimui ir toliau žmoniškumo tarpimui.

O kaip šis on gana platiai išguldėme, to paprastai nėra. Ta už visa daugiau palaimos žādantioji gintis už visa daugiau nepalaimos atneša žmonėms. Ir tuo Apvaizda tarsi kaltinai įkalia jiems, kad jie gimtimi tām nesinaudoja, kām ji skirta yra. Sākė kazi-kas, būk išalkis ir gimties reikalavimas valdantiu pasaulī. Bet kad gintis jī vertia į vargo duobe, tai kaltas patsai žmogus.

Paprastai gālīma girdėt, kad motera esanti atsākoma už žmoniū nelaimė. Net Biblijoj tai aiškiai iš-reikšta. Nors tše vėl ir parašita, kad per moterā tekes žmonėms ir išvadavimas, kaip per ją atėjusi nuodēmė

į žmonijā. Giliai tame glūdo teisībė. Ji jungiasi visai arti su gimties uždavinį-du, su jos tikslu.

Mūsų laikas, suprantama, tos teisībės neatspėja. Visai tik iš paviršiaus jis žino kalbėti apie moterū netikumus, kad didiausias jū rūpesnis teesās, kaip sau vīrā sumediojus, kaip tām tikslui visokiais būdais sukėlus vīruose gimties troškimus, kaip visā savo apsilvilkimā, savo pasipuošimā, pagaliau visā savo gyvenimā tām taisius.

Istikrūjū yra pradinis motriškos gimties uždavinis gimditi, o tām nėra išvengiamas vīras. Bet šis gimties linkimas yra minimū moterū visiškai sudarkītas. O kad ir tūlos sāko šaukiantios tik vaiko, jū šauksmas per žīmiai reiškia gašlumā. Ir todėl anie vīrū kaltinimai nėra be priežasties.

Vėl gi moteros skundiasi vīrais. Sāko griežtai, vīrai esā kalti gimties gyvenimo pagedimo, būdami gimties dalīkuose beveik tik gīvuliai, nežinā laiko ir nepažīstā saiko, neatsižūrī į moterū įpatības, į jū padėjimā, į gimstanti kūdikī, ir tt.

Teisībės yra be abejonės vienū ir antrū skundose. Ira visokiū vīrū ir moterū. Bet kaip rodos, moteros bene turės daugiau priežasties pasiskūsti vīrais negu vīrai moteromis. Vīrai jau iš prigimimo nėra taip tvirti savo būde kaip moteros. Jie daug greičiau svīruoja doroje. Tai kazi-kaip pasišventia augšties dalīkams, tai vėl visa pamirsdami braidioja po purvus. Moteros veikiau pasilieka tame, kas joms prigimties, pāprotio ar šiaip ko nutiesta.

Kas apie jas pasākoma nutariantiu būdu, nepaeina iš gilaus išmānimo. Visumet tie vīrai daugiau apkalba moteras, kurie paleistuvaudami jas daugiau yra žemine, į jas žiūrėdami vien kaip į imone, savo geiduliāms ir troškimāms patenkinti. Vėl gi kalba blogai apie mo-

teras ir tie vėrai, kurie neturėje doros tvirtumo, kartą kai-kurios ištvirkusios moters tūpo parbloksti.

Iš viso to išeina beveik nekanta tarp vėro ir moters. Ira tai suprantama. Turėdamu viens antrām derėti tikrajai pāzangai, žmogaus vaiskumui auginti, buvo arba ira viens antrām jeigu ir ne kūno, tai tikrai dvāsios silpnėjimo priežastimi. Nusizengdami prieš gyvenimo dėsnius, jie kaltina viens antrā nepasieke augštojo gyvenimo tikslo, kuriām kaip tik tarnauti duota gimtis.

Taikius tarp vėrū ir moterū, bernukū ir mergaitiū ira ten visumet kitoks, kur žmonės pasistengia būti žmoniškais, kur jie gyvena pasinaudodami gimtimi žmoniškumo atsilukstinimui. Tse jie žiūri į viens antrā kaip į tikriausiā savo geradarį. Tse moters ir vėro gražumas viens antrām visai kitakā reiškia negu tinkamibe kraujui ikaititi.

Ira antrosios gimties grozė ipatingas slėpinis. Nesiriša jis tiek su kūniškais gimties tikslais, kiek su patiu žmoniškumu ir jo augimu. Tām vienas kitām atrodo toks gražus, jeib būtū antrām kuo isakmingesnė žmogaus apraiška ir žadintū antrame žmogūje atitinkamajā. Todėl miltintiejeje viens antrā regimai grožina. Istikrūjū turētū meilė visumet žmogū augštinti.

Ira skirtumo tarp vėriško ir motriško gražumo. Kaip jau kartā sākėme, žmoniū grozė taip sujungta su skais-tumu, kad negālima jūdvejū nuo viens antro skirti. Bet ligindami mergaitės groze į vėriškājā, pastebimi dār kitākā. Motriškojeje grozė ira šventa, vėriškojeje kilni. Vėriškasis tepaboja pilnai tik motriškājā groze, pasilikdamas kilnu, mergaitė vėl gī vėriškājī gražumā, pasilikdama šventibės jausme. Kas be to pasidāro numānu kaip grozė, tai ira ar kūno tikslingumas, ar

koks žmūmas, skirtumas, kurs greitai pritraukia ir labai greitai vėl atstumia.

Skaistūs žmonės susiėje tokiū dalikū nelabai pastebi. Du skirtos gimties žmogū jautia pradioje viens antro šventumā arba kilnumā. Todėl paprastai nekaltū jaunūjū meilė ira lidima labai gilaus tikibos atjautimo. Ir tik išlengvo tedingsta tasai, abiem daugiau gyvenant kūno linkimais.

Tuomet minimas šventumas ir kilnumas apsireiškia tik dār drova. Ji moterōje daug ira didesnė negu vėre, kadangi moterai jos kūnas kaip apskritai gimties ir gyvenimo klausime daug daugiau reiškia negu vėriui joje. Todėl motera ir savo kūnā taip saugoja, ir tik nori prie to žmogaus prisiglausti ir su tuo kartu gimties slėpinius patirti, kurī augštiausioje garbėje laikiti ir su kuriuo galētū visā amžiū praleisti.

Patekdama tai vienām, tai antrām, ir kitām dār, ji lig praranda savo gimtī. Jos kūnas tarsi dalimis išvalkiojamas ir išnešiojamas į visas šalis. Ir ji nebegivena givibės gilumoje, bet guli kaip kokia visiems šunims padrėbta mėsa. O tā pajausdama ji pasilpsta ir dvāsioje-sieloje.

Sveika motera tokiā nelaimė numāno, ir nenori išileisti į artimesnī susiėjimā, jeigu tasai nepasilieka visām amžiui. Draugāvimas su kitu vėru jai tebūtū gālimas kitu kūnu. O tām reikia būti mirus ir naujai gimus. Mergaitė, tekusi vėriui, paprastai jo nebenori paleisti. Bet ne todėl, kad jai vėras geistinas, bet kadangi ji tām vėriui savo gimtī, tai esti imone žmoniškām kilimui, ira iteikusi.

Pasidavimas ira didis motriškios atsilukstinimo, bet ir jos žuvimo žigis. Ir vėras dabar atsveria, kām jos amžius tiks. Daug daugiau negu vėriui tām gimtis ira moterai svarbi. Kaip gimdimas, taip ir gimtis ira

beveik vien moters dalikas. Neliginamai daugiau negu vīras ji ūra gimties asmenībē. Nors vīrai tai nujaustū ir tai brāngintū! Sukiltū iš to abiem gimtiem gīva galia, žmoniškai tarpti.

Vīrui gimtis visai kitā-kā reiškia. Pats gimties patīrimas ūra jām beveik tik akies mirksnio dalikas, jeigu nebūtū paskendes jau gašlume. Sveikas vīras jautia turīs dirbti, veikti, jeib suteiktū daigtāms ir visām gīvenimui žmoniškumo antspaudā. Drova jām ūra atsilaukimo rāginimas, kol nēra tos motriškosios pritikes, kurios skaistumas jām žādina šventumo atjautimā, ir kuri žādina jame pasitikėjimā savo kilnumu. Jis ieško draugos, kuri jām padētū vīkinti jo gīvenimo prāsmė, kaip motera sau ieško draugo, jeib su tuo pasiektū savo tikslā. Visiškai atsilaukīti nuo gimties, reiškia vīrui tiek-jau, kiek moterai pilnasis pasidavimas vīrui, kaip kiek atgal tai pasakīta.

Paprastai tikima, gimtī esant vien tām, kad gimdūs žmoniū. Iš viso, kas ligšol pasakīta, rodos pasidārē nors numanu, koks lėkštas tas tēra mānīmas. Tasai ir pagimdē tā mintī, būk vienātinis moters uždavinīs esas būti motīna. To nepildūs, ji neesanti žmona. Bet kodėl nesākoma, kad vīras, netāpes tēvu, nēra pilnas žmogus? Aišku, kad tšė glūdo keli nesuprasti dalikai.

Be abejonēs turi gimtis uždavinī, gaminti naujus žmones. Bet tuo patīs žmonēs beveik nieko nēra padārē. Tšė veikē vien jūjū prigimtis. Visa atsitiko tarsi toli nuo jū, šale jū sāmonēs skritulio. Gimtis tetāpo abiem susidėjusiam, būtent moterai ir vīrui, prasminga, kad tarp jū dviejū stovi jau kūdikis, prieš kurī turi labai svarbias pāreigas, kaip tasai kūdikis, juodu mīlėdamas, jiem-dviem gimē ir dėkingas ūra, kad jī šiām āmžiuī ūra savo krauje ir kūne ir savo gīvenime

priėmusiu. Slėpiningasis taikius, kurs kartais ūra pasidārēs ir nekantos jėgomis, turi gīvenime paaiškėti ir tapti pilnai žmonišku.

Seimos gīvenimas, kaip jis paeina iš gimties, ūra tām artimiausioji proga. Seimoje susieina žmonēs, kurie su savo atsilukštinimo laipsniu geriausiai viens kitām prītinka. Ir kiek seimoj tēvas ir motīna gāli padidėti žmoniškume arba ir menkėti, dār paaiškēs iš ketamūjū išdėstīmū, jeigu tūli dalikai nebūtū išmanīti iš to, kas jau pasakīta. Šišon svarbiau ūra suprasti, kaip viena gimtis antrajai dera, gīvenimo prāsmėi vīkinti.

Tām ištikrūjū žmonēs su žmonėmis ir tik gīvena. Jie vienas kitā augština ar žemina. Žmonēs veikia viens kitā savo kūnu, būtent jo pavidalu, jo pajautimu, slėpiningomis jo gāliomis; jie veikia viens kitā ir savo jausmais-geismais, savo mintimis, išivaizdāvimais, ir kt. Pagaliau žādina ir vieno žmogaus dvāsia-siela kitojo dvāsiā-sielā.

Paskutinīsis dalikas ūra svarbiausias. Bet jis nevīksta, jeigu māža tik tetaria dvāsia-siela iš žmogaus, kaip tai toliau atgal aiškinta. Žmoniū su gīvu augštu ir rīškiu žmoniškumu nēra dār daug ant žemēs. Bet jū dvāsia-siela gāli veikti ī tūkstantius tais apsireiškimais, kurie kokio-nors veikalo, kaip ir rāšto, skleidiami po žmones. Kilnaus turinio rāstus skaitīdami, mes draugaujame su kilnia dvāsia-siela. Ir taip gīvene laikā, nebegālime draugauti su menkesniais. Sāko todėl garsusis Vokietis Ludwig Feuerbach: "Kuo-daugiau susipazindiname su gerais rāstais, tuo-daugiau mažėja žmoniū skaitius, su kuriais draugauti smagu ūra."

Žmoniū taikiuose, kaip dabar aišku, visai īpatingā vietā uzima gimti-dvi ir jū veikimas vienos ī antrā, jū sāndora. Kad iš to išeina gana dažnai žmoniū menkėjimas, tām priezastis guli žmogaus nesijautime.

Gimties uždavinis yra kitas. O atsizvelgdami į ilgą žmonių kelią, pastebime, kad visa žmoniškoji kultūra yra gimties gaminta, yra paėjusi iš taikiaus tarp abiejų žmogaus gimtųjų.

Yra kartą manyta, kad žmonių taikius, jų sądora arba nesądora, dąrosi iš daigtų gaminimo ir tų gaminių pasidalinimo. Rimtesnis tyrinėjimas žmonių istorės ir gilesnis jos apmąstymas parodo, kad toks mąstymas nėra užbaigtas ir nėra pasiekęs esamybės gilumų. Kaip tik pradama geriau pasekti kultūros klestėjimo kelią, ir pasirodo žingsnis po žingsnio aiškiau, kad gimtis visumet yra buvusi ir dar yra tse vėliau visuoju veiksniu.

Pasidaro tai aišku jau tik ir pažiūrint, kaip įviko didvėrių darbai ir veikalai. Visumet jų kilmė yra buvusi veikimas vienos gimties į antrąją. O tse nebuvo svarbus pats gimties gyvenimas, bet vienos dvāsios-sielos apsireiškimas antrajai. Kur eina klausimas apie dvāsios-sielos išgalėjimą pasaulyje, kūno reikmenėms pridėra tik tarnības vieta. Augstesnis gimties uždavinis tegali spresties, kad žmona (mergaitė) žmogui (berneliui) yra grožės-skaistybės-sventumo, o jis jai kilnybės-mąstymo-vaiškumo apraška.

Įpatinga berods, kad pamatinė draugijinė sądora arba tvarka, iš kurios išaugo didiųjų valdiavų galia, yra abiejų gimtųjų taikius, kurį kūrė yra motera, pasistengdama vieną vyrą visam amžiui sau palaikyti. O kad tame neveikia tikrai kūno reikmenės, bet dvāsios-sielos gėlios, matyti jau iš to, kad tas moters pasistengimas, apsireiškes žiliausiojo senovėjų ir nekultūringiausiose giminėse, išliko per visus amžius ir vis išnaujo pasidaro svarbu žmonių klestėjime. Taip ir vėl mūsų laiku, kame taikius tarp abiejų gimtųjų labai jau buvo pakrikes.

Kadangi motera yra visai kitas žmogus negu vyras, vienas antrame greičiau gali numanyti žmogų ir jo asmenybę. Daug garsiau taria apie tąją ir tik abiejų kasdienio apsireiškimai. O kuo-daugiau dar, kad abu gyvena gėvais žmoniškais pasistengimais. Tuomet skamba abiem tiesiog iš vieno antro žmoniškumo gaidos, kaip tik patios dvāsios-sielos jas giedoti gali. Ir žadina kilnųjį atgarsį vienas antrame.

Tam pagrindinė sąlyga yra berods skaistumas. Negalint jo išlaikyti, abiejų gimtųjų draugavimas pasidaro abiem asmenim tikrai kenksmingu, arba, palaimingiausiu dar būdu, jis išsėina į gaminimą ir gimdymą. Ir iš šeimos gyvenimo pasidaro tad tėvams akstinai žmoniškai gėventi.

Yra žmonių, kurie sako, kad neesą galima skaistume pasilikti, draugaujant abiem gimtim. Suprantamas dalykas, kad negali skaistumu tikėti, kurs pats nėra skaitus. Todėl tokie žmonės ir pasiepia visumet vėriško ir motriškosios draugavimą. Bet be teisės. Tik reikia gyvenimą ir jo dėsnius gerai suprasti ir nežiūrėti į jį per gašlumo gaisrus ir per platiai pakreiktus pėpročio nesvarumus.

Jau ir kaimo mergaitė ir bernukas gali su vienu antru draugauti o sukelti vienu antram visa, kas daro gražiu, maloniu, išmintingu. Bernelis draugaudamas su skaistia mergaite, pasidaro palankesniu, protingesniu, tvirtesniu, švaresniu ir regimai dailesniu net savo atrodime. O mergaitė tikrai prazėdi, kaip koks gražus, kvapingas žiedas. Vienas jau pasimėstymas ir rankos davimas gaivina jųdviejų ir kūnus.

Bet visi tie dalykai tėra antrini. Visų svarbiausia yra, kad abu nujautė savo taikiaus sventumą. Tik tuo gimties uždaviniai-du katru amžiuje sprendiasi. Vien bereikia taip gėventi, kad šis sventumas išliktų jiedviem,

kol juodu gīvu ant žemės. O ne vien išliktū, bet kad jis ir didētū. Iš to tad išauga žmogus su visomis žmoniškomis gāliomis kaipo palaiminimas pasauliui.

Meilė. Paprastose kalbose apie gimti-dvi labai dažnai prisimenama meilės, tarsi tai būtų kasdienio dalikas. O tokiu meilė nėra. Kalbėdami apie ją, žmonės turi omenį išgeidimā. Meilės jie beveik visai nepažįsta. Ji tėra tik retas svetias pasaulij. Išgeidimo visur matyti.

Kurs ū bet-kā išgeides ūra, nori tā sau turėti, nori ir iš jo sau naudos, smagumo, pasimėgimo. Pats jausdamas savij trūkumā, žmogus tiki, kad kitasis tąjį papildis. To ūpatiai laukia gimti-dvi viena iš antros. Vīriškasis geidia mergaitės, kad ji pasidaritū tarsi jo turtu, jām "tektū", jām pasiduotū. Ir taip jo išgeidimas neša svetnaudībės žimī. Bet jis ir reiškia dār kitakā. Kurs antros gimties geidia, tas jautia tarpā, skirtumā tarp savės ir geidiamojo; tokiām žmogui regimoji gīvata ūra kupina tik atskirū vienetū, kuriems lemta savo vienatvėj gīventi. Ir tad negāli jām pasidariti žinoma, kas meilė ūra.

Kurie viens antrā tikrai mīli, nieko iš viens antro nenori ir nelaukia. Vien tesirūpina tuo, kaip jām arba jai meile pareiskus. Meilė nieko sau nereikalauja, o tik dalina, kā ji turi. Ir, viens kitā mīlėti, tik tereiskia, kad jām lengviau ūra, tām meile teikti.

Toji todėl ir nešnairėja. Kurs tikrai mīli, nepažįsta nesitikėjimo. Jis mīli, vis tiek, kaip mīlimoji arba mīlimasis ū tai atsiliepia. Bet ūra toks gīvenimo dėsniš, kad tikroji meilė visumet ir sužadina kitame tokiā-jau meile.

Norint žinoti, kas ji ūra, reikia pažvelgti ū esties gilībės, reikia žmogū pamatiti, kaip jis jose glūdo, ir

kokuose taikiuose jis su visu tuo gīvena, kas esti. Meilė paeina iš mūsų asmenībės branduolo. Nežinodamas, kas jis, kaip jis estije stovi, kokia istikrūjū jo gīvenimo padėtis, žmogus ir nežino, kas meilė ūra.

Paprotis žmogū āklina. Todėl jām rodosi, būk jis paėjes iš tėvū, būk jis tos paties asmenībės kaip jo broliai ir seserės, kadangi jie to paties kraujo ūra, būk gīmtinis krāstas esās āmžinai jo tėvīnē, kurios jis dalėlė. Bet dvāsinē jo asmenībē neleidia žmogaus parimti prie tokio gīvenimo supratimo.

Parimdamas savo sieloje, jis iš lengvo vis aiškiau jautia save esantiu asmenībē, kuri gīvena visiškai savo būdu. Iš pat savo gīvībės aušimo valandū, jis nusi-mānē augantiu, kaip koks pasaulis pildosi gīvibe ir gīvībės pavidalais. Nuolat didėjo jām jasmū, jausmū, geismū, geiduliū, vaizdiniū, mintiū, sāvokū, norū skaitius. Aplink jį skeidēs ir turtėjo regimasis pasaulis, o kartu augo ir lobėjo jo asmenībē ir josios pasaulis, būdamas tatiu kažikaip toli atskirtas nuo ano.

Kaip tik užeis jām koks kenksmingumas, kaip tik jo ir jo pasaulio būviui pasidarīs koks paojus, jis pasijaus viso apleistas. Visa pagālba, jām teikiama, jām tik primis tikrā jojo pādētī, būtent, kad jo asmenībės šaknis negāli būti tame, kā jo ākis regi. Jo skausmas visumet tesilieka jo dalīku; jo rūpesnis ir jo vargai negāli pasidariti kartu ir kitū reikmenėmis. Nē vienas kitas negāli prieiti tā, kā jis kentia, kas jām kenkia. O kad iš paviršiaus sprendiant ir kitaip rodosi, visa išmėginant, pasidāro aišku, kad žmogus su savo skausmais visumet ūra vienas.

Vėl gi jo džiaugsmas, jo dvāsios pakilimas, jo sielos gīvībē, toliau jo išmānimo sušvitimas, ūpū, jausmū suskambėjimas, visa-tai pasilieka jo dalīku. Nors jis kalbētū ir šnekētū apie tai kažikaip gīvai, nors jis

sumanītū kazi-kokius veikalus zodio, kūrimo, vaizdavimo ir pavidalū meno, vis dėlto jis pajaustū negalīs suteikti savės, negalīs pasidalinti su kitais savo asmenibe, savo givibe, savo pasauli.

Ir išeina iš viso to tikrasis, giliausias ir gāl skaudiausias vienatvės pajautimas. Žmogus, kurs save ir pasauli išmėgines, kurs ĩra iškiles iš gyvenimo pãprotio, tasai visai aiškiai nusimãno save vienu esant; visã, kas jãm gentiška, zinoma, ãrtima, tũno tarsi uz geležiniũ vartũ. Nẽra nieko jãm tikrai prieinamo. Visame givibẽs gausume jis pasilieka visumet vienas. Nors ir tartũ žmonẽs ĩ jĩ savo zodĩ, nors istiestũ jie savo rankas jãm globoti, nors kreiptũ ĩ jĩ savo širdĩ, jie jo nepasiektũ, jie paliestũ tik jo vienatvẽs pãkraštius, ne jo paties.

Žmogus, tikrai suprãtes save, givai jausdamas savo asmenibe ir jos taikius su visu, kas esti, žinosi save vienu, vienũ-vienũ. O kad to ir nebũtũ, kad giventũ aklame paprotĩj, tad jãm mirties valandoj tikrai apsireikštũ skaudiai ta teisibẽ, kad jis vienas ĩra.

Todẽl ir visumet galingieji manĩtojai ĩra kalbẽje apie apleistãjĩ žmogũ, ir didieji dainiai ĩra dejãve graudiomis gaidomis apie tai, kad tarp tiek givibẽs, tarp tiek giviũ, vienas žmogus ĩra našlaitis. O mũsũ dainos raudulingai dainuoja apie mergaitẽ be tẽvelio, be motiutẽs, kuriuo-du uzvaduojà mẽnuo ir saulutẽ. Visumos jũrose žmogus plaukia sau vienas savo laivelije.

Vis dėlto žmogus turi kur-noris savo asmenibẽs išeigã. Kur-noris turi jĩ saknẽti. Iš nieko negãli bũti atsirãdes jo Aš. ĩ tãjĩ žiũrẽti kaip ĩ kokiã kũno ãpraiškã, kaip ĩ gãrã, kĩlantĩ iš kaitrio šlapumo, kaip ĩ kokiã kazi iš ko pasidãriusiã smẽklã, tegãli juokdariai.

Tas mũsũ Aš tikrai ir skaudiai atjautia, kad jis ĩra, nors kũnas giventũ sau smagiai. Žmogaus Aš, tai esti

jo dvãsia-siela, ĩra tikrai ta esties dalis, kurioj su pilnu žinojimu, su šviesia sãmone giventi gãlima. Tik reikia padarĩti tikrenibe, kas tuo-tãrpu tẽra galimibẽ. O tãm dera, kaip jau parodĩta, givėnimas. Tãm kũribos galia pastãtẽ gimti-dvi, žmonijos gimti-dvi.

Iš žmogaus vienatvẽs gimsta pasiilgimas tojo, kurs šãlint galẽtũ jo apleidimã. Šitas pasiilgimas negãli bũti kũno dalĩku. Kũnui ĩra pasiekiami gamtos giviai. Ir nesukĩla jis iš geismingosios žmogaus givãtos. Jai nẽra jo reikalinga. Ji vien tik nori bũt erzinama. Tuo jai dãrosi givibẽs pajautimas. Ir nẽra pasiilgimo kilmẽ mintiũ sritis. Josios jungiasi nuolat žmogaus sãmonẽj. Ir be atvangos jos plaukia telkdamosi viena su kita. Niekumet nenusenka jũ srovẽ.

Vien tik žmogaus asmenibẽ neprieina savo ligaus. Todẽl jo pasiilgimas ĩra jo asmenibes ĩpatibẽ. Bet tai asmenibeĩ esant supintai su mintiũ, geismũ ir kũno givata, iš tũjũ kiekvienos reiškiasi pasiilgimas. Todẽl kũnas nori pasiekti kũnã. Todẽl nurimsta jo skausmas, jausdamas kito žmogaus, šio antrojo ãtveidio kũno givumã, jo kvãpã, jo šilumã ir vẽsumã, magnẽtines jo jẽgas.

Iš šito gilaus pasiilgimo paeina abiejũ gimtiũ prisilinkimas. Jis ĩra reiškiniš giliausiojo žmogaus pajautimo. Ir pasiliekant jame, pirmasis vĩriško ir motriškosios pasižinimo laikas ĩra visai ĩpatingai šventas. Abi asmenibi tãria viena ĩ antrã, nebũdamos dãr pamirkusios kũno ir geismũ reikalãvimuose, bet, tarsi staigiai nušviestos, numãno dvãsios-sielos kilme, numãno givãtã, kuri mũsũ visũ ĩra tẽvĩnẽ.

Todẽl šĩ pajautimã ĩra gãlima jau kuone vadinti meile. Tuomet išniksta apleidimo jausmas. Žmogus ĩra sutikes kitã visumos gelmiũ ãpraiškã. Ir iš tos jis girdi nuolatine gaidã, skelbiantĩã, kad nẽra apleidimo,

kad nėra vienatvės, kad yra vienybės, kad "abu esava vienos žvaigždės du spinduliu."

Tada visas gyvenimas yra skambus apsakimas vienos gyvenybės. Amžinybės kvėpas apgobia miltintius. Prazūdi visas žmogaus asmuo. Ir krikštauja visos jo jėgos. Kvepia mintiū dvasia, smągina jausmū-geismū kvėpas, o kūnas spindi malonumu.

Kas galėtų atspėti tą slėpinį, kurs už viso to giūdo! Visas pasaulis atrodo abiem kitokiu. Ira jis pamerktas tarsi į patią grozę ir malone. Kas galėtų suprantamai kalbėti apie tai! Daug mąnitojų mąsto apie grožę, o negali atspėti, kas ji. Bet miltintieji visi tai žino. Grožybė yra meilės ir malonumo šviesa, yra kilnybės ir labumo vainikas.

Tiktai kas yra meilė? Aišku, kad iš jos visa esamybė paeina, kad kurība turi su ja savo galią, kad ji yra visos esamybės pradžia. Meilė yra patsai kūrėjas. "Dievas yra meilė." O atskiriems žmonėms "ji yra vienybės sąmonė," kaip sako išmintingieji.

Tik reikia tai gerai išmaniti. Minima vienybė pirmiau turi būti atjautiama su tuo, iš kurio žmogaus asmenybė paeina, kas yra jos tėvinė. O per tąją tad galima pasiekti antrąjį žmogū, kursai save nusimano vienybėje su visumos išeiga, su Dievu. Tik Jame yra duota pilnoji vienybė su miltimuoju arba miltimaja. Nėra kito kelio. Ir tos vienybės sąmonė tik tėra tikroji meilė. Todėl ji ir palaimina žmones tokiu šventumu.

Nėra tai pamirštama. Jos atsimesna visą savo amžiu, kurie šitą meilę yra nujautę. Tiktai kad neįstengia pasilikti toj kilnibėj, kurioje ji savo dovanas teikia. Labai greit žmonės pamano, tą taip pajauti, kaip kiti dalikai nujautiami. Kūno ir vėlės galios veda juos į tokį pajautimą. Ir to klausant, jie tiki pilnibe pasieksią.

Tad glaudiasi kūnas prie kūno, tarsi taip teksianti žmogui pati grožė, pats malonumas, pati tikimybė ir pats augstiausias lūbas. Jau ir rodos, līg visa-tai tampa miltintiūjų turtu, tad, prašokus akies mirksniui, visa yra tūlu, tuštia. Vėl sukūla pasiilgimas, vėl globiasi abu, bet vienybės pasijautimas, kurs abu kartą taip laimino, pasilieka kažki-kokiose augstybėse. Kame dabar tikisi vienibe surasti, tše jie vis pajautia tik nepergālimā skirtumā, pajautia savo vienatvę. Ir tik pažvelgdami augstin į savo palaimos dangū, kurs kartą buvo jiedviem visai nusileides, arba juodu visai į save pakėles, jie numāno savo gyvenimo bendrumā.

Išlengvo nīksta ans laiminamas šventumas, dingsta ir jūdvių grožė. Tatiau juodu žino visai gīvai, jog negāli būti buves tik sāpnas, kā juodu yra patirusiu. Tiktai, kad nigrīžta, kas taip labai buvo malonu. Kūnu-du žādasi vis dār palaimos. Ir ji tše ieškoma. Kūne ir jo ragāvime ieškoma meilė ir gyvenybė, ir tše tik tėra randamas koks bendrumas.

Gīvena tai abu šale viens antro. Gāl ir palaimingu. Juodu miltisi. Nuolat nori iš viens antro išgirsti, kad taip ir yra. Tarsi be to nebebūtū tai tikima. Ir juodu pasisāko, kad miltisi. Bet iš akiū. vėl daugiau spindi ans skaudusis pasiilgimas, išeiti iš vienatvės. Jisai, kurs juodu suvedė, kurs jiedviem duosniomis rankomis teikė didijį meilės ir vienybės numānimą, yra vėl atsi-traukes į jūdvių asmenybės gilības, ir atsispindi akīse tarsi tik iš tolo.

Vis dėlto jų gyvenimas yra palaimingas. Gimsta jiedviem vaikū, vienas, antras. Ir kas kartą rodosi, tarsi vėl atsivertū jiem jūdvių dangus, tarsi įzengtū į jų bendrumā nauja vienybės apraiška. Su kiekvienu kūdikiu jis sukūlia naują viltį. Bet netrukus aiškėja,

jog kūdikiai tėra tik malonūs, grąžūs, meilingi pavaduotojai to, ko jie pasiilgsta.

Pagaliau ėra namai pilni žmoniu. Gimditojū meilė susikvietė iš visumos gelmiū sau artimas dvāsiasielas, ir juodu džiaugiasi savo Seimīnele. Pati meilė jiems teikė kūdikius. Gaminimas jiems nebuvo gašlumo dalikas ir nebuvo jis pasirizimo tikslas, bet tarnavimas kūrības gālioms, jiemdviem pasiilgstant meilės.

Todėl jų namuose palaima gyvena. Malonumas tše švietia kaip pavāsario saulė. O skaistibė dvelkia kaip švelnusis atvėsis. Vaikai jų ėra kaip jųvėlai. Širdingai reiskiasi jų sāndora. O linksmas ėra jų sugīvenimas. Nėra ligos, nėra nesmagumū, nėra susierzinimū! Nepamatīsi susiraukusio veido. Neišgirsi pikto zodio. Tėvai mīli savo vaikus, o vaikai mīli ir laiko garbėj savo tėvus. Nereikia jiems todėl išākīmū. Savaimė meilė ir pagārba juose gyvena. Nežino jie, kad galėtū ir kitakas žmones uzimti negu grožė ir lābas.

Tokie namai ėra palaima ir palaiminimas visām krāstui. Ėra tikrai, lig Dievas pats iš jų dalintū savo malone. Visi, kurie turi kokī dārbā su tais namais, jautia, jog tše gālima atsigauti nuo visū vargū ir pasveikti kūne ir dvāsioje.

Ištikrūjū, meilė teikia sveikātos. Kām iš jo tėvū teko ligotas kūnas, nešvārūs jausmai, geiduliai, neskaistios mintīs, tas meilės gāli būtī visiškai išgīdomas. Kaip meilė ėra kūrības galia, taip ji ir naujina ir taiso, kas senėjo ir griuvo. Jai valdant, visa žmogaus prigimtis kinta. Tik būtina ėra, jai visiškai pasišvesti. Tobūlas skaistumas ėra pagrindinė sālīga jos gimimo ir jos galībės. Kiek žmogus kasdiena skaistesniu tampa, tiek meilė jame apstiau gyvena, ir sveikina jį,

jo vėle ir visā prigimtī. Meilė ėra tikriausias gīvībės elixīras. Kame meilė visiškai ėra valdovė, tas numeta visā nelemtā dālī, kuriā tėvai jām paveldėjo. Naujas prasideda jām āmzius, naujas ir gīvenimas.

Augštas tai ėra siekimas mūsū dienū žmonėms. Ir anie namai, kuriuose širdingumas laiko visus savo globoj, ir kuriuose dora iš visū pašaliū švietia, ėra tikra retenībė. Tatiau ji toli dār nereiskia tobūlibe. Pati meilė, nors būtū tuose namuose dangus, vis dėlto tik iš augšto telīdi visū tū žmoniū žingsnius.

Pazvelgus į jų širdis, tai visai aiškiai pasirodo. Tėvas su visu savo rimtu labumu nuolatai kažiko uzimtas. O kad kartais prasitaria, matīt, kad jis māsto ir māno apie gīvenimo prāsme. O motīnelė su savo malonumu, kurs iš jos veidelio perdēm švietia, ėra tatiau kažikaip rūpestinga dėl vaikū ir jų ateities. Abu, nors gīvendamu palaimingai meilėje su viens antru o su savo vaikais, atlikdamu savo pareigas, jas vīkindamu širdingumu ir tikslingumu, jautiasi vis dėlto savo asmenībėje katras sau vienas.

Praeina laikas, vaikai priauga ir eina sau kiekvienas savo takais per šī gīvenimā. Ir visai jau tik ir pazvelgiant matīti jų vienātvė. O āmžiui bėgant, vis sunkiau juodu kātrā skīriam slėgia — nebojant gražaus jų širdingumo — slėgia skaudi vienātvė.

Kur dingo visa tai, kā kartā meilė ir šventumas sužadėjo? Gīvenimo bendrumā berods jiems suteikė, bet tame bendrume juodu tik katras sau gyvena su savo pasiilgimu, ir negāli su savo asmenībe pasiekti antrojo asmenībe, nors visa širdimi to norėtū, nors kartu vālgo ir geria, kartu dirba ir ilsisi, kartu džiaugiasi ir liūsta, kartu praleidia vālandas, dienas-naktis ir visā āmziū.

Tai kaip ir nebūtū išėjimo iš vienatvės? Ir ta jųdviejū meilė būtū tiktai aušra be dienos? Gimtis tebūtū prigāvusi žmones savo tikslams? Ir nebūtū antrojo gimties uždavinio? Žmogus gimtimi tik išvelia iš tūlimus taikius su kitomis žmoniškomis asmenėmis, gamindamas ir gimdindamas, o kartais labai skaudiai jautia, kad jis pantiuose gyvena, kurie giliai piauja iš jo širdi ir jį laiko jo vienatvėj kaip kalinį?

Visa tai teisibė. Bet žiūrint iš žmones, pasirodo, kad kiekvienas žmogus, kiekviena šeima gyvena įpatinguose savo padėjimuose. Ira įvairiausių laipsniū tarp tūjų. Tiejie, apie kuriuos paskiau pasikalbėjome, stovi labai augštai iškilė iš tū, kurie mūsų laiko gimties gyvenimā vaizduoja. Labai nelīgūs ira žmonės ir jų žmoniškumo laipsniai.

Galėtūme todėl kaltinti pasaulio kūrējā. Bet pasaulis nėra sau užbaigta mašina, kuri savo darbā vāro, bet gīvas atsitikimas, kurio sąmoningumas giedrėja. O tame žmogus įpatingu būdu dalīvauja. Jis, būdamas sau AS, savo pasirinkimu sąmoningumā žādina, ir vīkina gyvenimo prāsme.

Māza tik jis pasieka savo āmziuje. Bet sāko sena išmintis, kad mūsų pastebimas žmoniū užgimimas ira dalīkas, kuriopi kiekvienas žmogus kartotinai vertiamas. Ir todėl katras dažnai gīvendamas regimaj gīvatoj, turi progos pradėtājį savo pasistengimā testi tolīn.

Taipu ir tiems žmonėms, kurie jau meilės palaimoje gīveno, bet nepasieko jos pilnībės, bus progos tām duota. Jie vėl užgims šiame pasaulyje, kol ne-atras savo asmenībės šaknis ir patirs vienībė su Tuo, kurs ira išeiga viso, kas esti, ir numanīs jį savīje ir jausis esantiu jis.

Tokiū būdu tad žmogus ir susieina visiškai su antru žmogumi. Nėra tām kito kelio. Vienas Dievas tegāli

šalinti iš mūsų vienatvė ir jos skausmā. Pasiilgimas turi kreipties Jopi ir Jį pasiekti. Ir iš tos vienībės, iš bendros gīvībės su Juo tik tepasidāro gālima vienībė su antru žmogumi ir bendrumas su jo gīvībė, skautioji meilė.

O tām kaip tik dera gimtis. Ira jį vīriausioji žmogaus pažangos šālīga. Kaip nebūtū be jos regimojo žmogaus, taip ir nebūtū be jos žmoniškumo, nebūtū meilės pasaulīje. Pirmasis tosios sužibtelėjimas pasidāro, žmonėms abiejū gimtiū susitikus. Reikētū jā auginti. O topi vertia žmogū gimtis. Be jos neužgimtū regimame žmogūje žinojimas, jog jo asmenībės tėvīnė ira meilės ir šviesos gīvata. Gimtis, nors labai dažnai suklaidindama žmogū, vis dėlto sukelia jame meilės gāliā. Ir pagaliau stojasi iš visū prigimties ūkū ir tamsiū patsai žmogus, Meilės gīvatos gīventojas.

Tolims tas kelias lig to akies mirksnio. Kūno žmogus sau gīvena šale antro māza iš jo tik telaukdamas ir jām teikdamas. Geismingasis žmogus nuolatai reikalauja iš kitojo gīvībės pajautimo žādinimū. Mintiū žmogus nori visiems savo supratimā užvožti, visus juo pavergti. Bet meilės žmogus žino, kad kiekvienas ira savo asmenībės dėsniū vaisius ir tegāli tik savo būdu pasiekti lābā ir palaimā, pilnā žmoniškumo būtī. Ir jis skiria visā savo āmziū, tām šelpti.

Toks žmogus iškilā ir iš gimties valdībos. Ji tėra tik kūribos įmonė, ne jos tikslu; ji teturi laikinī svarbumā. Pati žmogaus asmenībė stovi viršum visū gimties skirtumū. Tobūlasis žmogus todėl ira visumet šviesi žmoniškumo apraiška šiame pasaulyje, ira prānašas apie Dievā visām, kas esti.

Tām zmogus leistas zemēn, tām tikslui pasiekti derējo gintis. Todēl gaminimas ir gimdīmas īra toks kupinas slēpiniū. Mat, tše glūdo pātis kūrībos slēpiniai. Kurs juos atspēja, īseina īs visokios verguvēs. Ir nebēra jām īsākīmū, nēra kovū su visokiais geismais ir troškimais. Kurs meilēje gīvena, tas gāli dārīti, kas jām tinka. Nebelinksta jis ī niekus, vien tedāro, kas zmoniška. Nēsa, kurs meilēje pasilieka, īra gīvas patiame Dieve.

Turinīs.

I. Gīvenimo ir sveikātos pradīa	3
Gimties svarbumas. — Gimties dvejbē gamtoj. — Zmoniū gimti-dvi.	
II. Gintis ir mūsū dienū zmonēs	17
Kodēl zmonēs gimtīmi drovisi. — Gimties gīvenimo pagedimo priezastīs. — Īskopimas īs gimties nesvarumū.	
III. Asmens gīvata ir gaminimas	35
Kūno protas. — Kraujas. — Gaminimo jēgos. — Gaminimas ir dora.	
IV. Tēvai ir vaikai	51
Paprastoji vaikū gīmtinē. — Vaikū dalis īs tēvū kūno gīvātos. — Vaikū dalis īs tēvū ūpū-mintiū gīvātos.	
V. Zmogus ir gintis	71
Gīvenimo prasmē. — Gimties uzdavīniu-du. — Meilē.	

Įsleisti Vėdūno rāštai

kurie tuo tārpu dār parsiduoda.

Filosofiškio turinio:

Žmonijos kelias. Antras leidimas . . .	1914. mt.	1,— Mk.
Mirtis ir kas toliau? Antras leidimas .	1920. mt.	3,— „
Gimdūmo Slėpiniai. Tretias leidimas .	1921. mt.	10,— „
Tautos Gīvata	1920. mt.	15,— „

Laikraštiai ir apīsakos.

Jaunimas, mėnesinis laikraštis (nepilni metai)		
1911., 1912., 1913. ir 1914. mt.	4,— Mk.	
atskiras numeris	—,50 „	
Naujovė	1915. mt.	4,— „
Kaimo Didvīris	1914. mt.	—,50 „
Enokas Arden	1918. mt.	2,— „
Darbūmetis Nrs. 1, 2, 3	1921. mt. po 3,—	„

Drāmos ir mystėriūs.

ProbotSiūn Sešėliai. Drāmū trilogia . .	1908. mt.	6,— Mk.
Tėviškė. Vienveiksmis dram. veikalas .	1908. mt.	1,— „
Amžina Ugnis. Drāmū trilogia	1912. mt.	10,— „
	rišta knīga	28,— „
Mūsū Laimėjimas. Mystėria. 3-veiksm.	1913. mt.	4,— „
Lietuvos Pasakelė. 1-veiks. dram. poėmas	1913. mt.	3,— „
Sigutė. Vienveiksmė mystėria	1914. mt.	4,— „
Ragana. Vienveiksmė mystėria	1918. mt.	3,— „
Vargšas ir Besotis. 1-veiksmis žaismas	1914. mt.	1,— „
Vergai ir Dīkiai. Keturiū veiksmū drāma	1919. mt.	5,— „
Jūrū Varpai. Triveiksmė mystėria . .	1920. mt.	10,— „
Žvaigzdiū Takai. Triveiks. pāsakū drāma	1920. mt.	6,— „

Komaidos.

Kur prots. 1-veiksmė komaida	1907. mt.	1,— Mk.
Piktoji Gudrībė. 1-veiksmė komaida .	1908. mt.	1,— „
Jonuks. 2-veiks. komaida. Antras leidimas.	1920. mt.	6,— „
Numānė. 1-veiksmė komaida	1912. mt.	1,— „
Smarkusis Kruša. 1-veiksmė komaida .	1913. mt.	1,— „

Dainos su gaidomis.

Lietuvos Varpeliai. 33 dainos ir giesmės	1909 mt.	3,— Mk.
--	----------	---------

Lietuviū kalba.

Einführung in die litauische Sprache .	1919. mt.	6,— Mk.
--	-----------	---------